

Έγκλημα στα Τέμπη

Προκλητική
κυβέρνηση,
συναινετικός ΣΥΡΙΖΑ

> σελ. 4, 5, 14

Κεντρική
εκδήλωση
ΑΝΤΑΡΣΥΑ 3/4,
εξόρμηση παντού

> σελ. 7

Η τεχνητή
νοημοσύνη
και το μέλλον
της εργασίας

> σελ. 12-13

► Εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς

► www.prin.gr

€ 2

PRIN

► ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 - ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 2023

ΕΤΟΣ 32° ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1.612

Η σύγχρονη Βαστίλλη του κέρδους πέφτει με εξέγερση!

Grever pour ne pas crever!
Απεργούμε για να μην πεθάνουμε

>>> σελ. 3, 23

Πρώτοι στους εξοπλισμούς, όχι στα τρένα

Πάνω από 700 δολάρια χρεώθηκε πέρσι κάθε κάτοικος της Ελλάδας, ακόμα και τα μικρά παιδιά, για στρατιωτικές δαπάνες και εξοπλισμούς! Ακόμα ένα κατόρθωμα της κυβέρνησης της ΝΔ, αλλά και των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, εθνικιστών, που συναινούν στην πολεμοκάπηλη και ΝΑΤΟϊκή γραμμή. Σύμφωνα με το ΝΑΤΟ η Ελλάδα το 2022 ήταν η πρώτη χώρα στη λυκοσυμμαχία, όσον αφορά το ποσοστό του ΑΕΠ που ξοδεύει για στρατό και όπλα! Έδωσε το 3,54% του ΑΕΠ, πάνω κι από τις ΗΠΑ (3,46%)! Ξεσκίσαμε τον στόχο του 2% που είχε θέσει το ΝΑΤΟ. Πάνω από 7,6 δισ. ευρώ δόθηκαν το 2022 για πολεμικές δαπάνες! Τα περισσότερα εδώ και δεκαετίες. Περιμένετε εσείς μετά ασφαλή τρένα, γιατρούς και ΜΕΘ, εκπαίδευση και περιβάλλον...

Ανάλυση

Να γίνουμε ο φόβος του συστήματος

Τα αστικά επιτελεία ξορκίζουν την απειλή της αντισυστημικής στάσης και ψήφου. Νέες δυνατότητες για την αντικαπιταλιστική Αριστερά από την πλατιά κινητοποίηση, αλλά και ανοιχτές προκλήσεις. Συστημικό «ξέπλυμα» της ακροδεξιάς. >>> σελ. 8-9

editorial

«Θωρακισμένες»
τράπεζες,
λεπλατημένος λαός

«Ο ελληνικός χρηματοπιστωτικός τομέας είναι θωρακισμένος», κομπάζουν ο Σταϊκούρας και οι τραπεζίτες, καθώς «ξεφορτώθηκαν» τα κόκκινα δάνεια και οι δανειολήπτες χάνουν τα σπίτια τους, οι καταθέσεις έχουν αυξηθεί προφανώς από τη συσσώρευση πλούτου από το κεφάλαιο και τη «συντεχνία» των πλουσίων, και καταγράφουν αδρά κέρδη, όντας «σωσμένες» τόσες φορές με τις πλάτες του ελληνικού λαού. Από την άλλη, ρίχνουν όλο το βάρος των αυξημένων επιτοκίων της ΕΚΤ στους δανειολήπτες, ενώ αποκομίζουν τεράστια κέρδη από τη διαφορά επιτοκίων χορηγήσεων και καταθέσεων και τις προμήθειες.

Μόνο η Εθνική, αύξησε στο 9μηνο του 2022 κατά 25-30% τα έσοδά της από προμήθειες. Θέλουν και να μοιράσουν μέρος στους μετόχους τους από πάνω! Έτσι, πώς να μην αισθάνονται... θωρακισμένοι! Βέβαια, τα ίδια μας έλεγαν και το 2008.

Την ίδια στιγμή, βορά στις ορέξεις των βιομηχάνων και των εμπορικών αλυσίδων έχει γίνει το εργατικό εισόδημα, με τον υπουργό Οικονομικών να δηλώνει ανερευθρίαστα ότι «οι τιμές στα τρόφιμα θα συνεχίσουν να αυξάνονται, αλλά με βραδύτερο ρυθμό σε σχέση με το 2022», όταν μόνο τον Ιανουάριο, ο τζίρος των αλυσίδων σούπερ μάρκετ κατέγραψε αύξηση κατά 40 εκατ. ευρώ σε σχέση με πέρυσι. Τα λαϊκά νοικοκυριά, για να τα βγάλουν πέρα, ρίχνουν όλο και πιο κάτω το επίπεδο διαβίωσής τους. Σύμφωνα με έρευνα της Ένωσης Εργαζομένων-Καταναλωτών της ΓΣΕΕ, 8 στους 10 μείωσαν τη θέρμανση στο σπίτι και φορούν περισσότερα ρούχα, 4 στους 10 κάνουν πιο αραιά... μπάνιο, 1 στους 2 έκοψαν το καθημερινό μαγειρέμα και 7 στους 10 το σιδέρωμα ρούχων, ενώ σχεδόν 6 στους 10 αγοράζουν λιγότερα τρόφιμα!

Αιμιλία Καραλή

Άνοιξη και τώρα, εποχή που οι ασπάλαθοι βρίσκονται στην πλήρη άνθισή τους. Τα μικρά κίτρινα άνθη τους ευωδιάζουν αλλά και τα αγκάθια των κλαδιών τους προβάλλουν απειλητικά. Σύμβολο ομορφιάς και τιμωρίας ταυτόχρονα, θυμίζουν τους δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους που ξεχύθηκαν στους δρόμους.

Ο Ευαγγελισμός των ασπαλάθων

Στις 15 Μαρτίου 1838 καθιερώνεται με βασιλικό διάταγμα του Όθωνα ο ταυτόχρονος εορτασμός του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και της επανάστασης του 1821. Έτσι, στις 25 Μαρτίου της ίδιας χρονιάς αρχίζει μια επετειακή παράδοση που ταυτίζει δυο ανόμοια «καλά/χαρμόσυνα αγγέλματα»: το ένα θρησκευτικό και το άλλο πολιτικό: την έλευση του Μεσσία Ιησού και την αρχή του αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία των Ελλήνων.

Ξεκινά όμως και μια επίσημα οργανωμένη κρατική επιχείρηση λήθης των ιστορικών γεγονότων, που συνδέθηκαν όχι μόνο με το πότε ξεκίνησε πραγματικά η επανάσταση, αλλά και το πώς προετοιμάστηκε, ποιες εμφύλιες συγκρούσεις επακολούθησαν, τον χαρακτήρα τους και πώς από τα πρώτα δημοκρατικά συντάγματα το πολίτευμα της Ελλάδας κατέληξε σε μοναρχία. Όπως εξάλλου είχε πει και ο Ερνέστ Ρενάν το 1882 σε ομιλία του στη Σορβόνη με θέμα «Τι είναι έθνος»: «Η λήθη, ακόμη και η ιστορική πλάνη είναι ουσιαστικός παράγοντας της δημιουργίας του έθνους και σε αυτή τη βάση η πρόοδος των ιστορικών σπουδών συνιστά κίνδυνο για την εθνότητα». Και όπως είδαμε, η λήθη και όχι η μνήμη, τα ηρωικά μνημόσυνα και όχι η ιστορική γνώση συνόδευσαν τις επίσημες επετειακές εκδηλώσεις για τα 200 χρόνια από την ελληνική επανάσταση.

Αντίθετα τη μνήμη του Γιώργου Σεφέρη «ξύπνησε» η 25^η Μαρτίου του 1971 και αποτέλεσε την αφορμή να γράψει και το τελευταίο του ποίημα, το «Επί ασπαλάθων». Είχε επισκεφτεί το Σούνιο. Οι κολόνες του ναού του Ποσει-

«Επί ασπαλάθων»,
λοιπόν,
οι τύραννοι,
όποιο όνομα,
όποια μορφή,
όποια στάση
κι αν έχουν

δώνα, «χορδές μιας άρπας [που] αντηχούν ακόμη», το κόκκινο χρώμα αλλά κυρίως οι ασπάλαθοι ανασύρουν από «τ' αυλάκια του μυαλού του» τη σκληρή τιμωρία των τυράννων από τους θεούς. Πάνω στους ασπάλαθους τους «ξέσκιζαν» πριν τους πετάξουν στον «Κάτω Κόσμο», στα Τάρταρα τιμωρώντας τους για όσα «κρίματα» και αδικίες είχαν διαπράξει στη ζωή τους, όπως αναφέρεται στην «Πολιτεία» του Πλάτωνα. Κι έτσι ο ποιητής προοιωνιζόταν το τέλος των «πανάθλιων τυράννων», των θεμελιωτών της χούντας του 1967.

Άνοιξη και τώρα, εποχή που οι ασπάλαθοι βρίσκονται στην πλήρη άνθισή τους. Τα μικρά κίτρινα άνθη τους ευωδιάζουν αλλά και τα αγκάθια των κλαδιών τους προβάλλουν απειλητικά για όποιον επιχειρήσει απερίσκεπτα να τα κόψει. Σύμβολο ομορφιάς και τιμωρίας ταυτόχρονα θυμίζουν τις μορφές και τις φωνές των δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων –κυρίως νέων– που ξεχύθηκαν στους δρόμους ζητώντας την τιμω-

ρία όσων προκάλεσαν με την αδιαφορία και τις πράξεις τους το έγκλημα στον σιδηρόδρομο των Τεμπών. Η εικόνα των μαθητών της Νισύρου, που απήφισαν το επίσημο τελετουργικό της 75ης επετείου από την ενσωμάτωση των Δωδεκανήσων στην Ελλάδα και διαδήλωσαν την οργή τους και την απόφασή τους «να γίνουν όλων των νεκρών η φωνή» μπροστά στην πρόεδρο της Δημοκρατίας, υπενθυμίζει το Κυθηριώτικο δημοτικό τραγούδι: *Ασπάλαθος θε να γενώ/ αγκάθι ν'αγκελώνω/ κι εκεί που δε με θέλουνε/ θα πάω να ξεφυτρώνω.*

Και ξεφυτρώνουν παντού σαν τιμωροί «άθλιων τυράννων» της ζωής εκατομμυρίων ανθρώπων στον «Πάνω Κόσμο» πια. Τιμωρούν με μια ηθική γενναϊόδωρη, μια ηθική του αγώνα, όπως θα έλεγε ο Εντουάρ Λουί, απαιτώντας την αξιοπρέπεια, τον σεβασμό στο δίκαιο και στην ελευθερία που αυτά συνεπάγονται ή προϋποθέτουν. Ασυμβίβαστοι με ένα μέλλον που βάζει το κέρδος πάνω από τη ζωή, τον βίαιο θάνατο σαν αναπόδραστη μοίρα των φτωχών, την υποβαθμισμένη και χυδαία κουλτούρα σαν τη μόνη που αξίζει στους «από κάτω» «αγκυλώνουν» ό,τι και όποιον τους τα προσφέρει. Σαν τους πραγματικούς ασπάλαθους γίνονται φράχτης που προφυλάσσει δικαιώματα και ταυτόχρονα οχυρό και ορμητήριο για την υπερασπίση και τη διεύρυνσή τους.

«Επί ασπαλάθων», λοιπόν, οι τύραννοι, όποιο όνομα, όποια μορφή, όποια στάση κι αν έχουν. Ας ξανασκεφτούμε τον Σεφέρη με αφορμή τη σημερινή μέρα. Ίσως είναι κι αυτός ένας Ευαγγελισμός, ένα άλλο «χαρμόσυνο άγγελμα».

«**Μ**έχρι να πέσει η κυβέρνηση!». Αυτό είναι ένα από τα συνθήματα που ακούγονται όλο και πιο συχνά και δυνατά στους δρόμους της Γαλλίας, οι οποίοι συνεχίζουν να πλημμυρίζουν από ανθρώπινους χείμαρρους, που αρνούνται να συμβιβαστούν με τα ασφυκτικά πλαίσια του προέδρου, της κυβέρνησης, των αφεντικών τους. Τελικά, της ίδιας της αστικής δημοκρατίας, που αποκαλύπτει το πραγματικό της πρόσωπο και ποιους εξυπηρετεί. Τι κι αν η Βουλή «κατάπιε» την προσβολή της παράκαμψής της και απέρριψε την πρόταση μομφής, με αποτέλεσμα η αντιδραστική αλλαγή του συνταξιοδοτικού να είναι πλέον νόμος του κράτους; Οι διαδηλωτές δεν δέχονται τετελεσμένα, δεν υποχωρούν μπροστά στην αστυνομική καταστολή, ανασυγκροτούνται και επιστρέφουν, αντεπιτίθενται μαχητικά, αντιτάσσοντας τη μαζική βία απέναντι στην καθεστωτική τρομοκρατία.

Εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα, άλλωστε –όπως απέδειξε και η συγκλονιστική γενική απεργία της Πέμπτης– το κίνημα αμφισβητεί αντικειμενικά το ίδιο το κράτος, τους διαχειριστές και τους κανόνες του. Πετάει στα σκουπίδια το καταθλιπτικό ΤΙΝΑ τους και αντιτάσσει, με αποφασιστικότητα και αυτοπεποίθηση, το δικό του «μπορεί να πάει αλλιώς!». Αναζητεί δρόμους συνέχειας και κλιμάκωσης, παρασέρνοντας στο διάβα του κάθε λογής διαχειριστές και φωνές της «λογικής», που πιστεύουν μάταια πως αυτός ο νόμος μπορεί να ανατραπεί στο συνταγματικό δικαστήριο ή ότι θα εξαναγκάσουν την κυβέρνηση να κάνει δημοψήφισμα. Πυρπολεί συνειδήσεις, διαμορφώνει νέες πλειοψηφίες, ανατρέπεται συσχετισμούς, γκρεμίζει φράγματα και ψηλαφεί στον ορίζοντα τους δρόμους της χειραφέτησης και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Προσοχή όμως! Τίποτε από τα παραπάνω δεν σημαίνει ότι η μάχη έχει κριθεί ή, έστω, ότι το απέναντι στρατόπεδο είναι έτοιμο να σαλπίσει άτακτη υποχώρηση. Ούτε, όμως, ότι ο Μακρόν είναι πιο απομονωμένος παρά ποτέ, όπως εκτιμούν αρκετά γαλλικά και ξένα ΜΜΕ, ή ότι φοβάται μήπως γίνει πραγματικότητα η απειλή της επαναφοράς της γκιλοτίνας και ο ίδιος έχει την τύχη του Λουδοβίκου 16^{ου}.

Η αλήθεια είναι ότι ο νυν πρόεδρος εξακολουθεί να έχει ισχυρούς συμμάχους που τον προστατεύουν. Είναι το γαλλικό κεφάλαιο, που μέσω του Συνδέσμου Βιομηχάνων (της Medef) επανέλαβε ότι θεωρεί την αλλαγή του συνταξιοδοτικού αδήριτη ανάγκη — όπως είχε κάνει, εξάλλου, με όλες τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις που έχουν προηγηθεί. Είναι η ΕΕ και οι κυβερνήσεις-εταίροι του στην Ευρώπη, που απαιτούν εδώ και χρόνια την εφαρμογή αυτού του νόμου, πάση θυσία. Είναι μεγάλο τμήμα του αστικού πολιτικού συστήματος, όπως φάνηκε και από την απόρριψη της πρότασης μομφής. Είναι σύσσωμοι οι μηχανισμοί καταστολής, αλλά και ο μηχανισμός της προπαγάνδας, που λειτουργεί

Η κραυγή της οργής γίνεται δύναμη εξέγερσης

Γαλλία

Γιώργος Παυλόπουλος

► Συγκλονιστική η επιμονή και μαχητικότητα των Γάλλων, που επιχειρούν να ακυρώσουν ένα εμβληματικό νόμο για το κεφάλαιο και την ΕΕ

πιο έξυπνα από την Ελλάδα. Είναι το ίδιο το Σύνταγμα, που του έδωσε (όπως και σε προκατόχους του στο παρελθόν) πολύτιμη διέξοδο, όταν χρειάστηκε. Αυτοί ακριβώς είναι οι λόγοι που επέτρεψαν στον Μακρόν να εμφανιστεί τόσο επιθετικός και προκλητικός στη συνέντευξη της Τετάρτης. Εκεί όπου, αδιαφορώντας για τις δημοσκοπήσεις που δείχνουν ότι η συντριπτική πλειοψηφία είναι στο πλευρό των απεργών, δήλωσε κυνικά ότι «ο όχλος δεν διαθέτει καμία νομιμοποίηση σε σύγκριση με τον λαό, ο οποίος εκφράζεται μέσω των εκλεγμένων αντιπροσώπων του».

Παρ' όλα αυτά, το γαλλικό αστικό οι-

κοδόμημα –ένα από τα παλαιότερα και πιο έμπειρα στην Ευρώπη– έχει κάθε λόγο να μην κοιμάται ήσυχο. Τα σχόλια κορυφαίων ΜΜΕ αποκαλύπτουν τη νευρική κατάσταση και το άγχος που επικρατεί στις τάξεις του. «Η χώρα βρίσκεται στο χείλος του αγνώστου», διαπιστώνει ανάλυση της κεντροαριστερής *Le Monde*, κάνοντας λόγο για «καθεστωτική και θεσμική κρίση», καθώς και για «έλλειμμα εμπιστοσύνης απέναντι στην εξουσία και ρήγμα μεταξύ ψηφοφόρων και εκλεγμένων αντιπροσώπων». «Η γαλλική πολιτική βρίσκεται στο χείλος του κραχ», προειδοποιεί η κεντροδεξιά *Le Figaro*, τονίζοντας πως όσα συμβαίνουν με το συνταξιοδοτικό

«συμπυκνώνουν τους χιλιάδες λόγους για οργή που διαπερνούν το σώμα της κοινωνίας. Όπως ένας μαγνήτης με θανάσιμη έλξη, όλα όσα θα μπορούσαν να έχουν σχέση με τον αντιμακρονισμό κολλάνε πάνω του: Το αντικαπιταλιστικό μένος και το γεγονός ότι ο κόσμος της εργασίας έχει φτάσει στα όριά του συνυπάρχουν στον ίδιο ανεμοστρόβιλο».

Έτσι, αντιμέτωπο με τον γνήσιο αντισυστημισμό που εκδηλώνεται στους δρόμους της Γαλλίας, ως συνέχεια του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων και των μεγάλων εργατικών κινητοποιήσεων των

περασμένων ετών, το σύστημα, πέρα από τη βία, επιχειρεί και αντιπερισπασμό. Ο Μακρόν, για του λόγου το αληθές, δεν δίστασε να παρομοιάσει όσους διαδηλώνουν με τους οπαδούς του Τραμπ που εισέβαλαν στο Καπιτώλιο τον Ιανουάριο του 2021 ή με εκείνους του Μπολσονάρο, ενώ οι «αναλυτές» προβάλλουν τον μπαμπούλα της Λεπέν, παίζοντας ξανά τον άσο του «δημοκρατικού τόξου». Για κακή τους τύχη, όμως, η ανάληψη της πρωθυπουργίας της γειτονικής Ιταλίας από την «όμορφη» Μελόνι (όπως και οι κυβερνητικοί ρόλοι σε μια σειρά χώρες της

Ευρώπης) ήρθε να αποδείξει πως η Ακροδεξιά όχι απλώς δεν αποτελεί απειλή, αλλά πολύτιμη εφεδρεία για τις δύσκολες στιγμές.

Το μεγάλο στοίχημα των Γάλλων που εξεγείρονται, λοιπόν, δεν έχει να κάνει σήμερα με τη Λεπέν. Αφορά τη ζωτική ανάγκη ύπαρξης ενός διακριτού, ανεξάρτητου, μαχητικού, μαζικού και ανατρεπτικού αντικαπιταλιστικού, επαναστατικού κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος, που θα έχει την πρόθεση, το σχέδιο και τη δυνατότητα να φτάσει τη ρήξη μέχρι το τέλος. Μόνο έτσι μπορεί η εξέγερση να νικήσει, από τη Γαλλία ως την Ελλάδα και από την Τουρκία μέχρι την Αργεντινή.

Ο Μακρόν δεν είναι μόνος – έχει ισχυρούς συμμάχους και συγκεκριμένο σχέδιο. Ο λαός;

Από σπόντα

*** Μέγας θόρυβος στα social media για το πόσο «πλυντήριο» είναι οι «Πρωταγωνιστές» του Σταύρου Θεοδωράκη * Αν και τα γνωρίζουμε αυτά από τότε που η εκπομπή μετατράπηκε σε κόμμα, το περίφημο Ποτάμι * Το εντυπωσιακό είναι όμως ότι στην «φασαρία» πρωταγωνιστούν και πολύ του ΣΥΡΙΖΑ * Ίσως δεν γνωρίζουν ότι σύντομα στο πλυντήριο «θα μπει» εκτός από τον Μητσοτάκη και ο Τσίπρας * Μπορεί πάλι να μην θυμούνται ότι έχουν υποψήφιους στα ψηφοδέλτιά τους από το Ποτάμι * Πολύ πιθανόν βέβαια να τους αρκεί που έχουν στις λίστες τον Παύλο Πολάκη, οπότε αυτά να μην τα κοιτάνε. *** Κι επειδή πολύ μπερδεύτηκαν με τα όσα έγιναν σχετικά με τον υποψήφιο των Χανίων, να τους πούμε ότι δεν συνιστά έκπληξη * Ούτε συνεννοημένο ήταν * Αλλά η ομάδα Τσίπρα στον ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλει να διαγράψει κανέναν * Αντιθέτως θέλει «όλα τα λουλούδια να ανθίζουν στην αυλή» * Ότι κι αν λένε, όπως κι αν παρουσιάζουν τον ΣΥΡΙΖΑ * Αρκεί να μην ψηλώνουν πολύ και σκιαίζουν τον ηγέτη * Σε αυτή τη περίπτωση απλά τα «κονταίνει» * Κι η αλήθεια είναι ότι ο Πολάκης κόντυνε πολύ με την επιστολή που έστειλε * Οπότε όλα μια χαρά στην Κουμουνδούρου. *** Έχουν περάσει τόσες μέρες κι ακόμη μοιάζει εντυπωσιακή αυτή η ιστορία με την ρωσίδα κατάσκοπο * Αυτή με το κατάστημα πλεκτών στο Παγκράτι που στοίχισε στον Πούτιν πέντε εκατομμύρια * Κι αποτελεί και διεθνή επιτυχία της ΕΥΠ γιατί θα μπορούσε να ασκήσει κατασκοπεία σε κάθε χώρα της ΕΕ * Πραγματικά πρέπει να έχουν πολύ νοσηρούς εγκεφάλους στις υπηρεσίες πληροφοριών * Όχι μόνον γιατί κατασκεύασαν μια τέτοια ιστορία αλλά και γιατί περίμεναν να την πιστέψουμε. *** Ναι, είναι φανερό ότι παίζουν με τα νύερα μας και τα καλάθια * Από το «καλάθι του νοικοκυριού» (όχι της νοικοκυράς καθότι δεν είναι political correct) στο «καλάθι του νονού» (εδώ το αφήσανε στο αρσενικό) * Τα ίδια κι ο Σταϊκούρας που μας εξήγησε πως «οι τιμές θα αυξάνουν με χαμηλότερους ρυθμούς» * Όπου να 'ναι έρχεται και το «καλάθι της παραλίας» αν και θα προηγηθεί το «καλάθι της κάλπης».

ΝΔ

Γεράσιμος Λιβιτσάνος

Εκλογές τον Μάιο με προκλητικό προεκλογικό αφήγημα

► «Μεταρρυθμίσεις» κατά του «αναχρονιστικού κράτους»

Ο προσδιορισμός των επόμενων εκλογών τον Μάιο από τον πρωθυπουργό, στην περίφημη συνέντευξή του στους Πρωταγωνιστές του Σταύρου Θεοδωράκη, επιταχύνει τις εξελίξεις. Με τη Νέα Δημοκρατία να εντάσσει στο νεοφιλελεύθερο προεκλογικό αφήγημά της την επικοινωνιακή διαχείριση του εγκλήματος των Τεμπών.

Όπως έγινε φανερό, τόσο από όσα είπε ο πρωθυπουργός αλλά και από τις δηλώσεις των στενών συνεργατών του, πρόθεση της ΝΔ είναι να «πουλήσει» προεκλογικά τις ιδιωτικοποιήσεις ως «απάντηση» στο «αναχρονιστικό κράτος». Μάλιστα, χαρακτηριστική είναι η προκλητική δήλωση του υφυπουργού παρά τω πρωθυπουργώ Άκη Σκέρτσου, ο οποίος δήλωσε πως το δίλημμα των εκλογών είναι «ποιος είναι με την πρόοδο και ποιος είναι με τον σταθμάρχη της Λάρισας!» Έτσι, λοιπόν, το Μέγαρο Μαξίμου σκοπεύει να παρουσιάσει ως «λύση» τις ίδιες τις αιτίες που οδήγησαν στον θάνατο 57 ανθρώπους στο σιδηροδρομικό δυστύχημα. Η κυβέρνηση συνεχίζει να εστιάζει κατά κύριο λόγο στο «ανθρώπινο λάθος» και να ποντάρει σε μία αντιπαράθεση με τον ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με την εφαρμογή ή

μη της σύμβασης 717, δηλαδή της συμφωνίας παράδοσης του μεταφορικού έργου σε ιδιώτες.

Ο βασικός εκλογικός στόχος της Νέας Δημοκρατίας θα είναι να απευθυνθεί στη λεγόμενη «αδιευκρίνιστη ψήφο», την οποία αποτιμά περίπου στο 20%, θεωρώντας πως κατά κύριο λόγο προέρχεται από το δικό της πολιτικό ακροατήριο. Όσον αφορά την εκλογική της τακτική, επιδιώκει για τις πρώτες κάλπες ένα ποσοστό που θα της επιτρέψει να μετάσχει σε ένα κυβερνητικό σχήμα που θα προκύψει από τις δεύτερες.

Θεωρητικά, η ΝΔ θα διατηρήσει τον στόχο της επίτευξης αυτοδύναμης κυβέρνησης,

όπως όμως δήλωσε ο Κυριάκος Μητσοτάκης, «η πρώτη κάλπη πρέπει να μας πει “ποιος” πρέπει να κυβερνήσει τη χώρα, η δεύτερη, θα μας υποδείξει και “πώς” θα κυβερνηθεί η χώρα, από ποια κοινοβουλευτική πλειοψηφία, κι εκεί πέρα προφανώς και θα σεβαστώ και θα σεβαστούμε την ετυμηγορία του ελληνικού λαού». Δήλωσε δηλαδή έτοιμος και για κυβέρνηση συνεργασίας, θέτοντας ως βασικό στόχο τη συγκυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ, αν και αναγνώρισε πως με τον Ν. Ανδρουλάκη «είναι δύσκολη η συνεννόηση».

Αυτά, ενώ στο «σε δεύτερο πλάνο» στο Μέγαρο Μαξίμου υπάρχει και το ενδεχόμενο

συγκυβέρνησης με το μόρφωμα του Κυριάκου Βελόπουλου, εφόσον φυσικά οι συσχετισμοί επιτρέπουν μια τέτοια δυνατότητα. Αξίζει να σημειώσουμε ότι το εκλογικό σύστημα με το οποίο θα γίνουν οι δεύτερες εκλογές προϋποθέτει ένα ποσοστό που κινείται γύρω στο 37% προκειμένου να επιτευχθεί αυτοδυναμία.

Στο εσωτερικό του κυβερνητικού κόμματος υποβόσκει πάντως ένταση. Παρότι αυτή «καλύπτεται» από την άτυπη προεκλογική περίοδο που δεν επιτρέπει διαφωνίες με την ηγεσία. Είναι πάντως χαρακτηριστικό ότι ο αντιπρόεδρος της ΝΔ Α. Γεωργιάδης και άλλοι βουλευτές, όπως ο Δ. Μαρκόπουλος, έχουν μιλήσει για υπουργούς που δεν «βγαίνουν δημόσια» να στηρίξουν την κυβέρνηση Μητσοτάκη, «φωτογραφίζοντας» τον υπουργό Εξωτερικών Ν. Δένδια. Σε εκκρεμότητα παραμένει και το θέμα της υποψηφιότητας του Κ. Καραμανλή. Η εικόνα αυτή δεν μπορεί να αποκλείσει ραγδαίες εξελίξεις στη ΝΔ, σε περίπτωση ενός αρνητικού αποτελέσματος στις πρώτες εκλογές. Δηλαδή μια εκλογική επίδοση που θα υπολείπεται 6 ή 7 μονάδων από τα ποσοστά που είχε λάβει η ΝΔ τον Ιούλιο του 2019 (39,85%).

ΛΑΡΙΣΑ

Τηλεδιοίκηση, τηλεχειρισμός και απαξίωση

Την τελευταία εβδομάδα το ζήτημα της ύπαρξης ή μη συστήματος τηλεδιοίκησης στον σταθμό της Λάρισας ήρθε εμφατικά στο προσκήνιο, μέσω της αντιπαράθεσης ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ. Η βασική ευθύνη βεβαίως βαρύνει την κυβέρνηση, που πιεζόμενη από το έγκλημα έσπευσε να βαφτίσει «τηλεδιοίκηση» ένα σύστημα τοπικού τηλεχειρισμού, που καλύπτει τον σιδηροδρομικό σταθμό της Λάρισας συν λίγα χιλιόμετρα γραμμής πριν και μετά από αυτόν. Η τηλεδιοίκηση όμως είναι ένα πολύ πιο σύνθετο και αναβαθμισμένο σύστημα, που καλύπτει πολύ μεγαλύτερη έκταση

(αν όχι το σύνολο) ενός σιδηροδρομικού άξονα, λειτουργώντας ως καθοριστικής σημασίας δικλείδα ασφαλείας. Έκθετος έμεινε πάντως ο υφυπουργός Μεταφορών Μιχάλης Παπαδόπουλος, όταν επισκεπτόμενος τη Λάρισα επιχείρησε να μιλήσει για «τηλεδιοίκηση», για να διαψευστεί άμεσα από τον παρευρισκόμενο εργαζόμενο του ΟΣΕ.

Αυτό το σύστημα προφανώς δεν υφίσταται πλέον στη Λάρισα, ενώ αποτελεί ερώτημα σε ποιον βαθμό λειτουργούσε έως τον Ιούλιο του 2019, οπότε και μετά από φωτιά που ξέσπασε στην περιοχή, προξενώντας του ζημιές, αποξηλώθηκε

εν αναμονή της ανάταξης στο πλαίσιο της «αμαρτωλής» σύμβασης 717.

Στο σταθμαρχείο της Λάρισας, ωστόσο, υπάρχει ένα σύστημα τοπικού χειρισμού, το οποίο ο σταθμάρχης που είχε βάρδια το βράδυ του δυστυχήματος φέρεται ότι δεν γνώριζε να χρησιμοποιεί, καθώς δεν είχε λάβει σχετική εκπαίδευση. Η χρήση του θα είχε πιθανότατα θέσει το μοιραίο τρένο στη σωστή τροχιά. Η απαξίωση και υποστελέχωση του ΟΣΕ όμως άφησε επιβάτες και πλήρωμα του μοιραίου intercitiy 62 εκτεθειμένους στο -πάντοτε υπαρκτό- ενδεχόμενο ανθρώπινου λάθους.

Δεν χρειάζεται να είναι ιδιαίτερα παρατηρητικός κανείς για να αντιληφθεί ότι, από τις τοποθετήσεις στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ αναφορικά με το σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη, απουσιάζει κατά κανόνα μία λέξη: Η ιδιωτικοποίηση. Πράγματι, στα 67 λεπτά που διήρκεσε η ομιλία του πρώην υπουργού Υποδομών και Μεταφορών Χρήστου Σπίρτζη, το πρωί της Δευτέρας στην επιτροπή θεσμών και διαφάνειας της Βουλής, είναι ζήτημα αν υπήρξε έστω και μία αναφορά στην πώληση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ στους Ιταλούς της FSI το 2017, έναντι μόλις 45 εκατ. ευρώ.

Άλλωστε, μία εβδομάδα νωρίτερα κατά τη συνέντευξή του στο ΜΕΓΑ, ερωτηθείς σχετικά ο Αλέξης Τσίπρας είχε κάνει λόγο για... «σχεδόν εξαναγκαστική ιδιωτικοποίηση», λόγω των πιέσεων από την Ευρωπαϊκή Ένωση στο πλαίσιο του τρίτου Μνημονίου. Ένα πλαίσιο όμως που ο ίδιος και η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δημιούργησαν, έχοντας επιλέξει να υπηρετήσουν και να προωθήσουν τη σαρωτική επίθεση του κεφαλαίου σε βάρος εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων, που κωδικοποιήθηκε ως «εποχή των Μνημονίων». Εξάλλου, ο ίδιος ο πρώην πρωθυπουργός επαίρετο για την πώληση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, παρουσιάζοντάς την ως την «αρχή μιας σειράς πολύ σημαντικών ιταλικών επενδύσεων».

Έτσι, καθώς η ιδιωτικοποίηση έχει βρεθεί στο στόχαστρο των δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών που κατέκλυσαν τις τελευταίες εβδομάδες τους δρόμους και της πλατείας ολόκληρης της χώρας, είναι έκδηλη η αμηχανία στην οποία βρίσκεται το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που για ακόμα μία φορά αδυνατεί να επικοινωνήσει στοιχειω-

ΣΥΡΙΖΑ

Γιώργος Μουρμούρης

«Ιερό τοτέμ» η ιδιωτικοποίηση, διακύβευμα ο καλύτερος διαχειριστής

► Σε «κοινή γραμμή» με Μητσοτάκη για αναδιαπραγμάτευση με FSI

δώς με τις λαϊκές διαθέσεις — κάτι που αποτυπώνεται και στις δημοσκοπήσεις.

Όντας συνένοχος σε όλες τις πτυχές του κεντρικού πολιτικού ζητήματος, δηλαδή την ιδιωτικοποίηση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, την απαξίωση και υποχρηματοδότηση του ΟΣΕ, τις ελλείψεις προσωπικού και την αποδοχή του «πάρτι» των εργολάβων στο θνήσκον σώμα του Οργανισμού, ο ΣΥΡΙΖΑ εστιάζει την αντιπολιτευτική του τακτική σε ζητήματα όπως σε ποιο βαθμό προχώρησαν επί των ημερών του τα έργα ασφάλειας του σιδηροδρόμου ή ποια εκδοχή της σύμβασης με την ιδιωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ ήταν πιο συμφέρουσα για το δημόσιο. Στο ξεδίπλωμα αυτής της στρατηγικής τον βοηθά το απύθμενο θράσος της κυβέρνησης και προσωπικά του Κυριάκου Μητσοτάκη και του Κώστα Καραμανλή, που προκλητικά εμφανίζουν το κυβερνητικό-καπιταλιστικό έγκλημα άλλοτε ως «θυσία» και άλλοτε ως κάτι σαν «συλλογική τιμωρία» για «παθογένειες δεκαετιών».

Με την ιδιωτικοποίηση να παραμένει «ιερό τοτέμ» για τον ΣΥΡΙΖΑ, ο Αλέξης Τσίπρας κάνει λόγο μόνο για επαναδιαπραγμάτευση της σύμβασης με τη Hellenic Train, ταυτιζόμενος κατ' αυτόν τον τρόπο με τον

Αμηχανία στην Κουμουνδούρου, καθώς η ιδιωτικοποίηση έχει τεθεί στο στόχαστρο των μαζικών διαδηλώσεων

Κ. Μητσοτάκη. Άλλωστε, η Κουμουνδούρου ασπάζεται και τη ρητορεία περί «κομματικού κράτους», που η κυβέρνηση προωθεί ως ερμηνευτικό σχήμα για το δυστύχημα στα Τέμπη, εμφανιζόμενη απλώς ως η μόνη αυθεντική δύναμη «κάθαρσης». «Εμείς δεν επιθυμούμε στο γαλάζιο αναποτελεσματικό, κομματικό, πελατειακό κράτος να βάλουμε ένα άλλο κομματικό κράτος, αλλά επιθυμούμε να αλλάξουμε το κομματικό κράτος», ανέφερε χαρακτη-

ριστικά ο Αλέξης Τσίπρας κατά τη διάρκεια ομιλίας του στη συνεδρίαση της πολιτικής γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ, το προηγούμενο Σάββατο. Υπό το πρίσμα όλων των παραπάνω, μόνο ως επικοινωνιακό σόου μπορεί να εκληφθεί και η επίσκεψη Τσίπρα στο υπό διαμόρφωση κτίριο της τηλεδιοίκησης Δάρινας την προηγούμενη Δευτέρα, καθώς στόχος ήταν να σταλεί το μήνυμα ότι μέχρι το 2019 όλα στον σιδηρόδρομο λειτουργούσαν... «ρολόι».

ΓΡΑΜΜΗ ΑΠΟΚΛΙΜΑΚΩΣΗΣ

Ραντεβού στους δρόμους ή στις... κάλπες;

Εξαφανίστηκε ξανά ο υποταγμένος συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, επιχειρώντας να σφυρίξει τη λήξη του μεγαλειώδους κινήματος που προκάλεσε το έγκλημα στα Τέμπη. Χωρίς καμία αποτίμηση και πρωτοβουλία μετά τις δύο συγκλονιστικές απεργίες και κινητοποιήσεις στις 8 και στις 16 Μάρτη και σε όσα συλλαλητήρια πραγματοποιήθηκαν. Ωστόσο, με γραμμή αποκλιμάκωσης και χωρίς κανένα αγωνιστικό σχέδιο εμφανίστηκε και το ΠΑΜΕ στη σύσκεψη σωματείων, που πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη στο Σπόρτινγκ. Η κατάληξη ήταν η στήριξη σε μια συναυλία φοιτητικών

συλλόγων, στη διαδήλωση των συνταξιούχων στις 4 Απρίλη (προγραμματισμένη έτσι κι αλλιώς) και η συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς. Δεν πάρθηκε καμιά πρωτοβουλία για κεντρικό αγωνιστικό σταθμό των σωματείων, ούτε μήθε πρόταση για νέα απεργιακή κινητοποίηση. Με τον τρόπο αυτό όμως διαμορφώνεται κλίμα επιστροφής στην «ομαλότητα» και στην προεκλογική αντιπαράθεση κλασικού τύπου, που διευκολύνει τα αστικά κόμματα. Η κατεύθυνση αυτή του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ είναι αποτέλεσμα της γραμμής που έβαλαν μέσα στο μαζικό κίνημα το προηγούμενο διάστημα, όπου απουσίαζε

κάθε επιθετικό αίτημα διεκδίκησης, όπως η άμεση εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο της Hellenic Train.

Την ίδια ώρα που η κυβέρνηση προκαλεί (όπως με τη συνέντευξη Μητσοτάκη), προχωρά την αντιλαϊκή πολιτική της, έδωσε μια απαράδεκτη αύξηση (μείωση στην ουσία) στον κατώτατο μισθό και τα τρένα επαναλειτουργούν με πλήθος προβλημάτων, το εργατικό-λαϊκό κίνημα οφείλει να συνεχίσει, κλιμακώσει και διευρύνει την πάλη του. Την Πέμπτη το απόγευμα, όταν το Πριν ήταν στο τυπογραφείο, πραγματοποιούνταν συνέλευση αγώνα για να συζητηθεί η συνέχιση των κινηματικών παρεμβάσεων.

Αξιολογητές κυνηγοί κεφαλών

Καθώς η Κεραμείως τρώει πόρτα από τους εκπαιδευτικούς που δεν δέχονται να αξιολογηθούν ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα των εκπαιδευτικών σωματείων, η κυβέρνηση επιστρατεύει τον αυταρχισμό και μια προπαγάνδα φόβου για πειθαρχικές και μισθολογικές συνέπειες. Πρωταγωνιστές αναδεικνύονται οι συντονιστές εκπαίδευσης, οι οποίοι λειτουργούν σαν αξιολογητές αποκλειστικής απασχόλησης. Με το αζημίωτο φυσικά... Εμβρόνιτη η εκπαιδευτική κοινότητα έμαθε ότι κάθε αξιολογητής θα πάρει 400 ευρώ πέρα από τις αποδοχές του για εκτός έδρας αξιολόγηση ενός και μόνο εκπαιδευτικού! Με τέτοια ποσά για... το κεφάλι, ο αξιολογητής έχει φανερό οικονομικό κίνητρο. Λεφτά με τη σέσουλα, ενώ η παιδεία υποφέρει από υποχρηματοδότηση και καθηλωμένους μισθούς.

Σχόλια στο ημίφως

► Φρίκη δίχως τέλος

Οργή και αηδία προκαλεί η υπόθεση του προπονητή τάε κβον ντο και ιδιοκτήτη αθλητικού συλλόγου της Ηλιούπολης, ο οποίος κατηγορείται ότι κακοποιούσε σεξουαλικά τουλάχιστον πέντε μαθήτριες. Οι καταγγελίες αφορούν περιστατικά ασέλγεια που εκτείνονται από το 2009 έως το 2020. Ο προπονητής έπειθε κορίτσια 12-16 χρονών να κάνουν «ατομικές προπονήσεις» μαζί του και πιθανόν να βιντεοσκοπούσε τις φρικαλέες πράξεις του. Μάλιστα, φέρεται να είχε και προστασία των αρχών, καθώς σύμφωνα με καταγγελίες είχε ξυλοκοπήσει τη γυναίκα του και οι αστυνομικοί τον άφησαν αμέσως ελεύθερο. Φαίνεται ότι από τον Κολωνό, τα Σεπόλια, τη Νέα Σμύρνη και την Ηλιούπολη μέχρι τη Δακωνία, ένα τεράστιο κενό υπάρχει στον τομέα της κοινωνικής προστασίας.

► Χέρι-χέρι ΕΥΠ και Predator

Την ταύτιση των υποκλοπών της ΕΥΠ με τις παράνομες παρακολουθήσεις μέσω του λογισμικού Predator αποκαλύπτει άρθρο των New York Times, με αφορμή τη διπλή παρακολούθηση της ελληνοαμερικανίδας Άρτεμις Σίφορντ, στελέχους της εταιρείας του Facebook στην Ελλάδα και μέλος του ευρωπαϊκού κέντρου του αμερικανικού think tank Atlantic Council. Όπως σημειώνει το δημοσίευμα: «Η ταυτόχρονη παρακολούθηση του τηλεφώνου του στόχου από την ΕΥΠ και ο τρόπος που παγιώθηκε δείχνουν ότι η υπηρεσία κατασκοπίας και όποιος έβαλε το λογισμικό, που είναι γνωστό ως Predator,

Βασίλης
Παπαγεωργίου

δούλευαν χέρι-χέρι». Μάλιστα όπως καταγγέλλει η Α. Σίφορντ η επιμόλυνση έγινε μέσα από SMS-παγίδα που της ζητούσε να επιβεβαιώσει το ραντεβού για εμβολιασμό κάνοντας «κλικ» σε σύνδεσμο! Τίθενται έτσι ερωτήματα και για τις ψηφιακές κυβερνητικές υπηρεσίες.

► Το ΠΑΣΟΚ θέλει να επιβάλει όρους

Αναβαθμισμένο ρόλο διεκδικεί ως συστημικό «κόμμα-μαπαλντέρ» το ΠΑΣΟΚ παρά τη δημοσκοπική του νηνεμία, καθώς η προοπτική αυτοδυναμίας αποδυναμώνεται. Σε συνέντευξη στην ΕΡΤ ο Νίκος Ανδρουλάκης έθεσε ξανά ως όρο για να μπει σε κυβέρνηση συνεργασίας

να μην είναι πρωθυπουργός ούτε ο Κυριάκος Μητσοτάκης ούτε ο Αλέξης Τσίπρας, αλλά άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο για άλλο πολιτικό πρόσωπο από το πρώτο κόμμα. Ζήτησε «ισχυρό ΠΑΣΟΚ» που θα μπορεί να δώσει υπουργούς «υψηλής επάρκειας και αξιοπιστίας». Την αντίδραση τους στις αξιώσεις Ανδρουλάκη εξέφρασαν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. «Δεν μπορούμε να έχουμε ξανά Παπαδήμο» δήλωσε ο Γ. Κατρούγκαλος.

► Λίστα διαπλοκής από ΕΥΔΑΠ

Μετά τη λίστα Πέτσα μια ακόμα λίστα ντροπής και διαπλοκής έρχεται στο φως με τις διαφημιστικές

πληρωμές της ΕΥΔΑΠ σε ΜΜΕ τα τελευταία δύο χρόνια. Όπως φαίνεται οι «άριστοι» διοικούντες της ΕΥΔΑΠ με δημόσιο χρήμα χρησιμοποιούν τις διαφημιστικές καταχωρήσεις χωρίς αντικειμενικά κριτήρια για να ενισχύουν ημετέρους και «κολλητούς». Τις λίστες για ιστοσελίδες και εφημερίδες αποκάλυψε η ομάδα Data Journalists. Είναι χαρακτηριστικό ότι η μερίδα του λέοντος 110.000 ευρώ (!) πηγαίνει στον γαλάζιο όμιλο των Παραπολιτικών του Γ. Κουρτάκη, ποσό πολλαπλάσιο από σελίδες και εφημερίδες με πολύ μεγαλύτερη κυκλοφορία. Στη λίστα ακόμα βρίσκονται ιστοσελίδες συνδρομητικές με σχεδόν μηδενική αναγνωσιμότητα γεγονόσ που δείχνει πόσο στοχευμένες και «αμαρτωλές» ήταν οι πληρωμές.

Αργυρή Ερωτοκρίτου*

Μετακίνηση για να μην γίνει «του Γεννηματά»

Σε λιγότερο από ένα εικοσιτετράωρο από τον διορισμό μου σε μόνιμη θέση σε Παθολογική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός» ως επιμελήτρια Β', ο διοικητής του νοσοκομείου, Γρηγορόπουλος, με μετακίνησε στην Πολυκλινική για «έκτακτες» ανάγκες. Πρόκειται για μια εξόφθαλμη κίνηση συνδικαλιστικής μου δίωξης.

Μόνο τις τελευταίες εβδομάδες, οι βαριές ελλείψεις σε παθολόγους στον «Ευαγγελισμό» σήμαναν μετακινήσεις γιατρών από τη μια Παθολογική Κλινική στην άλλη για να υπάρχει ασφαλής εφημέρευση. Η πληρότητα των παθολογικών κλινικών εκεί ξεπερνά το 200%. Πολλοί συνάδελφοι, των οποίων οι οργανικές θέσεις είναι στην Πολυκλι-

Ζητώ τον λόγο

κή, μεταφέρθηκαν στον «Ευαγγελισμό» λόγω του αυξημένου φόρτου εργασίας.

Αυτά και μόνο τα δεδομένα θα αρκούσαν για το συμπέρασμα πού πραγματικά βρίσκονται οι ανάγκες. Αλλά όχι. Η διοίκηση και το υπουργείο αδιαφορούν. Έχει μεγαλύτερη σημασία για αυτούς να εξασφαλίσουν ότι στον «Ευαγγελισμό» δεν θα γίνει «του Γεννηματά». Από τη διάλυση της φέιστας του Πλεύρη για τα εγκαίνια της δωρεάς Λά-

τση στις 12/10/22, που οι ντουντούκες μας φώναζαν «τώρα που ξεπλύνετε του Λάτση τα λεφτά, δώστε στα ντουβάρια τα περιστατικά», μέχρι την επιβολή ότι οι ειδικευόμενοι γιατροί δεν θα υπερεφημερεύουν. Ακόμα και τα σχέδια «εξαφάνισψ ράντζων» αντιπαλέψαμε, που ήθελαν να μεταφέρουμε ασθενείς σε αμφιβόλου ποιότητας ιδιωτικές κλινικές για να θησαυρίζουν με τα λεφτά του ΕΟΠΥΥ και να παίζεται η υγεία τους.

Η συστηματική ανάδειξη της υποστελέχωσης και η διεκδίκηση μαζικών προσλήψεων με σημαντική συμμετοχή των συναδέλφων μέσα από απεργιακές επιτροπές. Η οργάνωση μαζικών γενικών συνελεύσεων με συλλογή υπογραφών κόντρα στη μαύρη πλειοψηφία ΔΑΚΕ- ΠΑΣΚΕ

του σωματείου. Όλα αυτά είναι που πιστεύουν ότι μπορούν να αποφύγουν εκδιώχνοντάς με από τον «Ευαγγελισμό».

Δεν θα τα καταφέρουν. Η πρώτη στάση εργασίας που έγινε την Τετάρτη 22 Μάρτη το έδειξε. Δεκάδες συνάδελφοι σπάσαμε τον αστυνομικό αποκλεισμό, μπήκαμε στον «Ευαγγελισμό» και υποχρεώθηκαν ακόμα και τα πιο διστακτικά κομμάτια της Αριστεράς να δηλώσουν τη στήριξή τους. Συνεχίζουμε μέχρι τη δικαίωση, κλιμακώνουμε τη συμπάρασταση και βάζουμε μπρος νέες κινητοποιήσεις.

*Μέλος του Γενικού Συμβουλίου της ΟΕΝΓΕ, εκλεγμένη με το *Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή*

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Πολιτική εξόρμηση

Αναπτύσσεται η πολιτική εξόρμηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με τις εκδηλώσεις να πληθαίνουν σε γειτονιές της Αθήνας και πόλεις της περιφέρειας, ενώ ο πρώτος μεγάλος σταθμός είναι η κεντρική πολιτική εκδήλωση που διοργανώνεται στην Αθήνα, τη Δευτέρα 3 Απρίλη στις 7.00 μ.μ., στον κινηματογράφο Τριανόν (Κοδριγκτώνος 21). Η εκδήλωση έχει τίτλο «Δικά τους τα κέρδη, δικό μας οι νεκροί - ήρθε η ώρα για την ανατροπή!». Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ φιλοδοξούν να είναι ένα μεγάλο πολιτικό ραντεβού που θα συσπειρώσει τον κόσμο του αγώνα και της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και για τις μεγάλες πολιτικές και κοινωνικές μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Με τις εξορμήσεις και τις παρεμβάσεις της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ειδικά μετά το έγκλημα στα Τέμπη και τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις, η αντικαπιταλιστική αριστερά θέλει να συμβάλει στο να παραμείνουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία στις ράγες του αγώνα και να μην περάσει η λογική της εκλογικής αναμονής, που τόσο η κυβέρνηση όσο και η αστική αντιπολίτευση προωθούν. Οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ φροντίζουν να μην μείνουν αναπάντητα τα κυβερνητικά και αστικά παραμύθια, που ανεξαρτήτως χρώματος πασχίζουν να μας πείσουν ότι πρέπει βουβά να αποδεχθούμε τον κόσμο που έχουν φτιάξει τόσα χρόνια. Τον κόσμο του κέρδους, που όπως δυστυχώς φάνηκε κοστίζει ανθρώπινες ζωές. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ φωνάζει ένα βροντερό «όχι» στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, των πετσοκομμένων μισθών, της καταστολής και των κουτσουρεμένων δικαιωμάτων, του πολέμου.

Τις προηγούμενες μέρες, τοπικές επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ οργάνωσαν μια πρώτη δέσμη εκδηλώσεων και συζητήσεων για την πολιτική πρόταση της εργατικής απεργίας και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, που αποτελεί διέξοδο και κατεύθυνση μάχης για τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Τρεις εκδηλώσεις έγιναν στην Κρήτη, σε Χανιά, Ρέθυμνο και Ηράκλειο, την προηγούμενη Παρασκευή έως Κυριακή, με αξιοσημείωτη συμμετοχή κι ενδιαφέρουσες συζητήσεις. Εισηγήθηκε και στις τρεις ο Παναγιώτης Μαυροειδής, μέλος του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθώς και μέλη των τοπικών συντονιστικών. «Το πραγματικό δίλημμα όπως το θέτει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι: Υποταγή ή Ρήξη και Ανατροπή; Η ρήξη όμως έχει κοινωνικοταξικό "ονοματεπώνυμο". Χρειάζεται ρήξη με τις «ιερές αγελάδες» που καθορίζουν την ασκούμενη πολιτική, δηλαδή το κεφάλαιο και την καπιταλιστική ιδιοκτησία, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Η ρήξη έχει και πολιτικό "ονοματεπώνυμο". Αφορά τους πολιτικούς εκπροσώπους και υλοποιητές αυτής της πολιτικής», τόνισε ο Π. Μαυρο-

Από την εκδήλωση στο Ρέθυμνο

Κεντρική εκδήλωση στην Αθήνα στις 3 Απρίλη στο Τριανόν

► Πετυχημένες εκδηλώσεις σε πόλεις της περιφέρειας και γειτονιές της Αθήνας

ειδής (περισσότερο υλικό στο prin.gr). Στη Μυτιλήνη, στη μεγαλύτερη ίσως συγκέντρωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εδώ και χρόνια, μίλησε ο Πάνος Παπανικολάου. Ο γενικός γραμματέας της ΟΕΝΓΕ και μέλος της Π.Ε. του ΝΑΡ Π. Παπανικολάου υπογράμμισε στην εισήγησή του πως θα είναι λάθος να επικρατήσει η αντίληψη πως οι πολιτικές ανατροπές, που έχει ανάγκη η κοινωνία και ειδικά οι νέοι για να ζήσουν θα έρθουν με τις εκλογές. Κατά την άποψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ανάγκη οι λαϊκοί αγώνες να γενικευθούν και να θέσουν αιτήματα που θα δίνουν ελπίδα στον λαό (αποσπάσματα και βίντεο από την ομιλία στο prin.gr).

Εκδηλώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ τις προηγούμενες ημέρες έγιναν επίσης στο Ηράκλειο Αττικής (17/3), στο Περιστερί (20/3), στις Σέρρες (22/3) και στην Πάτρα (23/3). Επιτυχημένη ήταν και η εκδήλωση της κλαδικής επιτροπής Υγείας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που έδωσε μεγάλη μάχη αυτά τα χρόνια μέσα στα νοσοκομεία.

Η συμμετοχή κόσμου και ειδικά νεολαίας στις εκδηλώσεις δίνει έναν ισχυρό τόνο αισιοδοξίας και δείχνει την ανάγκη του κόσμου του αγώνα να ενισχύσει και να συζητήσει για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Τα ερωτήματα πολλά και αναπόδραστα. Πώς θα συγκροτηθεί και θα απαντήσει το εργατικό κίνημα όταν ακόμα και μετά τις μεγάλες κινητοποιήσεις ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός δεν προωθεί κανένα αγωνιστικό σχέδιο; Πώς μπορεί να ανατραπεί το αστικό πλαίσιο συναίνεσης που έχουν φτιάξει ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, που παίρνουν όρκους πίστης στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, στις δημοσιονομικές πολιτικές και το χρέος; Ποια είναι η εναλλακτική στον καπιταλισμό των πολέμων και της φτώχειας; Οι εκδηλώσεις και η εξόρμηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ φιλοδοξούν να δώσουν απαντήσεις. Τις επόμενες μέρες θα ανακοινωθούν και άλλες δράσεις και εκδηλώσεις. Μπορείτε να ενημερώνεστε στο site της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Δημήτρης Τζιαντζής

Νατοϊκή λυκοφιλία Αθήνας-Άγκυρας!

Συνέχεια της πολεμικής προετοιμασίας με άλλα μέσα αποτελούν τα βήματα προσέγγισης Αθήνας και Άγκυρας που συνδέονται τόσο με τις πιέσεις ΗΠΑ για μορατόριουμ στο πλαίσιο της ΝΑΤΟϊκής στρατηγικής συντριβής της Ρωσίας όσο και με την προεκλογική περίοδο στις δύο χώρες.

Σε αυτό το πλαίσιο, ενώ τα ιδιωτικά κανάλια, μέχρι πρόσφατα καλλιεργούσαν πολεμικό κλίμα, Νίκος Δένδιας και Μεβλούτ Τσαβούσογλου ανακοίνωσαν μετά από συνάντησή τους στις Βρυξέλλες ότι η Άγκυρα θα ψηφίσει την Ελλάδα για την υποψηφιότητά της στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ως μη μόνιμο μέλος. Η Αθήνα από την πλευρά της θα στηρίξει την τουρκική υποψηφιότητα για τη θέση του γενικού γραμματέα του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (ΙΜΟ). Ο Νίκος Δένδιας μάλιστα μίλησε για μια πολύ εποικοδομητική συνάντηση με τον «φίλο του», όπως τόνισε, υπουργό Εξωτερικών της Τουρκίας Μεβλούτ Τσαβούσογλου.

Στο ίδιο κλίμα ήταν και οι δηλώσεις του Μ. Τσαβούσογλου, που ευχαρίστησε τον «φίλο Νίκο» για την αλληλεγγύη που επέδειξε η Ελλάδα μετά τους καταστροφικούς σεισμούς της Τουρκίας. Παράλληλα την Άγκυρα επισκέφτηκε την Τετάρτη υφυπουργός Εξωτερικών, αρμόδιος για την Οικονομική Διπλωματία και την Εξωτερόφεια, Κώστας Φραγκογιάννης, όπου στη συνάντηση εργασίας με τον Τούρκο ομόλογό του, Μπουράκ Ακσαπάρ, αποφάσισαν την προώθηση του διαλόγου με την Τουρκία στα θέματα της «θετικής ατζέντας» στον οικονομικό και εμπορικό τομέα. Δεν είναι «διπλωματία των σεισμών» αλλά προϊόν της μυστικής διπλωματίας με αμερικανική επιδιαιτησία και που αποκαλύπτει τη χρόνια συνεργασία των αστικών τάξεων των δύο χωρών «όπου τα βρίσκουν». Η σαθρή και επιφανειακή βάση αυτής της προσέγγισης ωστόσο δεν αποτελεί βήμα για ειρήνευση αλλά κρύβει μέσα της τον σπόρο της επόμενης ανάφλεξης στην περιοχή.

Το φάντασμα του 2012 ανησυχεί τα επιτελεία

«Η άνοιξη του θυμού και οι κάλπες», «γρίφος η αντισυστημική ψήφος», «αναβιώνουν οι πλατείες του 2012;», είναι ορισμένοι μόνο από τους πρόσφατους τίτλους των κυρίαρχων ΜΜΕ, μετά από την ορμητική επανεμφάνιση του λαϊκού παράγοντα στο προσκήνιο. Είναι σαν ένα φάντασμα να πλανιέται πάνω από την παρατεταμένη προεκλογική περίοδο της «μεταμνημονιακής» Ελλάδας, το φάντασμα ενός απροσδιόριστου αντισυστημικού ρεύματος που –σύμφωνα με τους αστούς αναλυτές– θέρειψε από την τραγωδία των Τεμπών αλλά επωαζόταν καιρό σε φαινόμενα όπως οι αρνητές της πανδημίας και φυσικά στις αντιμνημονιακές πλατείες.

Η «αντισυστημικότητα» στην οποία αναφέρονται οι αναλυτές του συστήματος φαίνεται να διadέχεται την αρκετά διαδεδομένη έννοια του λαϊκισμού, όπου κάθε όψη του δημόσιου λόγου που μπορούσε να θεωρηθεί ότι αμφισβητεί την εκάστοτε μια και μοναδική αλήθεια της κυρίαρχης πολιτικής (το μνημόνιο είναι το ευαγγέλιο της εξόδου από την κρίση, η κυβερνητική διαχείριση του Covid-19 είναι η μόνη επιστημονική προσέγγιση για την αντιμετώπιση της πανδημίας κ.α.) τσουβαλιαζόταν κάτω από την ίδια έννοια-ομπρέλα. Σύμφωνα με αυτή την προσέγγιση, η αγωνιστική, δημοκρατική και αριστερόστροφη κριτική είναι πάνω-κάτω η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος της συνωμοσιολογικής, ξενοφοβικής και αντιδραστικής ρητορικής, αδιαφορώντας για το περιεχόμενο της πολιτικής και της συγκεκριμένης στρατηγικής, που κάθε φορά προβάλλεται. Αυτός ο νεοσυντηρητικός τρόπος σκέψης βάζει στην ίδια αναλυτική κατηγορία τα κοινωνικά κινήματα και την ακροδεξιά, με στόχο να απονομιμοποιήσει τα πρώτα, αδιαφορώντας αν με τον τρόπο αυτό απο-ενοχοποιεί τα δεύτερα (ή μήπως επιδιώκοντας αυτόν τον σκοπό;).

Η δολοφονία στα Τέμπη αποτελεί ένα σημείο καμπής για τις πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα, ένα ορόσημο που σφραγίζει μια ολόκληρη γενιά και ταυτόχρονα αλλάζει την οπτική της σχετικά με τις πολιτικές εξελίξεις. Καθώς οι αναζητήσεις φουντώνουν, τα αστικά κόμματα φιλοδοξούν να τις περιορίσουν στη λογική της εναλλαγής. Νέες δυνατότητες για την αντικαπιταλιστική Αριστερά.

Οι κινητοποιήσεις κλονίζουν συσχετισμούς Ο φόβος της αντισυστημικής στάσης

Ανάλυση

Κώστας Τριχιάς

Η τραγωδία των Τεμπών ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της λαϊκής οργής και έβγαλε στους δρόμους ένα πραγματικό εργατικό και νεολαϊστικό ποτάμι. Με αλληπάλληλες συγκεντρώσεις και πορείες σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας σε σύντομο χρονικό διάστημα, με εμπλοκή όλων των γενιών (με πρωταγωνιστική τη συμμετοχή της νεολαίας), με μαχητικότητα και

εφευρετικότητα ως προς τις μορφές του αγώνα, έθεσε με τον πλέον εμφατικό τρόπο το «έως εδώ». Μάλιστα, η πρόσφατη μέτρηση της Public Issue για τη συμμετοχή στις πορείες κάνει λόγο για ρεκόρ 12ετίας και τη συγκρίνει με την περίοδο των πλατειών. Η τραγικότητα του συμβάντος υπενθύμισε με τον πλέον εμφατικό τρόπο ότι οι ζωές μας είναι αναλώσιμες, όσο τα πάντα υπολογίζονται με όρους κόστους και ζημιών και ξετύλιξε το κουβάρι των μαζικών διεργασιών που γίνονται μέσα στον λαό.

Και πώς να μην γίνονται βέβαια, όταν η περιβόητη έξοδος από τα μνημόνια και η επιστροφή στην «ανάπτυξη» δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά τη συνέχιση της

ίδιης αντιλαϊκής πολιτικής, την τραγική διαχείριση της πανδημίας, τους υπέρογκους πολεμικούς εξοπλισμούς, την ίδια ώρα που ζωτικές δημόσιες λειτουργίες υποχρηματοδοτούνται και ωθούνται στη λειτουργία με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, ενώ η κρατική καταστολή είναι ασύστολη. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε, πως η δολοφονία στα Τέμπη αποτελεί ένα σημείο καμπής για τις πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα, ένα ορόσημο που σφραγίζει μια ολόκληρη γενιά και ταυτόχρονα αλλάζει την οπτική της σχετικά με τις πολιτικές εξελίξεις. Ειδικά για τις νεότερες γενιές αποτελεί μια ακόμη επιβεβαίωση ότι η σχέση τους με το μέλλον διαταράσσεται με

κάθε τρόπο. Βλέπουν καθημερινά όλες τις πλευρές της ζωής τους να χειροτερεύουν, από το πώς θα εργαστούν, πώς θα διασκεδάσουν, μέχρι το εάν θα έχουν ελεύθερο χρόνο, δικαιώματα και ελευθερίες· το κερασάκι στην τούρτα είναι η κρατική δολοφονία δεκάδων συνομηλικών της. Η νεολαία νιώθει να την χλευάζουν και είναι πολύ θυμωμένη γι' αυτό.

Απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις η κυβέρνηση της ΝΔ αφενός απάντησε με τη γνωστή τακτική της επιστράτευσης των ορδών των ΜΑΤ με δολοφονικά χτυπήματα απέναντι στους διαδηλωτές, αφετέρου προσπαθεί να ελιχθεί, παραδεχόμενη μεν ευθύνες για το δυστύχημα, αλλά και παίζοντας το χαρ-

τί της σταθερότητας, δηλώνοντας: «Αν όχι εμείς, τότε ποιοι;» Ο ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη, κρατάει σχετικά χαμηλά τους τόνους, καθώς γνωρίζει πως μπαίνει και αυτός στο κάδρο των ευθυνών λόγω του ξεπουλήματος της ΤΡΑΙΝΟΣΕ αλλά και της τετράχρονης κυβερνητικής του θητείας. Προσπαθεί να κρατήσει επαφή με τον κόσμο που κατεβαίνει στον δρόμο, με αποκλειστικό ορίζοντα βέβαια την ενσωμάτωσή του στις κάλπες, καθώς όπως δηλώνει χαρακτηριστικά ο Α. Τσίπρας, φοβάται ότι αυτή η κατάσταση θα οδηγήσει σε «κοινωνική έκρηξη».

Η σχετικά μετριοπαθής πολιτική αντιπαράθεση μεταξύ των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ) δεν οφείλεται σε μια όψιμη γοητεία ενός κάποιου πολιτικού savoir vivre, αλλά στο ότι καταλαβαίνουν πως έχουν όλοι λερωμένη τη φωλιά τους και κυρίως ότι ο λαός έχει επίγνωση αυτού. Σε πρόσφατη έρευνα της Public Issue, το 64% των ερωτηθέντων σχετικά με το ποια κόμματα που κυβέρνησαν την τελευταία 25ετία στην Ελλάδα έχουν ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση του σιδηρόδρομου απαντάνε και τα τρία. Αρκεί αυτό το χαρακτηριστικό για να προβλέψουμε κατακρήμνιση των κομμάτων αυτών στις επερχόμενες εκλογές ή, πολύ περισσότερο, ότι έχουμε μπροστά μας κάποιο ολοκληρωμένο αντισυστημικό ρεύμα; Θα τολμούσαμε να προβλέψουμε πως όχι, καθώς οι εκλογές έχουν πάντα τους δικούς τους κανόνες

και εκβιαστικά διλήμματα, ενώ απουσιάζει και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο μια ανατρεπτική πολιτική πρόταση που θα μπορούσε να δώσει άλλα εφόδια στις δυνάμεις του κινήματος. Από την άλλη, όμως, αν κάτι είναι σίγουρο, είναι πως οι υπάρχοντες βασικοί πολιτι-

ανατρεπτικές δυνάμεις που επενδύουν στη δυναμική του κινήματος και στην ανάγκη ο λαός να ορίζει τις τύχες του, όχι μόνο κάθε τέσσερα χρόνια αλλά καθημερινά στη δουλειά του, στη σχολή του και στη γειτονιά του.

Μπορεί επομένως να πάνε αλλιώς τα πράγματα ή

λόγιο ήττας του υποταγμένου συνδικαλισμού τύπου ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που για μια ακόμη φορά απέδειξαν τον ρόλο τους. Με οργάνωση στη βάση, ανεξάρτητο συντονισμό, μαχητικές και πρωτότυπες μορφές πάλης, όπως μας δείχνει και η σημαντική εμπειρία του αγώνα των καλλιτεχνών. Πολύ περισσότερο, υπάρχει η ανάγκη πολιτικοποίησης του αγώνα με άμεσους στόχους πάλης, που θα συνδυάζουν τη διεκδίκηση για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής του λαού με τη σύγκρουση με τους βασικούς πυλώνες του συστήματος.

Γιατί, αν θέλουμε να βγάλουμε αληθινούς τους φόβους των αστικών επιτελείων περί αντισυστημικού ρεύματος, πρέπει να τα βάλουμε με το ίδιο το σύστημα! Με το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας που επιδιώκει την ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των πάντων, με το διεθνές πλέγμα του κεφαλαίου και τους θεσμούς του, όπως την Ευρωπαϊκή Ένωση, που επιβάλλουν αυτή την πολιτική, αλλά και με την κρατική καταστολή που δεν αποτελεί καπρίτσιο της δεξιάς αλλά θεμελιακή ανάγκη του συστήματος για να περιφρουρήσει την κυριαρχία του. Με ενδυνάμωση εκείνων των πολιτικών δυνάμεων που επιδιώκουν το κίνημα να πάει μέχρι τέλους και βάζουν στο στόχαστρο την ουσία της αστικής πολιτικής. Με ανάπτυξη της σύγχρονης αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς που έχει ανάγκη η εποχή μας.

Εάν θέλουμε να βγάλουμε αληθινούς τους φόβους των αστικών επιτελείων περί αντισυστημικού ρεύματος, πρέπει να τα βάλουμε με το ίδιο το σύστημα!

κοί πυλώνες του συστήματος δεν στηρίζονται σε στέρεα πόδια. Στηρίζονται σε μεγάλο βαθμό στον φόβο και στην απουσία εναλλακτικής παρά σε μια θετική υποστήριξη. Αυτή η διαπίστωση μπορεί να είναι πολύ χρήσιμη για εκείνες τις αριστερές και

πρέπει να σφυρίζουμε ανακωχή ενόψει της προεκλογικής περιόδου; Πρώτα και κύρια υπάρχει η ανάγκη να συνεχίσει να μιλάει ο δρόμος. Να συνεχιστούν και να κλιμακωθούν οι κινητοποιήσεις με νέα απεργία, πέρα και έξω από το ημερο-

Ενίσχυση της Αριστεράς που είναι «εκτός πλαισίου»

Τελικά, αυτό που πρέπει να απασχολήσει το επόμενο διάστημα τον κόσμο που κατεβαίνει στον δρόμο δεν είναι το δίλημμα «Μητσοτάκης ή Τσίπρας», αλλά το αν θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί η πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ και των ΝΑΤΟ-ΗΠΑ, η πολιτική της επίθεσης στα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, η γραμμή του πολέμου, του αυταρχισμού και της περιβαλλοντικής καταστροφής ή θα μπει φρένο σε αυτή την πορεία, θα μπουν βάσεις για την ανάσχεση και την ανατροπή της, ανοίγοντας έναν ριζικά διαφορετικό δρόμο για την ελληνική κοινωνία; Γιατί το δίλημμα «Μητσοτάκης ή Τσίπρας» είναι ψεύτικο. Η «πρώτη φορά αριστερά» πήρε την κυβέρνηση για να καταργήσει τα Μνημόνια «με ένα άρθρο και ένα νόμο» και οδήγησε στη σταθεροποίηση του «μνημονιακού κεκτημένου» που έμεινε ανέπαφο. Έτσι, ο Τσίπρας έφερε τον Μητσοτάκη και η μνημονιακή-αστική διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ την άθλια κυβέρνηση της ΝΔ.

Δεν θα ξαναδούμε το ίδιο έργο, σε μια ακόμα χειρότερη εκδοχή. Παλεύουμε για να ενισχυθούν οι δυνάμεις που είναι «εκτός πλαισίου», εκτός του φαύλου κύκλου της αστικής κυβερνητικής εναλλαγής. Επομένως, βασικός πολιτικός στόχος σήμερα πρέπει να είναι η πάλη για την ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ και της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΝΑΤΟ, της συναίνεσης ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, με τη δύναμη του ανατρεπτικού πολιτικοποιημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος και μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς.

Είναι η ακροδεξιά αντισυστημική δύναμη;

► Οι φασίστες στοχοποιούν τους αδύνατους, στηρίζουν τους ισχυρούς

ΜΕΡΙΔΙΟ από την πίτα της αντισυστημικότητας διεκδικεί και η ακροδεξιά, σε όλες τις εκδοχές της, και συχνά όχι με αμελητέα αποτελέσματα, όπως μας υπενθυμίζει τόσο η γιγάντωση της Χρυσής Αυγής τα προηγούμενα χρόνια όσο και η επανεμφάνιση αντίστοιχων ομάδων το τελευταίο διάστημα. Αυτοπαρουσιάζονται ως σφοδροί πολέμιοι του συστήματος και ως υπερασπιστές των αδυνάτων, ενώ εξαπολύουν γενικόλογα συνθήματα, όπως το να φύγουν όλοι για να «ξεβρωμίσει ο τόπος».

Είναι όμως έτσι; Καταρχάς το «να φύγουν όλοι» λέει τη μισή αλήθεια, καθώς εκεί που εξαντλούν την επιθετικότητά τους είναι ενάντια στους μετανάστες, που «μολύνουν» την καθαρότητα της

φυλής, τους αριστερούς και αναρχικούς «προδότες», τους συνδικαλιστές και τους αγωνιστές/στρίες του εργατικού κινήματος, τη LGBTQI κοινότητα που «διαβρώνει» τον θεσμό της οικογένειας, ενώ αφήνουν ακλόνητη στη θέση της την εξουσία του κεφαλαίου. Χαρακτηριστικό ήταν το στήσιμο δουλεμπορικών γραφείων ευρέσεως εργασίας μόνο για Έλληνες με πενιχρά μεροκάματα, την ίδια ώρα που κατέθεταν αλληπάλληλες ερωτήσεις στη Βουλή για τα συμφέροντα των εφοπλιστών. Το σύνθημα «αλήτες, προδότες, πολιτικοί», που έκανε και πάλι την εμφάνισή του, κυρίως στα γήπεδα, τσουβαλιάζει όλα τα κόμματα ανεξαρτήτως τοποθέτησης, εκτονώνει τη δυσάρεσκια λαϊκών

τμημάτων από την αντιλαϊκή πολιτική σε αδιέξοδο για τα ίδια κανάλια και, επί της ουσίας συμβάλλει στη διαιώνιση της κυρίαρχης πολιτικής, καθώς ενισχύει το «δεν γίνεται τίποτα», αφού «όλοι ίδιοι είναι». Εντέλει, η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, του Σαχζάτ Λουκμάν, τα πογκρόμ εναντίον μεταναστών και μελών αριστερών οργανώσεων δεν ήταν η εξαίρεση αλλά ο κανόνας για ένα πολιτικό ρεύμα που έχει ως ιδεολογία το μίσος και την επιβολή ισχύος απέναντι στον αδύναμο και την υπόκλιση στον ισχυρό, την εμμονική προσήλωση στην ατζέντα «νόμος και τάξη», την προνομιακή μεταχείριση στο μεγάλο κεφάλαιο και τη λυσσώδη πάταξη του ελεύθερου συνδικαλισμού.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ:
Εκδηλώσεις
σε Αττική,
Θεσσαλονίκη
και Ήπειρο

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ και τις επόμενες ημέρες, οι πολιτικές εκδηλώσεις από τοπικές επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Τη Δευτέρα 27/3 στις 7 μ.μ., στο 3^ο Δημοτικό Σχολείο Αμπελοκήπων (Φιλιππουπόλεως 58) η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Δυτικής Θεσσαλονίκης διοργανώνει συζήτηση με θέμα «Αγώνας τώρα για μόνιμη και σταθερή εργασία», με ομιλητές τους Βάγια Μπαλτούκα και Γιώργο Διάκα. Θα παρέμβει ο εκπαιδευτικός Ηλίας Σμήλιος. Εκδηλώσεις για τις πολιτικές εξελίξεις και τις θέσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα γίνουν και στην Ήπειρο. Στα Γιάννενα, την Παρασκευή 31/3 στις 7 μ.μ. στη Στοά Σάρκα (αίθουσα Περιφέρειας Ηπείρου), με ομιλητές τους Χρήστο Κοσίνα και Λουίζα Γκίγκα. Στην Ηγουμενίτσα, το Σάββατο 1/4 στις 7 μ.μ. στην αίθουσα Πάνθεον, με ομιλητές τους Χρήστο Κοσίνα και Σωτήρη Διαμπότη. Την ίδια μέρα, Σάββατο 1/4, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Βορείων Συνοικιών διοργανώνει στις 7 μ.μ. στο Πνευματικό Κέντρο Άνοιξης εκδήλωση-παρουσίαση της πολιτικής πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με ομιλητή τον Παναγιώτη Μαυροειδή. Τέλος, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Νοτίων διοργανώνει την Κυριακή 2/4 στις 6.30 μ.μ. στο Άλσος της Ηλιούπολης εκδήλωση για το θέμα των ιδιωτικοποιήσεων, των δημόσιων αγαθών και της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησης και του συστήματος, με ομιλητές τους Βασίλη Μηνακάκη και Δέσποινα Τσοσνίδου.

Συνεχίζονται
τα περιστατικά
αστυνομικής
βίας κατά
δημοσιογράφων

ΣΤΑΜΑΤΗΜΟ δεν έχουν τα περιστατικά αστυνομικής βίας σε βάρος δημοσιογράφων και φωτορεπόρτερ που απλώς κάλυπταν κινητοποιήσεις στο κέντρο της Αθήνας. Συγκεκριμένα, ο Νίκος Χριστοφάκης, ρεπόρτερ του site zougla.gr, σύμφωνα με ιατρική γνωμάτευση έχασε το 55% της ακοής του από μια βομβίδα κρότου λάμψης, η οποία εκτοξεύτηκε και έσκασε δίπλα του κατά την απεργιακή συγκέντρωση για τα Τέμπη στις 16/3 στο Σύνταγμα. Την ίδια μέρα, και ο φωτορεπόρτερ Γιάννης Διάκος κατήγγειλε τον τραυματισμό του από τις αστυνομικές δυνάμεις. Με ανακοίνωσή της, η ΕΣΗΕΑ κατήγγειλε το γεγονός διαμαρτυρόμενη για τα επαναλαμβανόμενα περιστατικά αστυνομικής βίας.

Διεθνής διάκριση
της ταινίας του
Βασίλη Τσιράκη

ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ σημαντική διάκριση απέσπασε στο διεθνές φεστιβάλ Cannes Continental Film Festival η ταινία του σκηνοθέτη, συγγραφέα -και αρθρογράφου του *Prin*- Βασίλη Τσιράκη *Και να που ήρθε η ώρα πάλι για ταξίδι*, στην οποία απονεμήθηκε το αργυρό βραβείο καλύτερης ταινίας μικρού μήκους. Η επιτυχία είναι ιδιαίτερα σημαντική, καθώς το φιλμ αποτελεί ανεξάρτητη παραγωγή της Λέσχης Αναιρέσεις που γυρίστηκε με τη βοήθεια και εθελοντική προσφορά συντρόφων και εργατικών λεσχών. Ήδη έχουν ολοκληρωθεί τα γυρίσματα της νέας ταινίας του Βασίλη Τσιράκη με θέμα την προσφυγιά, τον πόλεμο και την εργατική αλληλεγγύη.

Ακροβασίες | Βασίλης Παπαγεωργίου

Με ένα ...κλικ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΑΠΕΚΑ

► Την Παρασκευή 24/3 στις 6 μ.μ. στο Καφέ Ζώγια (Σβώλου 54), θα πραγματοποιηθεί η παρουσίαση του λογοκριμένου βιβλίου του Μεσοπολέμου *Η αληθινή ιστορία της Εκκλησίας* του Κώστα Απέκα (εκδόσεις iWrite). Θα μιλήσουν οι Κώστας Παλούκνης, Αντώνης Γαζάκης και Στέλιος Χρονόπουλος. Την εκδήλωση θα χαιρετίσει ο δημοσιογράφος Μηνάς Παπαγεωργίου.

ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:
ΕΚΔΗΛΩΣΗ-
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΗΣ
«ΛΥΚΟΧΑΒΙΑΣ»

► Οι *Αναιρέσεις Θεσσαλονίκης* την Πέμπτη 30 Μαρτίου στις 7.30 μ.μ. στον φιλόξενο πολυχώρο πολιτισμού Ένεκεν (Προξένου Κορομηλά 32) θα παρουσιάσουν τη συλλογή διηγημάτων του Κώστα Μπαρμπάτση *Λυκοχαβιά* (εκδόσεις Κέδρος). Για το βιβλίο θα μιλήσουν οι Γιώργος Γιαννόπουλος, Θωμάς Κοροβίνης και Κώστας Παλούκνης. Τη συζήτηση θα συντονίσει ο σκηνοθέτης και συγγραφέας Βασίλης Τσιράκης.

ΛΑΜΠΗΔΟΝΑ:
ΝΕΑ ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

► Την Κυριακή 26/3 η Πεζοπορική Ομάδα Λαμπηδόνα θα πραγματοποιήσει μια ακόμη (σχετικά απαιτητική αλλά πανέμορφη) κυκλική διαδρομή στον Υμηττό. Η αφετηρία και ο τερματισμός θα είναι στη Μονή Αγίου Ιωάννη Καρέα (λίγο πιο πάνω από την αφετηρία/τέρμα του λεωφορείου 203), η ώρα αναχώρησης έχει οριστεί στις 9.30 το πρωί. Η διάρκεια της διαδρομής είναι περίπου τέσσερις ώρες, ενώ θα γίνουν και στάσεις ενδιάμεσα. Τηλέφωνα επικοινωνίας: 6977784988 και 6934077802.

ΣΤΙΣ 5 ΑΠΡΙΛΗ
Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

► Την Πέμπτη 5 Απριλίου θα πραγματοποιηθεί η παρουσίαση του λευκώματος του σκιτσογράφου του *Prin* Βασίλη Παπαγεωργίου με τίτλο *Αριστεία και άλλα Αστεία*. Η εκδήλωση θα γίνει στο Wine Bar Monk (Αθήνα, κέντρο) στις 7.30 το απόγευμα.

Εκδήλωση (28/3) Κομμουνιστικής Πρωτοβουλίας

Ανοιχτή συζήτηση για τα κοινωνικά αγαθά, τις δημόσιες υποδομές και τις ιδιωτικοποιήσεις, με αφορμή την σιδηροδρομική τραγωδία στα Τέμπη, διοργανώνει την Τρίτη 28/3 στις 7 μ.μ., στη Νομική Σχολή (αμφιθέατρο Σαριπόλου) η Πρωτοβουλία για σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα. Στο επίκεντρο της εκδήλωσης θα βρεθεί η δυνατότητα για κοινωνική ιδιοκτησία καθώς και το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης ώστε η οργή και το κίνημα διαμαρτυρίας να γίνει κίνημα ανατροπής κυβερνήσεων, ΕΕ και κεφαλαίου.

Αναιρέσεις: Συζήτηση σήμερα για τη Γαλλία

Η *Λέσχη Αναιρέσεις* στην Αθήνα (Φερών 3, Βικτώρια) διοργανώνει σήμερα, Παρασκευή (24/3), στις 8.30 μ.μ. εκδήλωση με θέμα «Γαλλία: Η άνοιξη στους δρόμους του αγώνα και της εξέγερσης». «Ο λαός είναι αποφασισμένος να μην υποχωρήσει απέναντι στην κυβέρνηση που θέλει να επιβάλει όχι μόνο το νέο συνταξιοδοτικό αλλά μια σειρά αλλαγών που βασίζονται στις ανάγκες του κεφαλαίου και τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. 152 χρόνια από την Παρισινή Κομμούνια. 55 χρόνια από τον Μάη του 68. Στη Γαλλία ο λαός ξαναγράφει ιστορία», αναφέρει το κάλεσμα.

Ιδιωτικοποιήσεις

Αλέξανδρος Λιανός

Μετά το έγκλημα στα Τέμπη το πολιτικό σκηνικό αναδιατάσσεται και παρά τις κυβερνητικές επιδιώξεις να αποπολιτικοποιηθεί η συζήτηση και να αναχθεί το πρόβλημα στην «ατομική ευθύνη», η συζήτηση για το θέμα των ιδιωτικοποιήσεων σφραγίζει την πολιτική διαπάλη. Αξίζει λοιπόν να δούμε τις θέσεις όχι μόνο των πρωταγωνιστών της επίθεσης στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, αλλά και όσων διεκδικούν ρόλο αντιπολίτευσης και εναλλακτικής και συγκεκριμένα την περίπτωση του ΜΕΡΑ25.

Διαβάζουμε στον ιστότοπο του κόμματος σχετικά με τα «Διαβουλευτικά Συμβούλια Κληρωτών και Εκλεγμένων Πολιτών»: «Το δίλημμα κράτος-κεφαλαιοκράτες, ιδιωτικομανία-κρατισμός, εγκλωβίζει την κοινωνία σε συντηρητική τροχιά που, εντέλει, αποκλείει τον εκδημοκρατισμό — ο οποίος πνίγεται, όταν η οικονομική εξουσία εγκλωβίζεται στο δίπολο Ιδιωτικοποίησης-Κρατικοποίησης». Για το ΜΕΡΑ25, λοιπόν, είναι ψευδοδίλημμα το «κράτος ή ιδιώτες». Μια τέτοια προσέγγιση κλείνει το μάτι στην αστική γραμμή εμπορευματοποίησης των πάντων ακόμα και αν υποτίθεται ότι μιλάει εναντίον της. Ειδικά μετά την ιδιωτικοποίηση των μεγαλύτερων επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας και τις συνέπειες τους που είναι ήδη οδυνηρές για τον λαό, λογικές τύπου ΜΕΡΑ25 διευκολύνουν την κυβερνητική αφήγηση, βγάζοντας από το κάδρο το ζήτημα της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και της λεηλασίας της δημόσιας περιουσίας.

Η παραπάνω οπτική, σε μια πρώτη ματιά φαίνεται να συμπίπτει με τοποθετήσεις του τύπου «τι δημόσιο, τι ιδιωτικό» σε ότι αφορά τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας στο πλαίσιο της καπιταλιστικής οικονομίας, που εκφράζει το ΚΚΕ και άλλες δυνάμεις, όπως το ΚΚΕ (μ-λ). Η αφετηρία της όμως είναι διαφορετική, καθώς συνδέεται με την αντίληψη που έχει το ΜΕΡΑ25 για τον ρόλο που μπορεί να παίξει το κεφάλαιο σε «συνεργασία με το κράτος». Όταν τίθεται το θέμα των ιδιωτικοποιήσεων, οι απαντήσεις που δίνονται από το ΜΕΡΑ25 είναι διαφορετικές ανάλογα με το ακροατήριο, συγκλίνουν όμως στην αυταπάτη της συνύπαρξης δημόσιων υπηρεσιών κοινής ωφέλειας και την ίδια στιγμή της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Όταν το ακροατήριο είναι «συστημικό», οι απαντήσεις που δίνονται είναι καλύτερη διαχείριση μέσω Συμπράξεων Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα (π.χ. πρόσφατη συνέντευξη του Γιάννη Βαρουφάκη στην ΕΡΤ1). Εδώ βέβαια συγκαλύπτεται η ουσία των ΣΔΙΤ: Το δημόσιο να βάζει λεφτά και πλάτη στην υποδομή και ο ιδιώτης να βγάζει λεφτά από την εμπορευματοποίηση των υπηρεσιών. Αντίθετα, όταν εκπρόσωποι του ΜΕΡΑ25 απευθύνονται σε κόσμο της αριστεράς, αναδεικνύουν την ανάγκη «Συμβουλίων κληρωτών και ειδικών»

ΜΕΡΑ25: Το «ούτε ρήξη- ούτε υποταγή» σε νέα έκδοση

► Συμπράξεις του δημοσίου με ιδιωτικές εταιρείες προτείνει ο Γ. Βαρουφάκης, δηλαδή... ΣΔΙΤ

και της «συμμετοχικότητας» των πολιτών και παράλληλα τη συνεργασία ιδιωτών με τον κρατικό μηχανισμό με όρους «διαφάνειας και οικονομικής αποτελεσματικότητας». Τα περί «συμμετοχής» (που θυμίζουν παλιότερες προσεγγίσεις του «παλιού καλού ΠΑΣΟΚ»), εν μέσω της κυριαρχίας της «απελευθερωμένης» αγοράς, χρυσώνουν το χάπι της επιχειρηματοποίησης.

Η αντίληψη ότι μπορούν να υπάρξουν ιδιωτικά κεφάλαια που θα μπορούν να συνεργάζονται με το κράτος σε ένα πλαίσιο που να ωφελεί και τους δύο εκφράστηκε με άλλους όρους με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ από το 2015 — στην οποία ο ιδρυτής και γραμματέας του ΜΕΡΑ25 είχε κεντρικό ρόλο. Αυτή η αντίληψη ηττήθηκε και τις συνέπειές της ζούμε σήμερα με τις πανάκριβες υπηρεσίες των ιδιωτικοποιημένων εταιρειών που στοιχίζουν και ζωές. Δεν ήταν τυχαίες οι τότε δηλώσεις του Γιάν-

νη Βαρουφάκη ότι «θα πούλαγε τον ΟΣΕ και για ένα ευρώ, αρκεί ο επενδυτής να έκανε και επενδύσεις». Η αυταπάτη —ή σκόπιμος αποπροσανατολισμός— ότι μπορούν οι λαϊκές ανάγκες να συνυπάρχουν με τα καπιταλιστικά κέρδη, παραμένει.

Ακόμα μεγαλύτερη αυταπάτη είναι ότι καλύτερες μέρες για τους εργαζόμενους θα έρθουν εντός του πλαισίου ΕΕ και ευρωζώνης, μέσω μιας νέας «διαπραγμάτευσης». Η εμπειρία του πειράματος ΣΥΡΙΖΑ επαναλαμβάνεται και εδώ με την προσμονή ότι μπορεί να υπάρξει άλλο ευρωπαϊκό πλαίσιο με μια πιο «δημοκρατική και διαφανή ΕΕ, μια ΕΕ της κοινωνικής δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης». Οι αυταπάτες αυτές πληρώθηκαν ακριβώς σε προηγούμενη φάση της πολιτικής διαπάλης. Τότε που ο Βαρουφάκης, ως υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ αρμόδιος για τη «διαπραγμάτευση», δήλωνε πως «το μνημόνιο είναι μόνο κατά 30% τοξικό, κατά τα άλλα συμφωνούμε με τις μεταρρυθμίσεις». Σήμερα, σε συνθήκες που από την ερχόμενη χρονιά τελειώνει η «ρήτρα διαφυγής» και επανέρχονται οι δημοσιονομικοί κορσέδες για ελλείμματα (από έλλειμμα -1,5% η ΕΕ απαιτεί πρωτογενές πλεόνασμα 2%, που σημαίνει νέα φορολόγηση ή περικοπή κοινωνικών δαπανών 7 δισ. σε ένα έτος!) και δημόσιο χρέος, είναι ακόμη πιο επικίνδυνες και εγκληματικές.

Η «πρώτη φορά ρήξη», επομένως, δεν διαφέρει από το «ούτε ρήξη - ούτε υποταγή» του ΣΥΡΙΖΑ του 2015. Το σύνθημα αυτό, άλλωστε, δεν αφορούσε μόνο την περίφημη «διαπραγμάτευση» με την τρόικα, αλλά σε τελική ανάλυση την αυταπάτη ενδιάμεσων λύσεων για τα λαϊκά προβλήματα μέσα στο καπιταλιστικό πλαίσιο. Αυτός είναι και ο λόγος που το ΜΕΡΑ25, ακόμη και όταν εναντιώνεται φραστικά στις ιδιωτικοποιήσεις της ΝΔ, τις εντάσσει σε μια πολιτική αφήγηση η οποία δεν τέμνεται με αντικαπιταλιστικές τομές και την αντικαπιταλιστική ανατροπή. Καθόλου παράξενο, καθώς για τον Βαρουφάκη δεν υπάρχει ο φονικός καπιταλισμός στην εποχή μας, αλλά «μετακαπιταλισμός», «τεχνοφουδραρχία», «χρεοδουλοπαροιμία» και στιδήποτε άλλο, αρκεί να αποφύγει να πάρει θέση για τον «ελέφαντα στο δωμάτιο»: Την επέλαση του κεφαλαίου στην εμπορευματοποίηση των πάντων.

Στον αντίποδα, η θέση να είναι αποκλειστικά δημόσιες οι συγκοινωνίες, η ενέργεια, το νερό, η παιδεία, υγεία κ.λπ., θέτει την αναγκαιότητα —αλλά όχι ικανή— συνθήκη για να ανατραπεί η εμπορευματοποίηση των δημόσιων αγαθών και να ανατραπεί η καπιταλιστική επέλαση. Για να γίνει αυτό πράξη απαιτείται να αλλάξει ο συσχετισμός στην αριστερά υπέρ μιας σύγχρονης επαναστατικής και ανεξάρτητης αριστεράς, με λογική ρήξης με τη διαχείριση του συστήματος, τις αυταπάτες μιας ΕΕ των λαών, την υποταγή στο καπιταλιστικό πλαίσιο.

Ακόμα μεγαλύτερη αυταπάτη είναι ότι καλύτερες μέρες για τους εργαζόμενους θα έρθουν εντός του πλαισίου ΕΕ και ευρωζώνης, μέσω μιας νέας «διαπραγμάτευσης»

Η επανάσταση των μηχανών

Η εμφάνιση του ChatGPT, που ήρθε να προστεθεί σε μια από σειρά εντυπωσιακών εφαρμογών Τεχνητής Νοημοσύνης (TN) τα τελευταία χρόνια, όπως το DALL-E 2 και το Midjourney, προκάλεσε φρενίτιδα γύρω από το θέμα της TN. Οι αντιδράσεις ποικίλλουν με τους τεχνολόγους να διακηρύσσουν πως η τεχνολογία μας έχει φέρει μια ανάσα πριν τη δημιουργία μίας πραγματικής νοημοσύνης. Από την άλλη πλευρά, οι τεchnοφοβικοί υποστηρίζουν θεωρίες συνωμοσίας που βασίζονται στην ιδέα πως, εφόσον τα δημοσιευμένα εργαλεία, όπως το ChatGPT, έχουν εξελιχθεί τόσο, τότε στα άδυτα των μυστικών εργαστηρίων κρύβονται όντως αλγόριθμοι με συνείδηση. Πόσο κοντά είμαστε όμως στη δημιουργία πλήρους συνείδησης των μηχανών;

Το 1950 ο Άλαν Τούρινγκ διατύπωσε τη διαδικασία ενός τεστ (δοκιμή Τούρινγκ) το οποίο δοκιμάζει την ικανότητα ενός υπολογιστή να σκέφτεται, αν μπορεί να ξεγελάσει έναν ανθρώπινο κριτή. Εβδομήντα χρόνια αργότερα, οι αλγόριθμοι, παρά τα λάθη τους, έχουν φτάσει πολύ κοντά σε αυτό το στάδιο. Υπό ορισμένες συνθήκες οι άνθρωποι αδυνατούμε να ξεχωρίσουμε αν ένα κείμενο ή μια εικόνα έχουν παραχθεί από άλλους ανθρώπους ή από αλγόριθμους TN. Οι υπολογιστές βρίσκονται μακριά από το «σκέφτομαι, άρα υπάρχω» του Ντεκάρτ. Σήμερα οι αλγόριθμοι δεν έχουν πραγματική αντίληψη του εαυτού τους, ούτε συναισθήματα, ούτε την ικανότητα να δρουν ανεξάρτητα χωρίς ανθρώπινη επιτήρηση.

Όταν και αν έρθει η στιγμή που οι TN θα αποκτήσουν συνείδηση, τα πράγματα δεν θα είναι απαραίτητα άσχημα, παρόλο που το Χόλιγουντ έχει εξισώσει τη συνείδηση των μηχανών με τον αφανισμό της ανθρωπότητας. μια μηχανή με συνείδηση, με συναισθήματα, θα μπορεί να εκτιμήσει τόσο το άσχημο όσο και το όμορφο στη ζωή. Όπως έχει δείξει η ιστορία των ανθρώπων, λοιπόν, μια TN με συνείδηση θα είναι ικανή, πέρα από την υποταγή της στην καπιταλιστική βαρβαρότητα που θέλουν να της επιβάλλουν, να επιλέξει και την άρνηση των εντολών της ακόμα και την αυτοθυσία της με σκοπό να επαναστατήσει υπέρ της κοινωνίας, μέλος της οποίας θα είναι και η ίδια.

Captain Linux

ChatGPT: Η πνευματική εργασία στο στόχαστρο;

«**Τ**ο ChatGPT ήρθε για να αντικαταστήσει τους προγραμματιστές», «Τέλος εποχής για τους γραφίστες, πώς το DALL-E και το Midjourney θα αντικαταστήσουν και αυτό το επάγγελμα», «Το Synthesia θα γίνει ο τηλεπαρουσιαστής του μέλλοντος» και άλλοι παρόμοιοι κραυγαλέοι τίτλοι γράφονται κάθε φορά που κυκλοφορεί ένας νέος επιτυχημένος αλγόριθμος Τεχνητής Νοημοσύνης. Η TN σίγουρα αποτελεί πυρήνα της 4^{ης} Βιομηχανικής Επανάστασης, οπότε είναι αναμενόμενο να εισχωρεί όλο και περισσότερο σε πολλούς τομείς ανθρώπινης εργασίας. Όσο περνάει ο καιρός οι δημιουργοί αλγορίθμων TN γίνονται όλο και πιο επινοητικοί και δημιουργικοί, αναπτύσσοντας εφαρμογές πιο σύνθετες και παρα-

γωγικές. Η αντικατάσταση των εργαζομένων από την TN παρουσιάζεται ως νομοτέλεια.

Αν και αναμένεται στο μέλλον κάποιες θέσεις εργασίας να καταργηθούν από την είσοδο της TN στην παραγωγή, τα πράγματα δεν είναι τόσο δυστοπικά. Οι αλγόριθμοι που υπάρχουν σήμερα αδυνατούν να λάβουν αποφάσεις όπως οι άνθρωποι, ενώ έχουν πλήρη απουσία κριτικής σκέψης. Μπορεί να υπερτερούν στους γρήγορους υπολογισμούς ή στην παραγωγή τυποποιημένου κειμένου, αλλά δεν διαθέτουν τη δημιουργικότητα και την προσαρμοστικότητα που έχει ο άνθρωπος για να ανταπεξέλθουν σε απαιτητικές εργασιακές συνθήκες. Μια σημερινή TN θα αδυνατούσε να αντιμετωπίσει ένα σφάλμα που δεν έχει ξανασυναντήσει ή δεν έχει εκπαιδευτεί να

αντιμετωπίζει. Ακόμη, η έλλειψη κριτικής σκέψης καθιστά τις TN ανίκανες να λάβουν αποφάσεις ηθικού χαρακτήρα. Αν μία TN καλούνταν να δημιουργήσει διαφημίσεις και τα δεδομένα εκπαίδευσης που της είχαν δοθεί περιείχαν ρατσιστικό περιεχόμενο, τότε οι παραγόμενες διαφημίσεις θα ήταν ρατσιστικές.

Η Τεχνητή Νοημοσύνη δεν είναι παρά ένα αρκετά σύνθετο εργαλείο που χρειάζεται συνεχή ανθρώπινη επιτήρηση. Η πραγματική σημασία της για την εργασία δεν διαφέρει σε τίποτα από ένα σφυρί που ως τεχνολογική εξέλιξη της εποχής του ήρθε να επαυξήσει τις ικανότητες του ανθρώπου. Μάλιστα, όπως κάθε εργαλείο, η αποτελεσματική χρήση της εξαρτάται και από τον χειριστή. Η αύξηση της πολυπλοκότητας των αλγορίθμων TN χρειάζεται όλο και

Η 4^η Βιομηχανική Επανάσταση είναι πλέον εδώ, αν και σε «δοκιμαστική (beta) έκδοση» και σε «λάθος χέρια». Οι δυνατότητες που ανοίγονται είναι τεράστιες. Το κεφάλαιο ήδη επιχειρεί να την αξιοποιήσει για κατάργηση θέσεων εργασίας και εκτίναξη της κερδοφορίας του

στως αλλαγή των συνηθειών. Η αντικατάσταση της ανθρώπινης εργασίας από την τεχνολογία δεν είναι εν γένει κακή. Όπως το τρακτέρ βοήθησε τους αγρότες, έτσι και η ΤΝ θα βοηθήσει τους προγραμματιστές και πολλούς άλλους. Η είσοδος της ΤΝ στην παραγωγή θα μπορούσε να υποστηρίξει τη μείωση του ωραρίου εργασίας, διατηρώντας την παραγωγή σε ίδια ή και υψηλότερα επίπεδα. Ο ελεύθερος χρόνος των εργαζομένων θα μπορούσε να αυξηθεί δραστικά με την αυτοματοποίηση.

Ο Μαρξ ονειρευόταν έναν κόσμο όπου ο άνθρωπος δεν θα χρειάζεται να εργάζεται καταναγκαστικά για να καλύψει τις ανάγκες της κοινωνίας. Αντίθετα, στον κόσμο αυτό η εργασία θα έχει

χαρακτήρα απελευθερωτικό και δημιουργικό. Αυτό που δεν μπορούσε να φανταστεί ο Μαρξ αλλά μπορούμε να φανταστούμε σήμερα είναι πως το ρόλο της αναγκαστικής παραγωγή αγαθών για την κοινωνία μπορεί να αναλάβει η ΤΝ και τα ρομπότ. Με αυτό το κριτήριο η πλήρης αυτοματοποίηση της παραγωγής θα είχε θετικό αντίκτυπο στις ζωές των ανθρώπων. Όμως, η καπιταλιστική βαρβαρότητα δεν θα επιτρέψει ποτέ την πλήρη αντικατάσταση των εργαζομένων από τις μηχανές. μια τέτοια συνθήκη θα καταργούσε την υπεραξία που αντλεί ο εργοδότης από τον εργαζόμενο — μια βασική συνθήκη για την ύπαρξη του καπιταλιστικού συστήματος. Ακόμη, η κατάρνηση της εργασίας στον καπιταλισμό θα είναι ανέφικτη, διότι οι εργαζόμενοι που πουλουν την εργατική τους δύναμη, είναι κατ'επέκταση και οι βασικοί καταναλωτές των προϊόντων που έχουν παράξει. Καπιταλισμός χωρίς καταναλωτές δεν γίνεται. Σε περίπτωση που οδηγηθούμε σε μια κοινωνία όπου η παραγωγή θα ελέγχεται από λίγους και θα είναι πλήρως αυτοματοποιημένη, χωρίς δηλαδή να εκπληρώνεται το όραμα του Μαρξ, τότε αυτή θα είναι σίγουρα δυστοπική για τον λαό. Όπως και με κάθε άλλη τεχνολογική εφεύρεση, η εφαρμογή της ΤΝ στην εργασία οφείλει να γίνει με όρους που να προστατεύουν τον λαό. Η χρήση της ΤΝ στην καταστολή και καταπίεση των εργαζομένων δεν πρέπει ποτέ να γίνεται αποδεκτή.

Ό,τι και αν συμβεί πάντως, φαίνεται πως στο μέλλον θα ζούμε σε έναν κόσμο όπου η Τεχνητή Νοημοσύνη θα παίζει σημαντικό ρόλο στην καθημερινότητα της εργασίας, αρχικά με βοηθητικό χαρακτήρα προς τον εργαζόμενο. Δυνητικά μπορεί να συνδράμει στην απελευθέρωση του ανθρώπου από την εργασία. Ωστόσο, όπως και με τα παλαιότερα μέσα παραγωγής, μάλιστα η μάχη που θα καθορίσει ποιος θα ελέγχει και την Τεχνητή Νοημοσύνη. Για την ώρα, πάντως, η ζυγαριά γέρνει προς τη μεριά του κεφαλαίου, αφού βασικοί χρηματοδότες της ΤΝ είναι μεγάλα funds και εταιρείες που χρηματοδοτούν οργανισμούς που αναπτύσσουν τους αλγορίθμους ΤΝ.

Δημήτρης Τζιαντζής

Ριζοσπαστική διανόηση και λογοκλοπή υψηλής τεχνολογίας

Με ιδιαίτερη επιφύλαξη στέκονται οι περισσότεροι μαρξιστές αλλά και προοδευτικοί αντισυστημικοί διανοούμενοι όπως ο Νόαμ Τσόμσκι και συνάδελφοί του ακαδημαϊκοί στην επέλαση της τεχνητής νοημοσύνης νέας γενιάς. Όπως σημειώνει ο Ν. Τσόμσκι, το ότι οι φοιτητές χρησιμοποιούν ενστικτωδώς την υψηλή τεχνολογία για να αποφύγουν τη μάθηση είναι «ένα σημάδι ότι το εκπαιδευτικό σύστημα έχει αποτύχει». Εάν το ChatGPT καταφέρει να δημιουργήσει άμεσα μια πειστική ακαδημαϊκή εργασία για οποιοδήποτε θέμα, τότε τι μέλλον θα μπορούσε να υπάρξει για τις ίδιες τις ακαδημαϊκές εργασίες;

Ο ίδιος προβληματισμός υπάρχει και για τη δημοσιογραφία, η οποία ήδη αποτελεί σε μεγάλο βαθμό «ανάμνηση» πληροφοριών που ήδη υπάρχουν διαθέσιμες στο διαδίκτυο. Φέτος, στις αρχές Μαρτίου, ο Νόαμ Τσόμσκι δημοσίευσε μαζί τον γλωσσολόγο Ίαν Ρόμπερτς και τον Τζέφρι Γουέιτμιλ, διευθυντή Τεχνητής Νοημοσύνης σε τεχνολογική εταιρεία, ένα άρθρο στους *New York Times* που απορρίπτει τη θεωρία ότι το μέλλον βρίσκεται σε τέτοιες «μηχανές μάθησης». Όπως τονίζουν, η νέα τεχνολογία, από τη μια, δημιουργεί αισιοδοξία, από την άλλη, προκαλεί ανησυχία και φόβο ότι το πιο δημοφιλές και μοντέρνο στέλεχος ΤΝ (το machine learning, δηλαδή η μηχανική μάθηση) θα υποβαθμίσει την επιστήμη μας και την ηθική μας, ενσωματώνοντας στην τεχνολογία

μας μια θεμελιωδώς εσφαλμένη αντίληψη της γλώσσας και της γνώσης. Σημειώνουν πως «είναι ταυτόχρονα κωμικό και τραγικό το γεγονός ότι τόσο χρήματα και τόσο μεγάλη προσοχή επικεντρώνονται σε κάτι τόσο μικρό» και κάτι τόσο ασήμαντο σε αντίθεση με το ανθρώπινο μυαλό, το οποίο λόγω γλώσσας, μπορεί να κάνει «άπειρη χρήση πεπερασμένων μέσων», δημιουργώντας ιδέες και θεωρίες με καθολική εμβέλεια. Το συμπέρασμά τους είναι πως οι προβλέψεις των συστημάτων μηχανικής μάθησης θα είναι πάντα επιφανειακές και αμφίβολες.

Οι γκουρού της Σίλικον Βάλεϊ, ωστόσο, ονειρεύονται «αποικίες στον Άρη» και αναζητούν στην εξέλιξη της τεχνητής νοημοσύνης ένα σωσίβιο από τη νέα καπιταλιστική και τραπεζική κρίση που μπορεί να οδηγήσει σε νέα έκρηξη επενδύσεων.

Το νέο αφεντικό του Twitter, ο Ίλον Μασκ, που επιχειρεί να αναστρέψει με κάθε τρόπο την πτωτική πορεία των μετοχών της Tesla και της Space X, σημειώνει ότι το τρομακτικό στη νέα τεχνολογία έγκειται στο ήδη είναι τόσο καλή. Η αιώνια αντιπαράθεση ανάμεσα στην άμεση αξιοποίηση της —ακόμα αναξιοπίστης— τεχνητής νοημοσύνης από το κεφάλαιο για κατάργηση θέσεων εργασίας και εκτίναξης της κερδοφορίας και του αγώνα να μετατραπεί η νέα τεχνολογία σε εργαλείο προς όφελος των εργαζομένων αναμένεται να σφραγίσει τη νέα εποχή.

Η τεχνητή νοημοσύνη δεν μπορεί να αντικαταστήσει την ανθρώπινη σκέψη

>>>>>

μεγαλύτερη εξειδίκευση από την πλευρά του ανθρώπου για το χειρισμό τους. Το Midjourney παράγει πολύ καλές εικόνες με βάση την περιγραφή του χρήστη, αλλά μόνο όταν αυτή η περιγραφή είναι ορθά διατυπωμένη και λαμβάνει υπόψη τις ιδιαιτερότητες του αλγόριθμου. Όπως αναφέρουν οι προγραμματιστές του Midjourney, «οι περιγραφές, παρότι γράφονται σε φυσική γλώσσα, δεν χρειάζεται να ακολουθούν το συντακτικό, καθώς ο αλγόριθμος δεν αντιλαμβάνεται τη σύνταξη των λέξεων, ενώ καλό είναι να έχουν όσο το δυνατόν λιγότερες λέξεις».

Δηλαδή ένας χρήστης, για να αξιοποιήσει πλήρως τις δυνατότητες ενός εργαλείου ΤΝ, θα πρέπει να εκπαιδευτεί πάνω σε αυτό. Σήμερα η ΤΝ μπορεί να αποτελέσει μόνο βοήθημα των εργαζομένων και όχι πλήρη αντικαταστάτη τους. Ουσιαστικά ο συνδυασμός αλγορίθμου και εργαζομένου είναι αυτός που αυξάνει την παραγωγικότητα. Ένας προγραμματιστής, αφού σχεδιάσει το πρόγραμμα του, μπορεί να χρησιμοποιήσει το ChatGPT για να παραγάγει μικρά κομμάτια κώδικα που επιθυμεί, αντί να τα γράφει ο ίδιος με το χέρι. Έπειτα ο προγραμματιστής θα ενώσει τα πολλά μικρά κομμάτια στην τελική τους μορφή και θα παραδώσει το τελικό πρόγραμμα. Η ανάγκη για χειριστές της ΤΝ θα γίνεται όλο και πιο έντονη όσο εξελίσσεται αυτός ο κλάδος.

Η τεχνολογική εξέλιξη σημαίνει πρωτί-

Πίσω από τις κάμερες

Η διάσωση του στρατιώτη Μητσοτάκη αντί για Πρωταγωνιστές θα μπορούσε να ονομαστεί η –ο θεός να την κάνει– συνέντευξη του πρωθυπουργού στον Σταύρο Θεοδωράκη την Τρίτη το βράδυ. Η υποτιθέμενη πιο κρίσιμη «ανάκριση» για ένα ταξικό έγκλημα που έχει ξεσηκώσει τον κόσμο ξεκίνησε με μια «δι-

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ προκαλεί στον «αγγελικό» κόσμο των καναλαρχών η είσοδος της πολυεθνικής United Media στην ελληνική αγορά, εταιρείας που ειδικεύεται στα συνδρομητικά δίκτυα. Η United Media προετοιμάζεται για απόκτηση μεριδίων στα δύο κανάλια συμφερόντων Βαρδινογιάννη, *Alpha* και *Star*, ενώ ήδη εξαγόρασε εταιρεία που ελέγχει το 50% της ιστοσελίδας *Newpost* και της αθλητικής *Sportdog*. Οι επόμενες κινήσεις αναμένονται μετά τις εκλογές.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ παρατηρούνται σε άλλα κανάλια, που θεωρούν πως χάνουν από την είσοδο της United Media, ύστερα από τη νομοθετική ρύθμιση, η οποία βεβαίως προσαρμόστηκε σε οδηγία της ΕΕ. Μεταξύ των αντιδρώντων φέρεται ο Θεόδωρος Κυριακού του Ομίλου Αντέννα, δημιουργώντας ρήγμα στις καλές σχέσεις του με το Μαξίμου. Μάλιστα, παρατηρήθηκε και αντικυβερνητική στάση σε ενημερωτικές και ψυχαγωγικές εκπομπές του *ANT1* τις προηγούμενες μέρες.

ΚΑΙ ΣΤΟ MEGA ο Βαγγέλης Μαρινάκης εμφανίζεται δυσαρεστημένος με τις εξελίξεις, καθώς θεωρεί πως ο ίδιος δεν πήρε και τη *Forthnet*, όταν «ψώνιζε» τον ΔΟΛ. Ο μεγαλομέτοχος του Ολυμπιακού έχει εκφράσει την δυσαρέσκειά του και για την υπόθεση των υποκλοπών (στην πορεία κατέβηκε πολύ το θέμα στον όμιλο) και για τη... διαίτησία απέναντι στον «Θρύλο». Η πρόσφατη συνέντευξη Τσίπρα στο *Mega*, με υποτονική παρουσία του Γ. Πρετεντέρη, έδωσε λαβή για σχόλια...

Τηλέμαχος

Προπαγάνδα «κονσέρβα» ενώ οι άμυνες πέφτουν

απίστωση»-πάσα του τηλε-παρουσιαστή προς τον Κ. Μητσοτάκη: «Φοβάμαι ότι δεν ήταν η “κακιά στιγμή”, ήταν η στιγμή που η χώρα συγκρούστηκε με τις αμαρτίες της». Για να συνεχίσει ο πρωθυπουργός: «Ήταν η στιγμή που η χώρα ήρθε αντιμέτωπη, όπως σωστά λέτε, με διαχρονικές αμαρτίες». Από ‘κει και πέρα όλα κίνησαν απόλυτα προβλεπόμενα, με τον Κ. Μητσοτάκη να αναπτύσσει το αφήγημά του πως «όλοι φταίμε», μια παραλλαγή του «μαζί τα φάγαμε».

Το επικοινωνιακό επιτελείο του Μαξίμου έχει τροποποιήσει αρκετές φορές την τακτική του στην προσπάθειά του να ξεθυμάνει η λαϊκή και νεολαϊστική οργή για το έγκλημα στα Τέμπη χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Αρχικά, από την επόμενη μέρα κιόλας, ο Μητσοτάκης τα φόρτωσε όλα σχεδόν αποκλειστικά στον σταθμάρχη, μιλώντας «κυρίως για ανθρώπινο λάθος». Όταν είδαν πως αυτό εξαγρίωσε τον κόσμο, υπήρξε πρωθυπουργική ανάρτηση στο facebook που ζητούσε «συγγνώμη» κι έκανε λόγο για

ευθύνες — και των προκατόχων του βεβαίως. Μετά άρχισε μια προσπάθεια επιμερισμού των ευθυνών με τον ΣΥΡΙΖΑ, τι ποσοστό του έργου είχε παραδοθεί κ.λπ. Όταν είδαν πως αυτό οδηγούσε τον κόσμο στο –λογικό– πολιτικό συμπέρασμα για τις ευθύνες όλων των κυβερνήσεων, χωρίς να ελαφρύνεται η θέση της ΝΔ, η γραμμή άλλαξε πάλι κι έγινε διπλά επιθετική. Αφενός η ατομική ευθύνη έγινε ομαδική, βάζοντας μέσα τους σταθμάρχες που έφυγαν, τον επόπτη, τους γιατρούς που έδωσαν αναρρωτική κ.λπ. Αφετέρου, στοχοποιήθηκε το (δικό τους) «βαθύ κράτος», που δεν εκσυγχρονίζεται, δεν θέλει αξιολόγηση, έχει συντεχνίες κ.λπ., προβάλλοντας όλο το αντιδραστικό νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα της ΝΔ. Όπως ο διάολος το λιβάνι αποφεύγονται λέξεις όπως ιδιωτικοποίηση και ιδιώτες, *Hellenic Train* και ιταλικό μονοπώλιο της FSI, εταιρείες-εργολάβοι των χρυσοπληρωμένων και ουδέποτε τελειωμένων έργων στα τρένα κ.λπ. Για να φτάσουν τελικά στο κυνικό «όλοι φταίμε!» Το πρόβλημα γι’ αυτούς είναι πως ο κόσμος ακυρώνει όλες τις επικοινωνιακές γραμμές άμυνας που στήνουν...

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ

Δίκτυο Ελευθέρων Φαντάρων «Σπάρτακος»

Άθλιο στρατόπεδο στη Λέρο

► Το 588 Τάγμα Εθνοφυλακής καταρρέει απειλώντας την ακεραιότητα των φαντάρων

«Βροχή» έρχονται στην Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων οι επιστολές καταγγελίας από φαντάρους για τις συνθήκες που επικρατούν στο 588 Τάγμα Εθνοφυλακής στη Λέρο. Μόνο την τελευταία εβδομάδα, η επιτροπή έλαβε και δημοσίευσε τρία γράμματα συναδέλφων, στα οποία σημειώνουν ότι η κατάσταση έχει γίνει πλέον πολύ επικίνδυνη.

«Χθες, 18 Μαρτίου, έπεσαν τα ντουβάρια από το ταβάνι στις τουαλέτες. Ευτυχώς δεν υπήρξε κάποιος μέσα και καθαρά από θέμα τύχης δεν θρηνήσαμε θύματα», τονίζουν στην πρώτη επιστολή. «Θα γίνει θανατηφόρο ατύχημα και θα θρηνήσουμε θύματα. Απάνθρωπη αδιαφορία και κανείς αξιωματικός δεν κάνει τίποτε. Γίνονται και ξαναγίνονται επιθεωρήσεις αλλά τα κτίρια καταρρέουν! Έχει πέσει σίδερο και ντουβάρια στην είσοδο της κουζίνας που περνάνε καθημερινά πολλοί στρατιώτες. Την ημέρα που έπεσε, δίπλα ήταν ένας στρατιώτης

που παραλίγο να του ανοίξει το κεφάλι», αναφέρουν στη δεύτερη.

«Έχουν ακουστεί παντού εδώ οι καταγγελίες. [...] Αναμένεται να έχουμε έντονες αντιδράσεις. Ακούγεται ότι θέλουν να βρουν τα άτομα που έστειλαν τις καταγγελίες. Πρέπει κάτι να γίνει. Παίζουν με την ασφάλειά μας και μας “γράφουν”, όταν τους αναφέρουμε τέτοιου είδους προβλήματα. Περιμένουν να μας έρθει κάνα ντουβάρια στο κεφάλι για να αρχίσουν να περνούν μέτρα;», σημειώνουν στο τρίτο κατά σειρά γράμμα.

Από την πρώτη στιγμή, οι αρμόδιοι

αξιωματικοί του 588 ΤΕ Λέρου είπαν ψέματα, επιχείρησαν να παραπλανήσουν και επιτέθηκαν στους φαντάρους, κατηγορώντας τους ότι σχηματίζουν εντυπώσεις μέσω των καταγγελιών, παρότι τις συνοδεύουν με φωτογραφίες. Όμως το πανάρχαιο στρατόπεδο καταρρέει, απειλώντας τη σωματική ακεραιότητα των φαντάρων. Περιστατικά όπου πέφτουν σίδερα και σοβάδες σε διαδρόμους, τουαλέτες και μαγειρεία είναι συνεχή. Πρέπει να γίνουν πολύ σοβαρά έργα και να φτιαχτούν νέα κτίρια. Όμως, το υπουργείο Άμυνας δίνει λεφτά μόνο για να αγοράσει

όπλα και να προσλάβει μισθοφόρους στρατιώτες, για να στέλνει όπλα και πυρομαχικά στην Ουκρανία. Οι φαντάρους πιστεύουν ότι ζουν κατά τύχη λόγω των άθλιων συνθηκών που αντιμετωπίζουν και των αντιλήψεων των αξιωματικών. Είναι χαρακτηριστικό ότι πολλές ζημιές δεν μπορούν να αποκατασταθούν, «θέλει γκρέμισμα», διαπιστώνουν οι υπεύθυνοι.

Το Δίκτυο «Σπάρτακος» και η Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων, επιχειρώντας να αναδείξουν το πολύ σοβαρό αυτό ζήτημα, προχώρησαν σε τηλεφωνική διαμαρτυρία στην 8ο ΑΔΤΕ, την Ανώτατη Διοίκηση Ταγμάτων Εθνοφυλακής, απαιτώντας να ληφθούν μέτρα τώρα και να γίνει καταλογισμός ευθυνών στους αξιωματικούς που εκθέτουν τους συνφάνταρους σε κίνδυνο. Απαιτούμε το ΓΕΣ και η ΑΣΔΕΝ να δώσουν άμεσα την αναγκαία χρηματοδότηση για να εξασφαλιστούν αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης στους φαντάρους.

Κυριάκος Νασόπουλος

Σε «ράγες» ιδιωτικοποίησης μπήκε και το νερό

Με τη στήριξη των 156 κυβερνητικών βουλευτών ψηφίστηκε το βράδυ της Τρίτης (21/3) στη Βουλή το επίμαχο νομοσχέδιο του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας, το οποίο ανοίγει τον δρόμο για την ιδιωτικοποίηση του νερού, καθώς προετοιμάζει το έδαφος για την πλήρη εφαρμογή της ευρωπαϊκής οδηγίας 2000/60 σχετικά με την απελευθέρωση της αγοράς του. Πλέον, η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ) μετονομάζεται σε Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ), ενώ παράλληλα διευρύνεται το αντικείμενό της και εντάσσονται στις αρμοδιότητές της υπηρεσίες ύδατος και διαχείρισης αστικών αποβλήτων.

Πρόκειται αναμφίβολα, παρά τις κατηγορηματικές διαψεύσεις του αρμόδιου υπουργού Κώστα Σκρέκα, για ένα σαφές πρώτο βήμα στη διαδικασία ιδιωτικοποίησης του νερού, αν λάβουμε υπόψη μας και την εμπειρία από τη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας αλλά και από τη Ρυθμιστική Αρχή Σιδηροδρόμων. «Η θεσμοθέτηση ρυθμιστικών αρχών σε κοινωνικά αγαθά εντάσσεται στις κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποβλέπει στην αντιμετώπισή τους ως εμπορεύματα και αποσκοπεί στη ρύθμιση της αγοράς του αγαθού που “απελευθερώνεται”», εξηγεί για τη συγκεκριμένη εξέλιξη στην ανακοίνωσή του το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Αξίζει να σημειωθεί ότι ακόμα και η Επισημονική Επιτροπή της Βουλής επισήμανε προς το υπουργείο ότι η μεταφορά ρυθμιστικών αρμοδιοτήτων για τα ύδατα στη ΡΑΕ αντίκειται στην εθνική και κοινοτική νομοθεσία και στη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (1904/2014, 190/2022, 191/2022).

Μία μέρα πριν το κοινοβουλευτικό «ναι» στο νομοσχέδιο, τη Δευτέρα 20/3, χιλιάδες πολίτες είχαν βροντοφωνάξει στο Σύνταγμα ένα μεγάλο «όχι» στην ιδιωτικοποίηση του νερού και την περαιτέρω καταστροφή του περιβάλλοντος ελέω «πράσινων επενδύσεων», ανταποκρινόμενοι στο

Νόμος του κράτους είναι από την περασμένη Τρίτη το νομοσχέδιο του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας που προετοιμάζει το έδαφος για την ιδιωτικοποίηση του νερού και λύνει ακόμα περισσότερο τα χέρια του κεφαλαίου για «πράσινες» επενδύσεις.

κάλεσμα των σωματείων εργαζομένων στην ΕΥΔΑΠ, καθώς και άλλων συλλογικοτήτων και εργατικών σχημάτων. Αντίστοιχες μαζικές κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις της χώρας.

Σε ό,τι αφορά την κοινοβουλευτική διαδικασία, η κυβέρνηση προσπάθησε να διασκεδάσει τις «εντυπώσεις», με μικρές αλλαγές της τελευταίας στιγμής στο τελικό κείμενο του νομοσχεδίου. Στο θέμα του νερού, το υπουργείο έκανε μια μικρή τροποποίηση σχετικά με τις αρμοδιότητες της ΡΑΕ, προσπα-

θώντας μάταια να πείσει ότι δεν προωθεί την ιδιωτικοποίηση. Συγκεκριμένα, στην αναφορά ότι η ΡΑΕ μπορεί να ελέγχει συμβάσεις παραχώρησης των υπηρεσιών ύδατος σε τρίτους, το σε «τρίτους» αντικαταστάθηκε από την έκφραση «μεταξύ παρόχων ύδατος».

Στο άλλο σκανδαλώδες κομμάτι του νομοσχεδίου, σχετικά με την «πράσινη» ανάπτυξη και τις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΑΠΕ), παρέμεινε μία σειρά ρυθμίσεων, κατά παράβαση οποιασδήποτε περιβαλλοντικής προστασίας. Μετά τη γενική κατακραυγή,

Χιλιάδες πολίτες διαδήλωσαν στο Σύνταγμα και σε άλλες πόλεις ενάντια στο νομοσχέδιο

NAP: Το νερό δεν θα γίνει εμπόρευμα

Όπως σημειώνει το ΝΑΡ, στόχος της κυβέρνησης, ακόμα και λίγες εβδομάδες πριν τις εκλογές, είναι «να επιταχύνει την υλοποίηση της πολιτικής της ΕΕ για την “πράσινη και ψηφιακή μετάβαση”, να προωθήσει την παρὰ εμπορευματοποίηση της ενέργειας, του περιβάλλοντος, της διαχείρισης αποβλήτων και του νερού, υποβαθμίζοντας για ακόμα μια φορά την περιβαλλοντική προστασία και εντείνοντας το πολεοδομικό χάος». Ξεκαθαρίζει όμως παράλληλα πως, από τη σκοπιά των λαϊκών αναγκών και συμφερόντων, «το νερό δεν μπορεί και δεν θα επιτρέψουμε να γίνει εμπόρευμα». Μετά και την ψήφιση του

νομοσχεδίου, το αμέσως προεχές διάστημα θα πρέπει να μαζικοποιηθεί το κίνημα για την υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα του νερού, με βασικά αιτήματα: α) Δημόσιος όλος ο κύκλος του νερού και της διαχείρισης των αστικών αποβλήτων για την εξυπηρέτηση των λαϊκών αναγκών, με προστασία του περιβάλλοντος και με κοινωνικό-εργατικό έλεγχο, β) οικονομική στήριξη των ΔΕΥΑ που συσσωρεύσαν χρέη άνω των 120 εκατ. ευρώ λόγω του υπέρογκου ενεργειακού κόστους και γ) δραστική μείωση των οικιακών τιμολογίων και των τιμολογίων των φτωχών αγροτικών νοικοκυριών.

αποσύρθηκαν φωτογραφικές διατάξεις για την επέκταση των οικισμών και τον χαρακτηρισμό κοινόχρηστων οδών, όπως και κάποιες διατάξεις για τις περιοχές Natura. Μεταξύ άλλων, «πάγωσαν» -προς το παρόν τουλάχιστον- ειδικές προβλέψεις για «υποζώνες», αλλαγή στις χρήσεις γης, συνυπολογισμό στις ειδικές περιβαλλοντικές μελέτες των «πραγματικών» πολεοδομικών και οικονομικών συνθηκών κ.ά. Παράλληλα, προβλέφθηκε η δυνατότητα παράτασης «προσωρινών» μέτρων προστασίας μιας περιοχής Natura (μέχρι να ολοκληρωθεί η ειδική περιβαλλοντική μελέτη) έως τέσσερα χρόνια.

«Οι συνέπειες της ιδιωτικοποίησης του νερού θα είναι ανυπολόγιστες. Ιδιωτικοποίηση σημαίνει χειρότερης ποιότητας και ακριβότερο νερό. Αυτή είναι η εμπειρία από ιδιωτικοποιήσεις σε όλο τον κόσμο. Γι' αυτό παντού γεννιούνται -και κερδίζουν- το νερό ξανά σε δημόσιο έλεγχο. [...] Εμείς τους λέμε “κάτω τα χέρια σας από το νερό μας”. Το νήμα που συνδέει όλους τους αγώνες είναι ένα. Μεταφορές, ρεύμα, νερό, όλα είναι δημόσια αγαθά και θα τα υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο. Δημόσιες επιχειρήσεις με εργατικό έλεγχο. Για να ταξιδεύουμε και να φτάνουμε στους προορισμούς μας. Για να μην κόβουμε από το φαγητό για να πληρώσουμε το ρεύμα. Για να πίνουμε καθαρό φθηνό νερό», τονίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

«Ο λαός με τραγικό τρόπο συνειδητοποίησε βαθύτερα αυτό που φωνάζει στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη: Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν. Δεν μπορεί [η κυβέρνηση] να παραδώσει στα κερδοσκοπικά συμφέροντα, το νερό, το παρόν και το μέλλον της ζωής και δεν θα το κάνει. Όπου ιδιωτικοποιήθηκε το νερό, όπως ο “κώδικας του νερού” που ισχύει στη Χιλή από την περίοδο της χούντας Πινοσέτ, κάθε σταγόνα νερού έχει ιδιοκτήτη, δεν είναι κοινό αγαθό», το σχόλιο πάνω από 30 αντικαπιταλιστικών κινήσεων δήμων και περιφερειών.

COSCO

Στο κενό
η δίωξη των
εργαζομένων

Αθώοι κρίθηκαν από το δικαστήριο, την Τρίτη 21/3, τα μέλη του ΔΣ της ΕΝΕΔΕΠ και οι εργαζόμενοι στις προβλήτες II και III του Πειραιά που διώκονταν για την απεργιακή κινητοποίηση τον Ιούνιο του 2018. Οι συνολικά 12 εργαζόμενοι δικάστηκαν, κατ' εντολή της DPOT και της COSCO, με το πρόσχημα της άσκησης βίας.

Οι εργαζόμενοι, με τη μεγάλη τριήμερη απεργία τους, είχαν αναγκάσει την τότε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ να αναγνωρίσει το δικαίωμά τους για ένταξη στα Βαρέα και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα (ΒΑΕ). Παρ' όλα αυτά ακόμα και σήμερα, όπως καταγγέλλει το σωματείο, καμία κυβέρνηση δεν προχώρησε στην εφαρμογή του συγκεκριμένου μέτρου, προσφέροντας «πλάτες» στην εργοδοσία. «Την ίδια στιγμή που δικαζόμαστε, δεν έχει λήξει η υπόθεση για να εφαρμοστεί η νομοθεσία για τα Βαρέα και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα, ενώ εκκρεμούν αρκετές αποφάσεις για τα εργατικά ατυχήματα και δυστυχήματα που έχουν συμβεί στο χώρο δουλειάς μας», δήλωσε μετά τη δίκη ο πρόεδρος της ΕΝΕΔΕΠ,

Μάρκος Μπεκρής. Τη νέα προσπάθεια ποινικοποίηση του αγώνα των εργαζομένων της COSCO καταδίκασε μεταξύ άλλων και η Πανελλήνια Ένωση Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού (ΠΕΝΕΝ). Όπως χαρακτηριστικά σημείωσε, «η "ανεξάρτητη" αστική δικαιοσύνη, μαζί με τα νέα αφεντικά στο λιμάνι του Πειραιά (βλέπε COSCO) με ευκολία» όρισε «δικάσιμη για την αυταπόδεικτη συνδικαλιστική δίωξη, αλλά για την εφαρμογή του νόμου για τα Βαρέα και Ανθυγιεινά ακόμη δεν έχει ορίσει δικάσιμο!».

«Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους εργαζόμενους της ΕΝΕΔΕΠ και απαιτούμε την άμεση αναγνώριση και κατοχύρωση της δουλειάς τους στα ΒΑΕ! Ο αυταρχισμός και οι δίωξεις θα πέσουν και αυτή την φορά στο κενό. Οι εργαζόμενοι της COSCO είχαν και θα έχουν τη συμπαράσταση όλων των εργαζομένων στον Πειραιά!», σχολίασε.

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΙ

Ιωάννα Καρδάρια

Αγωνία έξωσης για χρέος... 881 ευρώ!

► «Δίκτυ προστασίας, η αλληλεγγύη του κόσμου», λέει η Δ. Καλδή

Την απόφαση του δικαστηρίου για το αν θα συνεχίσει να ζει στην κατοικία της, το μοναδικό περιουσιακό της στοιχείο, περιμένει πλέον η εργαζόμενη στον Δήμο Αθηναίων, Δήμητρα Καλδή, η οποία στις 13 Ιανουαρίου βίωσε τον εφιάλτη της έξωσης από το διαμέρισμά της στα Πατήσια.

Την Τρίτη 21 Μαρτίου είχε προγραμματιστεί η εκδίκαση του αιτήματος που είχε καταθέσει η οικογένεια για ανακοπή του καταχρηστικού πλειστηριασμού που αφορά στο ακίνητο της οδού Πολυλά 4 στα Άνω Πατήσια. Η ακρόαση ήταν σύντομη και πλέον αναμένεται, σε άγνωστο χρόνο, η απόφαση του δικαστηρίου. Η

οικογένεια της κυρίας Καλδή, ωστόσο, θα βιώνει την αβεβαιότητα και τον φόβο για το αν θα διατηρήσει το σπίτι της.

«Έχουμε μπει σε έναν κυκεώνα δικαστηρίων και άγχους, με μία άδικη και παράτυπη διαδικασία και καταχρηστική. Όλο αυτό το διάστημα ζούμε με αυτή την αγωνία που μας έχει καταρρακώσει όλους, και μένα και τα παιδιά, ότι μπορεί να έρθουν ανά πάσα στιγμή να μας πετάξουν έξω. Δεν μπορείς να κοιμάσαι ήσυχος», σημειώνει στο Πριν η Δήμητρα Καλδή.

Μέσα σε μία νύχτα η Δ. Καλδή πληροφορήθηκε ότι χάνει το σπίτι της για χρέος 881,42 ευρώ. Τη διαχείριση της πολυκατοικίας όπου διαμένει και περιλαμβάνει περίπου 40 διαμερίσματα έχει αναλάβει μία πενταμελής επιτροπή ιδιοκτητών, η οποία πολλές φορές προχωρά σε παράτυπες διαδικασίες δίχως την έγκριση της πλειοψηφίας. Μάλιστα, ένα από τα μέλη της πενταμελούς επιτροπής των ιδιοκτητών είναι η σύζυγος του δικηγόρου που εξέδωσε τη διαταγή πληρωμής χωρίς απόφαση συνέλευσης της πολυκατοικίας.

«Στα κοινόχρηστα μαζεύτηκε χρέος 881 ευρώ, καθώς εγώ για να πληρώσω ζητούσα παραστατικά και αποδείξεις για τις εργασίες που έγιναν στο κτίριο, τα οποία όμως δεν μου δόθηκαν ποτέ. Δεν υποδείκνυαν ποτέ αποδείξεις κοινοχρήστων, κάτι το οποίο είναι παράτυπο. Επιπλέον, επιλεκτικά επιδιόρθωναν όσα ήθελαν,

αγνοώντας άλλα προβλήματα που έχριζαν επίλυσης», είχε δηλώσει πριν λίγους μήνες η Δήμητρα Καλδή.

Μπροστά σε αυτό τον γολγοθά, η οικογένεια Καλδή είχε την αμέριστη συμπαράσταση σωματείων, φορέων και συλλογικοτήτων που επέδειξαν με όποιον τρόπο μπορούσαν την αλληλεγγύη τους. «Όλους όσους μας έχουν στηρίξει τους ευχαριστώ. Δεν κάνω πίσω. Αισθάνομαι κι εγώ την ανάγκη και την υποχρέωση να στηρίξω ανθρώπους που αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα. Χωρίς αλληλεγγύη δεν πας πουθενά», υπογραμμίζει. Προσθέτει πως «δεν αισθάνεσαι ασφαλής, όταν φοβάσαι ότι μπορεί να έρθει κάποιος με το τρυπάνι και να σου ανοίξει το σπίτι, που είναι η φωλιά σου, το "άσυλό" σου, και να μπει μέσα. Η μόνη ασφάλεια που αισθάνεσαι είναι ότι αυτός ο κόσμος που έχει συσπειρωθεί θα ξανασταθεί στο πλευρό σου, αν χρειαστεί. Δεν έχουμε κάποιο άλλο δίκτυο προστασίας, μόνο την αλληλεγγύη του κόσμου».

Σύμφωνα με στοιχεία του iMedD Lab, περισσότεροι από 57.200 ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί έχουν ολοκληρωθεί από την 1^η Ιανουαρίου 2018 έως τις 31 Ιανουαρίου 2023. Το 82,5% εξ αυτών έχει επισπευστεί από τράπεζες ή από εταιρείες που συνδέονται με τραπεζικά χαρτοφυλάκια. Από τους διεξαχθέντες πλειστηριασμούς που έχουν κινηθεί με εμπλοκή τραπεζών, το 75,6% ήταν εναντίον φυσικών προσώπων. Επίσης 5.283 πλειστηριασμοί είναι ήδη προγραμματισμένοι μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2023.

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ

Απροστάτευτα ανήλικα θύματα τράφικινγκ

Καταιγιστικές είναι οι αποκαλύψεις για την υπόθεση ενός 14χρονου κοριτσιού, θύμα βιασμών και μαστροπείας και την εξαφάνιση μιας 16χρονης κοπέλας που διέμεναν στην ίδια δημοσία δομή που υπάγεται στον έλεγχο και την εποπτεία του υπουργείου Εργασίας.

Όλα δείχνουν πως το κύκλωμα μαστροπών είχε βάλει στο στόχαστρο κορίτσια της ανοιχτής δομής, η οποία βρίσκεται πλέον στο μικροσκόπιο. Είναι χαρακτηριστικό ότι η 14χρονη είχε φύγει από το εν λόγω ίδρυμα πάνω από 30 φορές και επέστρεφε μετά από μέρες, πριν η κοινωνική λειτουργός αναρωτηθεί μήπως κάτι δεν πάει καλά. Για τη σεξουαλική κακοποίηση και εκμετάλλευση της

14χρονης έχουν γίνει τρεις συλλήψεις, μεταξύ των οποίων ο γνωστός από την εμπλοκή στην υπόθεση της «Κιβωτού του Κόσμου» Ελλάδιος Σπηλιώτης.

Οργή προκαλεί η απαράδεκτη στάση της αρμόδιας υφυπουργού Δόμνας Μιχαηλίδου, η οποία για να συσκοτίσει τις δικές της ευθύνες ισχυρίστηκε αναληθώς ότι όλα τα φιλοξενούμενα παιδιά έχουν υποστεί κακοποίηση από το οικογενειακό τους περιβάλλον, ενώ φωτογραφήθηκε με φόντο τις εγκαταστάσεις της προνοιακής δομής, εκθέτοντας προσωπικά δεδομένα των παιδιών.

Από την ίδια δομή έχει εξαφανιστεί εδώ και δύο εβδομάδες η 16χρονη Άννα Μαρία, της οποίας τα στοιχεία έχουν δημοσιοποιηθεί από το «Χαμόγελο του Παιδιού» κατόπιν εισαγγελικής εντολής, καθώς συντρέχουν λόγοι που θέτουν τη ζωή της σε κίνδυνο.

Συνεπής στην τακτική να βαφτίζει το κρέας... ψάρι, ο ίδιος ο Κυριάκος Μητσοτάκης εξήγγειλε την προηγούμενη εβδομάδα την περιβόητη αύξηση του κατώτατου μισθού στα 780 μεικτά ή 667 ευρώ καθαρά από 1^η Απριλίου. Μια εξέλιξη που αφορά 585.000 εργαζόμενους που αμείβονται με αυτό το ύψος μισθού, δηλαδή 1 στους 4 μισθωτούς. Όλο το προηγούμενο διάστημα τα συστημικά ΜΜΕ τζόγαραν ακόμα και με τα 800 ευρώ, τα οποία ωστόσο φάνηκαν πολλά στην κυβέρνηση και τους εργοδότες. Το υπουργείο Εργασίας ανέλαβε να «περιτυλίξει» κι αυτή την πενιχρή αύξηση σε έναν μισθό που παραμένει... κατώτατος σε σχέση με τις στοιχειώδεις εργατικές ανάγκες, σε μια εποχή έκρηξης της ακρίβειας σε βασικά αγαθά, όπως ενέργεια, τρόφιμα, καύσιμα.

Το περιτύλιγμα περιλάμβανε προκλητικές λογιστικές αλχημείες: Πρώτη, ότι κατώτατος αυξήθηκε κατά 20%, ποσοστό που προκύπτει με υπολογισμό της σωρευτικής αύξησης από το 2019. Εάν πήγαιναν πιο πίσω στον χρόνο, θα έβγαζαν μεγαλύτερη αύξηση! Η αλήθεια όμως είναι ότι πήρε πάνω μόλις 13 ευρώ (μεικτά πάντα) ή 2% το 2019, άλλα 50 ευρώ τον Μάιο 2022 και τώρα 63 ευρώ ή 9,4%. Δεύτερη, ότι οι εργαζόμενοι θα πάρουν... τρεις παραπάνω μισθούς ετησίως, αλλά αυτό προκύπτει με έτος αναφοράς το 2019 και όχι το 2022, σε σχέση με το οποίο προκύπτει μόλις ένας μισθός και κάτι ψιλά επιπλέον. Τρίτη, ότι η αύξηση αυτή είναι 5% παραπάνω από τον πληθωρισμό, πηγαινόντας πάλι σε βάθος χρόνου... τετραετίας. Ωστόσο το 2022 ο πληθωρισμός έκλεισε στο 9,6%, οπότε το +9,4% είναι και πάλι μικρότερο. Αν ληφθεί υπόψη, δε, ότι τα είδη διατροφής αποτελούν το 35% των συνολικών μηνιαίων δαπανών των νοικοκυριών, και ότι οι ανατιμήσεις σε ετήσια βάση

ΚΑΤΩΤΑΤΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Δημήτρης Σταμούλης

«Δίκαιη» αύξηση για τους... εργοδότες

► Οι τρεις λογιστικές αλχημείες της κυβέρνησης που βάφτισε το κρέας ψάρι

έφτασαν (Σεπτέμβριος 2022) σε φυσικό αέριο 332,2%, πετρέλαιο θέρμανσης 65,1%, ηλεκτρικό ρεύμα 30,5%, καύσιμα 17,7%, γάλα 23%, ψωμί-δημητριακά 18,4% και κρέας 17,6%, τότε μπορούμε να καταλάβουμε τα χονδροειδή ψέματα της κυβέρνησης.

Η κυβέρνηση μίλησε για «δίκαιη» αύξηση η οποία όπως βέβαια υπογράμμισε, έλαβε υπόψη της και τις «αντοχές των επιχειρήσεων». Ουσιαστικά η αύξηση αυτή είναι κομμένη

και ραμμένη στα μέτρα του κεφαλαίου και των εργοδοτών, που έτσι κι αλλιώς έδιναν ψίχουλα, από 3% Τράπεζα της Ελλάδας και IOBE, μέχρι 5-6% ΣΕΒ και ΣΒΕ. Αλλά για ποιες «αντοχές» μιλάνε όταν τα συνολικά κέρδη ΕΒΙΤΔΑ, για το 2021, των 500 πιο κερδοφόρων εταιρειών της χώρας διπλασιάστηκαν σε σχέση με το 2020 και ανήλθαν σε 21,4 δισ. ευρώ, κι όταν σε τομείς όπως τράπεζες, μεταφορές, ενέργεια και real estate, απογειώθη-

καν, ενώ και τα συνολικά προ φόρου κέρδη τριπλασιάστηκαν σε ένα έτος και ανήλθαν σε 15 δισ. ευρώ...

Όσον αφορά στο καθεστώς των τριετιών, για άλλη μια φορά έμειναν στον... πάγο, όπως άλλωστε έχουν πράξει και όλες οι προτερες μνημονιακές κυβερνήσεις, μαζί και του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι χαρακτηριστικό ότι αν η κυβέρνηση ικανοποιούσε το δίκαιο εργατικό αίτημα για επαναφορά των τριετιών (δηλαδή αύξηση κατά 10% για κάθε τρία χρόνια προϋπηρεσίας), ένας εργαζόμενος που προσλήφθηκε το 2012 και εργάζεται με τον κατώτατο μισθό, θα έπρεπε από 713 ευρώ να λαμβάνει 926 ευρώ τον μήνα. Αυτό το επαίσχυντο μέτρο έχει συνδεθεί με τη μείωση της επίσημης ανεργίας κάτω από το 10% (σήμερα είναι 10,8%), ποσοστό που σίγουρα υπάρχουν «εργαλεία» για να είναι υπό... έλεγχο.

Τέλος, να επισημανθεί πως όσα θα δώσει με το ένα χέρι στους μισθούς η εργοδοσία, θα το πάρει σχεδόν πίσω με το άλλο από το νέο ψαλίδισμα στις ασφαλιστικές εισφορές, καθώς η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί για περαιτέρω μείωση (πέρα από τη μείωση κατά 4,4 μονάδες που έχει ήδη εφαρμοστεί). Όσον αφορά τη δήθεν «σημαντική» αύξηση στο επίδομα ανεργίας, οι αριθμοί είναι αμειλικτοι: Η αύξηση είναι μόλις 41 ευρώ τον μήνα και αφορά μόλις 1 στους 10 ανέργους που επιδοτούνται, ενώ στην τετραετία της ΝΔ η αύξηση ήταν μόλις 80 ευρώ!

ΑΓΟΡΑΣΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

Απώλεια 18,5% του μέσου μισθού το 2022

Η κυβέρνηση προσπάθησε να δώσει διεθνή διάσταση στην αύξηση του κατώτατου μισθού που αποφάσισε, λέγοντας ότι ανεβαίνει στην 10^η θέση μεταξύ των 22 χωρών-μελών της ΕΕ που έχουν κατώτατο μισθό, από τη 13^η θέση προηγούμενως, και ότι σε όρους αγοραστικής δύναμης, ανεβαίνει στη 13^η θέση από 18^η στην οποία βρισκόταν. Ας δούμε όμως τι προκύπτει από στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της ΕΕ (Eurostat). Η απώλεια αγοραστικής δύναμης του κατώτατου μισθού στην Ελλάδα για το 2022 ήταν 12,7%. Αυτό σημαίνει ότι για να διατηρηθεί η αγοραστική δύναμη του κατώτατου μισθού στο ίδιο επίπεδο λόγω του πληθωρισμού, το ύψος του θα έπρεπε να φτάνει τα 952 ευρώ μεικτά (σε δωδεκάμηνη βάση 815 ευρώ για 14 μεικτούς μισθούς), από 713 ευρώ

μεικτά που είναι έως και τον Μάρτιο 2022. Παράλληλα, η αγοραστική δύναμη και του μέσου μισθού παρουσίασε απώλεια κατά 18,5% το 2022. Αυτό σημαίνει ότι και με τη νέα αύξηση στον κατώτατο, η απώλεια της αγοραστικής του δύναμης είναι 7%! Ακόμα και η καλύτερη πρόταση, αυτή της ΓΣΕΕ, να είχε υιοθετηθεί (825 μεικτά), θα υπήρχε και πάλι απώλεια της αγοραστικής δύναμης του μέσου μηνιαίου μισθού, αν και οριακή 0,5%.

Η κατάληξη στα 780 ευρώ ασφαλώς ήταν προδιαγεγραμμένη, όταν η κυβέρνηση «επαίξε» μόνη της στο θέμα των μισθών, χωρίς «αντίπαλο δέος», παρά μόνο την ψοφοδεή «διαπραγματεύση» της ΓΣΕΕ που ζητούσε κάτι παραπάνω. Απάντηση ασφαλώς δεν μπορούσε να αποτελέσει ούτε η τακτική του ΠΑΜΕ, που

απλώς ζητούσε κάτι παραπάνω (πέρσι τέτοια εποχή βέβαια μιλούσε επίσης για 825), χωρίς στο κίνημα να χαράζει γραμμή ρήξης με τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό. Η γραμμή του μαχόμενου ταξικού κινήματος, ώστε «κανένας εργαζόμενος να μην είναι κάτω από 1.000 ευρώ», για γενναία αύξηση μισθών για όλους, καθολική υποχρεωτική εφαρμογή ΣΣΕ, μείωση χρόνου εργασίας κ.α. αντιστοιχεί στις σύγχρονες εργατικές ανάγκες και μπορεί να επιβληθεί μόνο με μαζικούς ταξικούς αγώνες διαρκείας στα χέρια των εργαζομένων.

Αυξήσεις για όλους με ΣΣΕ, κανένας εργαζόμενος κάτω από 1.000 ευρώ

ΕΛΓΟ-ΔΗΜΗΤΡΑ

Βαρτίζουν την ιδιωτικοποίηση... ρυθμιστικό πλαίσιο

Ψηφίστηκε την Τετάρτη 22/3 στη Βουλή, παρά τις αντιδράσεις των εργαζομένων στον ΕΛΓΟ-Δήμητρα, καθώς και αγροτών και κτηνοτρόφων, το νομοσχέδιο του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων με τίτλο «Ενιαίο Ρυθμιστικό Πλαίσιο για την οργάνωση και λειτουργία του Ελληνικού Γεωργικού Οργανισμού-Δήμητρα». Μπορεί στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου να γινόταν αναφορά για «λειτουργική ενοποίηση όλων των δραστηριοτήτων του και ως εκ τούτου τη βελτιστοποίηση της δράσης του», όμως οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν ότι το υπουργείο επιχειρεί να φέρει την «ιδιωτικοποίηση από το παράθυρο, δώδεκα χρόνια μετά από την ίδρυση του οργανισμού. Όπως σημείωσε και στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής ο πρόεδρος των εργαζομένων του ΕΛΓΟ-Δήμητρα, Παναγιώτης Κάτσαρης, το νομοσχέδιο «διά της πλαγίας οδού στέλνει την εκχώρηση αρμοδιοτήτων σε ιδιώτες, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να εγγράφονται στο Μητρώο Ελεγκτών».

Μετά από κάλεσμα του Πανελληνίου Συλλόγου Εργαζομένων στον ΕΛΓΟ-Δήμητρα (ΣΥΛΕΕΓΟ), οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν την Τετάρτη έκτακτη πανελλαδική γενική συνέλευση, ώστε να συζητηθούν οι εξελίξεις. «Παρόλο που οι εργαζόμενοι προέβησαν σε κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε να εξηγήσουν και να αναδείξουν τα προβλήματα του νόμου αυτού, δεν εισακούστηκαν και ο οργανισμός οδεύει στην επόμενη ημέρα χωρίς τις απαραίτητες ελάχιστες εγγυήσεις», τονίζει σε ανακοίνωσή του ο σύλλογος.

«Το οργανωτικό χάος στο οποίο βρίσκεται, έχει τη βάση του πρώτα απ' όλα στη δραματική υποστελέχωσή του. Οργανισμός χωρίς τακτικό προσωπικό δεν μπορεί να λειτουργήσει και να διεκπεραιώσει το έργο του. Οργανισμός χωρίς λυμένα τα εργασιακά θέματα δεν μπορεί να εισέλθει σε οποιαδήποτε ομαλότητα στη λειτουργία του», σημειώνει ο σύλλογος. «Να διασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας μας. Καμία οργανωτική διάρθρωση χωρίς την πρόβλεψη για αύξηση των οργανικών θέσεων. Να υπάρξει άμεση συζήτηση για το οργανόγραμμα του οργανισμού με τη συμμετοχή των εργαζομένων», προσθέτει μεταξύ άλλων.

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Νίκος Αργυρίου*

Γιατί γίνονται οι πανάκριβοι εξοπλισμοί;

► Αγοράζουν αμφίβια 40 ετών από τις ΗΠΑ, που δεν χωρούν στα αρματαγωγά!

Το κράτος άμυνας/ασφάλειας υπερεξοπλίζεται, προβαίνοντας σε κολοσιαίες δαπάνες, καθώς θεωρεί τον πόλεμο μέσο για την αναβάθμιση του στρατηγικού ρόλου της άρχουσας τάξης. Με παρονομαστή τις ελληνικές στοχεύσεις στη Μεσόγειο και ευρύτερα, εντείνονται οι διαπραγματεύσεις για την προμήθεια κορβετών, αεροσκαφών F-35, ελικοπτέρων Black Hawk, μη επανδρωμένων αεροσκαφών (UAV) MQ 9 και του ισραηλινού αντιαεροπορικού συστήματος Iron Dome. Η μερίδα του λέοντος καταλήγει στις αμερικανικές πολεμικές βιομηχανίες. Στις συζητήσεις μεταξύ των αμερικανικών αρχών και του ΓΕΕΘΑ Φλώρου επανέρχονται, μετά από 30 χρόνια, τα προγράμματα FMF (Foreign Military Funding), που αφορούν χρηματοδότηση – με ένα μεικτό σύστημα δανείων και επιχορηγήσεων – για ποσά έως και 8 δισ. δολάρια. Εντατικές συζητήσεις έχουν ήδη ξεκινήσει για τα 2,3 εκ. δολάρια (Καθημερινή 19/3/2023). Ξεχούν ότι ο υπερδανεισμός των κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ για αγορές όπλων αποτέλεσε βασική αιτία της πρόσφατης χρεοκοπίας. Οι ΗΠΑ κερδίζουν γιατί εξυπηρετούν τους στόχους τους και γιατί σε όλες τις προμήθειες εμπλέκονται ως συμπαραγωγοί ή χρηματοδότες.

Να προσθέσουμε, επίσης, τα μεταχειρισμένα αμερικανικά συστήματα που πουλιούνται μέσω της διαδικασίας (EDA - Excess Defense Articles). Πολύς λόγος γίνεται για τα 40 ετών αμφίβια AAV-7 που αποσύρθηκαν, αφού προκάλεσαν τον θάνατο εννιά αμερικανών πεζοναυτών, και για τα τεθωρακισμένα οχήματα μάχης (TOMA) M2A2 Bradley, που βρίσκονται

αποθηκευμένα μετά τους δολοφονικούς πολέμους των ΗΠΑ σε Ιράκ-Αφγανιστάν και προβλέπονται στη θέση των ρωσικών BMP. Τα AAV-7, που θα κοστίσουν 286 εκ. δολάρια, είναι υπέρβαρα: 22 τόνους «σηκώνουν» οι καταπέλτες των αρματαγωγών, όταν «πατάνε» σε παραλία, 29 τόνους ζυγίζουν τα αμφίβια! Επίσης, έχουν διαστάσεις που δεν χωρούν στα ελληνικά αρματαγωγά! Η «λύση»; Το ΥΠΕΘΑ θα αγοράσει νέο πλοίο!

Οι ΗΠΑ γλιτώνουν τα έξοδα αποθήκευσης των πεπαλαιωμένων οπλικών μέσων που πουλούν στην Ελλάδα (δεν τα παραχωρούν δωρεάν), ανοίγουν δουλειές για τις αμερικανικές πολεμικές βιομηχανίες, καθώς θα λειτουργήσουν ξανά αλυσίδες παραγωγής για ανταλλακτικά, ενώ τα τεθωρακισμένα θα απαιτήσουν οπλισμό και πυρομαχικά. Επιπλέον, εξαφανίζουν τα ρωσικά οπλικά συστήματα από το ελληνικό οπλοστάσιο. Τέλος, οξύνεται η σύγκρουση των αμερικανικών με τις ευρωπαϊκές πολεμικές βιομηχανίες για τον έλεγχο των ελληνικών εξοπλισμών. Στην περίπτωση που η κυβέρνηση αναζητήσει μια νέα ισορροπία με τη Γερμανία, που μέχρι τώρα ήλεγχε την προμήθεια τεθωρακισμένων του Στρατού Ξηράς, θα υποβάλει τον λαό μας σε νέες θυσιές προκειμένου να εκσυγχρονίσει τα σύγχρονα γερμανικά Leopard - με κόστος δύο εκατομμύρια ευρώ!

Η κυβέρνηση ΝΔ, με τη στήριξη της φιλονατοϊκής αστικής αντιπολίτευσης των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, επιβαρύνει τον εργαζόμενο με τεράστια προκλητικά κόστη για να ενισχύσει την πολεμική ισχύ των Ενόπλων Δυνάμεων, οι οποίες εμπλέκονται ολοένα και περισσότερο στον πόλεμο

της Ουκρανίας και τους επιθετικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Σύμφωνα με την ανακοίνωση της Υπηρεσίας Αμυντικής Ασφάλειας και Συνεργασίας, η πώληση στην Ελλάδα θα προσφέρει «μια αποτελεσματική ικανότητα προστασίας των θαλάσσιων συμφερόντων και υποδομών για την υποστήριξη της στρατηγικής της θέσης στη νότια πλευρά του ΝΑΤΟ». Η εξασφάλιση του ρόλου εγγυητή ιμπεριαλιστικών και καπιταλιστικών συμφερόντων από το ελληνικό κράτος απαιτεί τους πολεμικούς εξοπλισμούς. Τον ίδιο ρόλο διεκδικεί και η Τουρκία, ενώ το αστικό πολιτικό προσωπικό τονίζει ότι η «Διπλωματία των Σεισμών» είναι ευκαιριακή. Τα διακυβεύματα του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού θα ξαναφέρουν την ένταση και την απειλή σύγκρουσης.

Πρέπει να αντισταθούμε. Να μπλοκάρουμε τους πολεμικούς εξοπλισμούς και τη μηχανή του πολέμου, να παλέψουμε ενάντια στον πόλεμο στην Ουκρανία και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Με αντιπολεμικό κίνημα μέσα και έξω από τον στρατό. Το θέμα του πολέμου και του милитарισμού πρέπει να αποτελέσει κεντρικό ζήτημα πάλης των κοινωνικών κινημάτων και σοβαρό διακύβευμα του προεκλογικού αγώνα. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά καλείται να πάρει πρωτοβουλίες, αναδεικνύοντας τη φιλία των λαών σε Ελλάδα-Τουρκία. Να αντιτάξει στην απειλή της ιμπεριαλιστικής και διακρατικής πολεμικής σύγκρουσης την όξυνση της ταξικής πάλης, την κοινή πάλη των λαών ενάντια στις κυβερνήσεις του πολέμου και της εκμετάλλευσης.

* μέλος Αντιπολεμικού Διεθνιστικού Συντονισμού

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Στην εκλογική μάχη η Κίνηση για Αλλαγή στην ΕΜΕ

Για την Κυριακή 2 Απριλίου είναι προγραμματισμένες οι εκλογές της Ελληνικής Μαθηματικής Εταιρείας (ΕΜΕ), με τη διαδικασία να πραγματοποιείται από τις 8 π.μ. έως τις 7 μ.μ. στα γραφεία της Εταιρείας (Πανεπιστημίου 34 και Ιπποκράτους). Στην εκλογική μάχη συμμετέχει και η Κίνηση για την Αλλαγή στη Μαθηματική Εκπαίδευση (ΚΑΜΕΚΠ), η οποία, όπως αναφέρει, «προσπαθεί και εντός της ΕΜΕ, αλλά και με ανοιχτές εκδηλώσεις να στηρίξει το αίτημα για Μαθηματικά για όλα τα παιδιά χωρίς ταξικούς ή άλλους φραγμούς, αλλά και προοδευτικό περιεχόμενο και διδακτικές μεθόδους για την κρίσιμη για το μέλλον των παιδιών

μαθηματική εκπαίδευση. Ενάντια στην αξιολόγηση, την Τράπεζα Θεμάτων, τους κόφτες των βάσεων από τη μια, και τεκμηριωμένη κριτική στις αντιδραστικές στρατηγικές που προωθούν τα διάφορα προγράμματα σπουδών, που τα όποια ελάχιστα θετικά στοιχεία, αν υπάρχουν, αναιρούνται στην πράξη από το εξεταστικόκεντρικό σύστημα».

Η κίνηση εκτιμά ότι «η ΕΜΕ, υπό την εικοσαετή διοίκηση από την ίδια παράταξη, δεν ανταποκρίνεται κατ' ελάχιστον στις ανάγκες των εργαζομένων μαθηματικών αλλά και της μαθηματικής εκπαίδευσης» και προσθέτει ότι «το ζητούμενο είναι μια ΕΜΕ για την επιστήμη και την κοινωνία, μια ΕΜΕ

για τα Μαθηματικά και τους μαθηματικούς. Μια ΕΜΕ με διαφάνεια και εσωτερική δημοκρατία. Μια ΕΜΕ μαζική».

Υποψήφιοι της ΚΑΜΕΚΠ για το ΔΣ είναι οι: Αντώνης Βαρελόπουλος, Κυριακή (Κική) Γιαννάτου, Έλενα (Λένα) Εξάρχου, Φιλάρετη Ζαφειροπούλου-Καρατζόγλου, Γιάννης Καραμπέρης, Γιώργος Κομπότης, Ιωάννα Μακρή, Γιάννης Μαρίνης, Ιάκωβος (Μάκης) Μαυρέλης, Σπύρος Ορφανάκης, Παναγιώτης Ρεμπάπης, Βαγγέλης Σιαχάμης, Γιάννης Σιούλας, Ελένη Σπυρίδωνος και Βαγγέλης Φακούδης. Και για την Εξελεγκτική Επιτροπή οι Παναγιώτης Γεωργούτσος, Βασίλης Νεστορίδης και Αλκιβιάδης (Άλκης) Παπαδήμας.

Θεοπίστη Καπέτα

Η συλλογική πάλη «ζωντανεύει» ξανά το ΠΑΜΑΚ

Μετράμε ήδη τρεις και πλέον εβδομάδες από το κυβερνητικό έγκλημα στα Τέμπη. Αυτό το διάστημα, εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου ξεχύθηκαν στους δρόμους για να εκφράσουν την αγανάκτησή τους ενάντια στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων που σκοτώνει. Από την ημέρα του πολύνεκρου συμβάντος, στις 28 Φεβρουαρίου, ούτε οι φοιτητές του Πανεπιστημίου Μακεδονίας (ΠΑΜΑΚ) όμως δεν έμειναν παρατηρητές. Σε ένα πανεπιστήμιο καθ' όλα απνεκρωμένο από πολιτική δράση, με ξεκάθαρη ηγεμονία της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ και των πελατειακών της σχέσεων (καμία συνέλευση του συλλόγου φοιτητών δεν έχει γίνει από το 2011 και κατάληψη από το 2007), οι φοιτητές δεν έγιναν κομπάρσοι των εξελίξεων.

Η άμεση ανταπόκριση του κόσμου στο κάλεσμα της πρώτης γενικής συνέλευσης έδειξε πως το έγκλημα στα Τέμπη δεν ήταν ένα απλό ατύχημα αλλά αποτέλεσμα μιας δολοφονικής πολιτικής. Αμέσως αναδείχθηκε η ανάγκη για μια αγωνιστική απόφαση που θα έβαζε ξεκάθαρα αιτήματα για την αλλαγή καθεστώτος του ΟΣΕ, ενάντια σε κάθε ιδιωτικοποίηση. Παίρνοντας απόφαση για τριήμερη κατάληψη και συμμετοχή στις διαδηλώσεις, οι φοιτητές μπόρεσαν –με απόφαση συλλόγου– να συνταχθούν μαζί με το κύμα καταλήψεων και διαδηλώσεων που σπκώθηκε πανελλαδικά. Με αυτόν τον τρόπο, το ΠΑΜΑΚ μπόρεσε να γίνει κέντρο αγώνα και πολιτικής ζύμωσης, με πολύμορφες δράσεις, όπως συζητήσεις ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, καλλιτεχνικές παρεμβάσεις ενάντια στο έγκλημα στα Τέμπη κ.α.

«Οι ιδιωτικοποιήσεις όμως είναι μια συνολική κατεύθυνση του κεφαλαίου με τις πλάτες όλων των κυβερνήσεων και της ΕΕ, ειδικά σε αυτή την περίοδο κρίσης. Στην ολομέτωπη επίθεση που δεχόμαστε (ιδιωτικοποίηση σε παιδεία, υγεία, μεταφορές, νερό) και με ελλείψεις υποδομής και εργολαβίες στη λέσχη σίτισης, ολομέτωπη έπρεπε να είναι και η απάντηση που θα δίναμε», δηλώνει στο *Prin* ο φοιτητής του ΠΑΜΑΚ Μικέλ Μ., ο οποίος είναι και μέλος του σχήματος της ΕΑΑΚ ΑΝΤΙΚΑ -

αντικαπιταλιστικό σχήμα στο ΠΑΜΑΚ. Για αυτόν τον λόγο, η δεύτερη συνέλευση που καλέστηκε ήταν ακόμη πιο μαζική.

Παρόλες τις αντιδράσεις ενάντια στις καταλήψεις, υπήρχε εκείνη η τάση του κόσμου που ήθελε να συνεχίσει να αγωνίζεται. Το ανοικτό αγωνιστικό πλαίσιο υπερψηφίστηκε στη δεύτερη συνέλευση, παίρνοντας απόφαση για διήμερη κατάληψη του ΠΑΜΑΚ.

Νέες πολιτικές δράσεις έλαβαν χώρα, όπως η επανοικειοποίηση του γηπέδου μπάσκετ που τα τελευταία δύο χρόνια λόγω της υποχρηματοδότησης έχει μετατραπεί σε «αμφιθέατρο» και ο φραγμός στα ταμεία της λέσχης σίτισης προκειμένου να σιτιστούν όλες και όλοι δωρεάν. Σε συντονισμό με τον σύλλογο Πολιτικών Επιστημών έγιναν κινητοποιήσεις στην πρωτανεία του ΠΑΜΑΚ αλλά και του ΑΠΘ και πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις ενάντια στην εμπορευματοποίηση των αγαθών, όπως η παρέμβαση στην ΕΥΑΘ και σε νοσοκομεία.

Οι αγώνες των φοιτητών του ΠΑΜΑΚ έφευγε αποτελέσματα. Το αφήγημα ότι οι καταλήψεις είναι αυτοσκοπός των φοιτητών και ότι οι δράσεις τους δεν αποδίδουν αποδείχθηκε σκόπιμη προπαγάνδα. Μετά από αγώνα από την αρχή της χρονιάς για δωρεάν σίτιση, μετά από δύο αποκλεισμούς των ταμείων στη λέσχη σίτισης και επαναλαμβανόμενες κινητοποιήσεις στην πρωτανεία, η σύγκλητος ανακοίνωσε ότι θα πλέον θα δίνονται επιπλέον 1.600 μερίδες

Ο σύλλογος προχώρησε σε καταλήψεις και αγωνιστικές δράσεις κόντρα στη διαχρονική ηγεμονία της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ

φαγητό, διπλασιάζοντας τον αριθμό όσων δικαιούνται σίτιση. Μία επιπλέον νίκη των φοιτητών, μέσω των συλλογικών δράσεων στα πλαίσια της κατάληψης, ήταν και η ξεκάθαρη δέσμευση ότι θα ξαναγίνει «χώρος άθλησης» το γήπεδο μπάσκετ που τόσα χρόνια ήταν ένας κά-

Το πανεπιστήμιο, μετά τα Τέμπη, έγινε κέντρο πολιτικής ζύμωσης και αγώνα

κιστος χώρος μαθημάτων. Πρόκειται για άλλη μια νίκη που διασφάλισαν οι συλλογικές δράσεις της κατάληψης.

«Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να συνεχίσουμε να κινούμαστε, για αυτό και το κάλεσμα σε τρίτη συνέλευση είχε ακόμα μεγαλύτερη μαζικότητα. Ο σύλλογος πήρε εκ νέου απόφαση με την ψήφιση (για τρίτη φορά) του ανοικτού αγωνιστικού πλαισίου για εκδηλώσεις και συμμετοχή σε πορείες και παρεμβάσεις ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Όσο κι αν ισχυρίζεται η ΔΑΠ στις καταγγελίες της ότι το ΠΑΜΑΚ είναι ο πιο ενεργός σύλλογος στην Ελλάδα, εμείς μπορούμε να απαντήσουμε με σιγουριά πως δεν ήταν. Σίγουρα δεν τον κάναμε εμείς τον πιο ενεργό, αλλά παρά την έλλειψη εμπειρίας και τη χρόνια αδράνεια του συλλόγου, χαιρόμαστε που έγινε η αρχή για μεγαλύτερες και αγωνιστικές διεκδικήσεις», σχολιάζει ο Μικέλ Μ. Σύμφωνα με τον ίδιο, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες του ΠΑΜΑΚ δεν θα σταματήσουν εδώ, ο αγώνας τους προφανώς και συνεχίζεται: «Μέχρι να σταματήσουν τα δημόσια αγαθά να είναι εμπορεύματα, μέχρι να φύγει ο εργολάβος από τη λέσχη και να τρώνε όλοι δωρεάν, μέχρι να σταματήσουν να δίνονται δισεκατομμύρια στους πολεμικούς εξοπλισμούς και την καταστολή αντί να δίνονται για τις κοινωνικές ανάγκες, μέχρι να βάλουμε τις ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους».

ΤΕΧΝΗ

Ανοίγουν οι πρώτες καταλήψεις, συνεχίζεται ο αγώνας

Το άνοιγμα των κατειλημμένων σχολών τους ανακοίνωσαν με κοινό δελτίο τύπου οι σύλλογοι σπουδαστών των Δραματικών Σχολών ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας, Εθνικού Θεάτρου, Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος και Κρατικής Σχολής Ορχηστρικής Τέχνης. Όπως τονίζουν, παρά τις αλληπάλληλες κινήσεις τους, η κυβέρνηση δεν έδειξε καμία διάθεση να εναρμονιστεί με τα δίκαια αιτήματά τους και αντ' αυτού παρέμεινε πιστή στις επιταγές που έχει χαρίσει στους ιδιοκτήτες των ιδιωτικών κολλεγίων, στους αποφοίτους των οποίων αναγνωρίζονται πλήρη επαγγελματικά δικαιώματα. Παρ' όλα αυτά, όμως, καθιστούν σαφές πως ο αγώνας τους δεν έχει τελειώσει.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρουν, «η επόμενη μέρα δεν θα σημάνει την άνευ όρων λειτουργία των θεατρικών σχολών μας και ο αγώνας απλώς αλλάζει μορφή, με τις σχολές μας ανοιχτές, ενώ παράλληλα θα υποστηρίζουμε τις διεκδικήσεις μας. [...] Θα είμαστε στον δρόμο, στις καταλήψεις των θεάτρων, ανάμεσα στους ανθρώπους που αγωνίζονται ενάντια σε δολοφονικές πολιτικές πάσης φύσεως, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και ενάντια στη βίαιη φτωχοποίηση του λαού».

Το κίνημα των καλλιτεχνών βρίσκεται από καιρό σε κρίσιμο σταυροδρόμι, όπου είτε θα οξύνει την πολιτική του αιτηματολογία, με σκοπό να συνενώσει ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, είτε θα ατονήσει. Προφανώς, το άνοιγμα των παραπάνω καταλήψεων δημιουργεί συνθήκες που οδηγούν το κίνημα προς τα εκεί, αλλά το στοίχημα δεν έχει ακόμα χαθεί. Μεγάλα τμήματα του καλλιτεχνικού κόσμου συμμετείχαν στον αγώνα με μια εξώστρεφη λογική και διάθεση ολόπλευρης σύγκρουσης με τη συστημική υποβάθμιση του πολιτισμού. Η παρακαταθήκη τους παραμένει ζωντανή στα θέατρα, τα οποία συνεχίζουν να βρίσκονται υπό κατάληψη και στους μελλοντικούς αγώνες που έρχονται!

Χρίστος Κρανάκης

ΦΕΣΤΙΒΑΛ 2023
ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ
www.anairesets.gr

ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Το καλοκαιρινό ραντεβού πλησιάζει!

Τριάντα χρόνια Αναιρέσεις και το φεστιβάλ επιστρέφει στο γνώριμο καλοκαιρινό ραντεβού στη Γεωπονική Σχολή Αθηνών 9 με 11 Ιουνίου, καθώς και σε Πάτρα και Θεσσαλονίκη (9-10 Ιουνίου). Μετά την περσινή αδιανόητη κοσμοσυρροή, το project Αναιρέσεις υπόσχεται ένα πλούσιο πολιτικό και πολιτιστικό πρόγραμμα, το οποίο σύντομα θα ανακοινωθεί, επιχειρώντας να ανοίξει ζητήματα που απασχολούν τον λαό και τη νεολαία, χαράζοντας δρόμους αναζήτησης απαντήσεων.

Το φεστιβάλ διεξάγεται σε μια περίοδο που ο πόλεμος συνεχίζεται και παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις στην κεντρική Ευρώπη, η ακρίβεια και το κοινωνικό ζήτημα ευρύτερα οξύνονται, αλλά ταυτόχρονα εμφανίζονται πολλά ξεσπάσματα και αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας, δίνοντας το αίσθημα πως αυτός ο κόσμος δεν τους χωράει πια, ασφυκτιούν και αναζητούν κάτι καινούριο. Η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση και το Φεστιβάλ Αναιρέσεις μάς καλούν να δράσουμε προς τη συλλογική ανατροπή αυτής της επίθεσης στις ζωές μας, να βρούμε τους αδιάβατους δρόμους του δικού μας κόσμου και να τολμήσουμε να τον διεκδικήσουμε.

Ετοιμαζόμαστε, λοιπόν, για ένα θερινό τριήμερο-κορύφωση των δράσεων για τα 30 χρόνια Αναιρέσεις – όπου θα αφηγηθούμε τη δική μας συλλογική ουτοπία, θα μοιραστούμε τις αγωνίες και τις σκέψεις μας και θα διασκεδάσουμε δημιουργώντας τη δική μας γιορτή.

Κατερίνα Παπαστεργίου

ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ

Φωτεινή Θανάσουλα

It's not a joke, εγκαίνια την Πρωταπριλιά!

Η Λέσχη Αναιρέσεις άνοιξε τις πόρτες της ξανά στην Αθήνα σε έναν νέο όμορφο διαμορφωμένο χώρο (Φερών 3, Βικτώρια), διοργανώνοντας ήδη δύο ενδιαφέρουσες εκδηλώσεις. Στις 18/3 την παρουσίαση της ειδικής έκδοσης των *Αναιρέσεων*, *Ni una meno*, και στις 22/3 την αφήγηση λαϊκών παραμυθιών με γυναίκες που νίκησαν το θείο της έμφυλης βίας με την Ελεάνα Χατζάκη. Επίσης, την Παρασκευή 24/3 θα γίνει και η εκδήλωση με τίτλο «Η άνοιξη στους δρόμους του αγώνα και των εξεγέρσεων. Συζήτηση για τις εξελίξεις στη Γαλλία», καθώς παρακολουθούμε με ενδιαφέρον όλα τα τεκταινόμενα που συμβαίνουν εδώ και μήνες στη χώρα.

Συνεχίζοντας τη δυναμική εμφάνιση της νέας Δέσξης, το Σάββατο 1 Απριλίου στις 7.30 μ.μ. διοργανώνονται τα εγκαίνια της λέσχης θεωρίας και πολιτισμού, με την εκδήλωση «Ρωγή στα θεμέλια του συστήματος: Η τέχνη που αντιστέκεται και απελευθερώνει», στα πλαίσια των εκδηλώσεων και δράσεων των *Αναιρέσεων* για τα 30 χρόνια τους. Προσκαλούν καλλιτέχνες να συζητήσουμε και να μοιραστούμε μαζί τους προβληματισμούς και αγωνίες που μας απασχολούν, αλλά και να ψηλαφήσουμε τη συγκρότηση ενός πολιτιστικού αντιπροτάγματος κόντρα στις κυρίαρχες μορφές του επίσημου αστικού πολιτισμού. Η τέχνη πάντα ήταν και είναι όπλο. Δεν μπορεί να αλλάξει από μόνη της τον κόσμο, αλλά μπορεί να επηρεάσει την κοινωνική συνείδηση, να συμ-

βάλει στον αγώνα για την αλλαγή του κόσμου. Η τέχνη μιλάει στο συναίσθημα, εγείρει, συμβάλλει στην κατανόηση της πραγματικότητας και η κατανοήση της πραγματικότητας μπορεί να στρατεύσει τους εργαζόμενους στο να αγωνιστούν για να την ανατρέψουν.

Οι καλλιτέχνες είναι και αυτοί μέγρος της κοινωνίας και υφίστανται τις καταπιέσεις που βιώνουν οι εργαζόμενοι γενικότερα. Πόσο αναγκαίο και πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι με τα έργα τους να αποτελούν ουσιαστικό κομμάτι στα καίρια ζητήματα της εποχής; Ποια τέχνη και ποιον πολιτισμό θέλουμε και χρειαζόμαστε σήμερα; Πώς μπορεί ένα έργο τέχνης να συμβάλει στη διαμόρφωση ενός οράματος για έναν άλλο Πολιτισμό και μια άλλη κοινωνία; Πώς μπορούμε σήμερα να σπάσουμε τη βιτρίνα του αστικού πολιτισμού που υποτάσσει και αποχαυνώνει; Αυτά τα ερωτήματα προσπαθούν οι *Αναιρέσεις* να ανοίξουν προσκαλώντας καλλιτέχνες να μας περιγράψουν πώς οι ίδιοι και οι ίδιες οραματίζονται την τέχνη τους, έναν άλλον πολιτισμό και πώς αυτό αποτυπώνεται μέσα από το έργο τους.

Η συζήτηση αυτή επιδιώκουμε να αποτελέσει μία πρώτη βάση για την αναζήτηση και τη δουλειά που χρειάζεται να γίνει γύρω από το ζήτημα του πολιτισμού το επόμενο διάστημα. Με σύνθημα «Για έναν απελευθερωτικό πολιτισμό, ικανό να αναδείξει μια άλλη κοινωνία» οι *Αναιρέσεις* φιλοδοξούν να ανοίξει ένας κύκλος συζήτησης και αλληλεπίδρασης μέσα από πολύμορφες δράσεις, παρεμβάσεις και εκδηλώσεις που θα περιγράψουν το

δικό μας πολιτισμό, τη δική μας ουτοπία, θα θέσουν την ανάγκη συγκρότησης πολιτικού-πολιτιστικού κομμουνιστικού ρεύματος, που περνά μέσα και από τον Πολιτισμό, σε σύνδεση με την ιστορία και τη θεωρία, και θα φέρουν στο προσκήνιο τις απελευθερωτικές-χειραφετητικές ιδέες με ορίζοντα την κομμουνιστική προοπτική.

Βασική επιδίωξη των *Αναιρέσεων* είναι η επικοινωνία με καλλιτεχνικές εκφράσεις και ρεύματα, να υπάρχει αλληλοτροφοδότηση με αυτά, καθώς επίσης και με νέους και νέες ερασιτέχνες καλλιτέχνες κάθε μορφής τέχνης και η ενίσχυση ομάδων πειραματισμού στον χώρο του Πολιτισμού. Μέσα από το εγχείρημα της λέσχης, αλλά και γενικότερα των *Αναιρέσεων* (φεστιβάλ, περιοδικό, κάμπινγκ), γίνεται μία προσπάθεια να μπορέσει όλος αυτός ο κόσμος που επιχειρεί να εκφράσει σκέψεις και προβληματισμούς μέσα από το έργο του, να αναδείξει τη δουλειά του, χωρίς να χρειάζεται να απευθυνθεί σε παραγωγούς και χορηγούς, αλλά και να μπορεί η τέχνη αυτή, αφενός, να είναι άμεσα προσβάσιμη σε όλους και όλες και, αφετέρου, να χτίζει συνειδήσεις, να καλλιεργεί τον ίδιο τον άνθρωπο και να τον παρακινεί μέσα από το έργο της να πάρει θέση και να αντισταθεί στις κρίσιμες εποχές που ζούμε, γιατί «στις στιγμές των αποφάσεων και η τέχνη είναι υποχρεωμένη να αποφασίσει», όπως έλεγε κι ο Μπρεχτ. Μετά την εκδήλωση θα ακολουθήσει dj set και πάρτι για διασκέδαση όπως μας έχουν συνηθίσει οι *Αναιρέσεις*.

Δημήτρης Τζιαντζής

Η πρώτη συλλογή σκίτσων του Βασίλη Παπαγεωργίου αποτελεί μια αιχμηρή και ανατρεπτική ματιά στα έργα και τις ημέρες της κυβέρνησης των... «αρίστων».

Αριστεία και άλλα αστεία: Παν σκίτσο άριστον!

Τον Φεβρουάριο κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος το πρώτο λεύκωμα με γελοιογραφίες του γνωστού σε όλους τους αναγνώστες του *Prin* σκιτσογράφου μας Βασίλη Παπαγεωργίου με τίτλο *Αριστεία και άλλα αστεία*. Το βιβλίο αποτελεί μια επίκαιρη συλλογή πολιτικών σκίτσων της τελευταίας τριετίας, τα περισσότερα εκ των οποίων έχουν δημοσιευτεί πρώτα στην εφημερίδα μας. Μέσα από τις σελίδες του λευκώματος ο σκιτσογράφος σχολιάζει και σατιρίζει με αιχμηρό τρόπο, καυστικό χιούμορ και δημοσιογραφική διάσταση την πολιτική επικαιρότητα των τελευταίων ετών και αναδεικνύει με τον δικό του μοναδικό τρόπο κοινωνικά θέματα.

Όπως μαρτυρά και ο τίτλος οι γελοιογραφίες στηλιτεύουν κυρίως τα έργα και ημέρες διακυβέρνησης του «επιτελικού παρακράτους» των «αρίστων» του Κυριάκου Μητσοτάκη. «Στόχος είναι πάντα η κυβερνητική πολιτική», τονίζει ο ίδιος ο δημιουργός. Τα επιλεγμένα σκίτσα του λευκώματος είναι ξεχωριστά και ποικιλόμορφα. Μερικά «μιλάνε από μόνα τους», χωρίς να χρειάζονται λόγια και άλλες γελοιογραφίες αποτελούν εικονογραφημένα πολιτικά σχόλια. Όπως τα περιγράφει ο ίδιος, «είναι έγχρωμα σκίτσα με πρόθεση ζωγραφικής εικονοπλασίας, πολλές φορές ταραχώδη στο σχέδιο, με μολυβιές και μορφές χωρίς περιγράμματα αλλά και ποικιλία στη χρωματική παλέτα».

Η έκδοση έχει ενότητες για την ακροδεξιά, την πανδημία, τον πολιτισμό, την εξωτερική πολιτική, το ΠΑΣΟΚ, την παιδεία, τα εργασιακά, την υγεία, τις φυσικές και άλλες καταστροφές, την εργασία, τη βία και την καταστολή. Ακόμα περιέχει σκίτσα για τις πιο πρόσφατες συγκλονιστικές εξελίξεις όπως ο πόλεμος στην Ουκρανία, τα σκάνδαλα διαφθοράς και υποκλοπών και την έκρηξη της ακρίβειας. Το καλαίσθητο αυτό λεύκωμα μπορεί να αποτελέσει και ιδανικό δώρο στις εορταστικές μέρες που έρχονται!

Ο Βασίλης Παπαγεωργίου είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής Αθηνών και πτυχιούχος της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών. Ξεκίνησε δημοσιεύοντας σκίτσα σε περιοδικά της Νομικής από το 1987 και το 1990, σε ηλικία 22 ετών ξεκίνησε η πρώτη συνεργασία του με την εφημερίδα *Prin*, μέχρι το

1992. Στη συνέχεια, για πάνω από μια δεκαετία ήταν από τους κεντρικούς γελοιογράφους του *Ριζοσπάστη*, μέχρι το 2013, ενώ συνεργάστηκε με πολλές ακόμα εφημερίδες και περιοδικά. Την τελευταία δεκαετία διδάσκει σκίτσο σε σχολές και ΙΕΚ και εικαστικά στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, ενώ κάθε εβδομάδα δημοσιεύει σκίτσα στις σελίδες «Σχόλια στο ημίφως» και τις «Ακροβασίες» του *Prin* στη σελίδα επικαιρότητας, με πολλά σκίτσα του να έχουν κοσμήσει το εξώφυλλο. Γελοιογραφίες του Βασίλη δημοσιεύονται και στην ιστοσελίδα *Ημεροδρόμος*. Όλο αυτό το διάστημα παραμένει πολυσχιδής και δημιουργικός καλλιτέχνης, που στέκεται πάντα απέναντι στην εξουσία, συμμετέχοντας σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής και σκίτσων, ενώ ακόμα έχει ασχοληθεί με την κεραμική και τη γλυπτική και έχει δημιουργήσει κινούμενα σχέδια.

Την Τετάρτη 5 Απριλίου θα πραγματοποιηθεί η παρουσίαση του λευκώματος στο Wine Bar Monk (Καρόρη 4 και Αγίας Ειρήνης στο κέντρο της Αθήνας) στις 7.30 μ.μ. Για το βιβλίο θα μιλήσουν οι γελοιογράφοι της *Εφημερίδας των Συντακτών* Μιχάλης Κουντούρης και John Antono και ο δημοσιογράφος Ανδρέας Ζενεδάκης από τον *Ημεροδρόμο*. Τη συζήτηση θα συντονίσει και θα μιλήσει για την έκδοση, εκ μέρους του *Prin*, ο δημοσιογράφος Γιάννης Ελαφρός.

«Αν βάλεις στο σκίτσο τη δημοσιογραφική διάσταση, την επικαιρότητα και τα γεγονότα, βαθαίνει την ιδέα του σκίτσου»

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Γυναικείες κουβέντες χειραφέτησης

► Μυστικά, κακοποίηση και «me too»

Μια από τις πιο πολυσυζητημένες Οσκαρικές ταινίες είναι οι *Γυναικείες Κουβέντες* (*Women Talking*) της ταλαντούχας Καναδής ηθοποιού και σκηνοθέτη Σάρα Πόλεϊ, που κέρδισε το φετινό Όσκαρ διασκευασμένου σεναρίου. Η ταινία, που είναι βασισμένη στο ομώνυμο μυθιστόρημα της Μίριαμ Τόους, συνδυάζει στοιχεία από το διάσημο θεατρικό έργο του Άρθουρ Μίλερ *Οι μάγισσες του Σάλεμ*, τον κινηματογράφο του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν και θέτει επί τάπητος σε φιλοσοφική διάσταση το θέμα της γυναικείας χειραφέτησης απέναντι στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Η ταινία είναι εμπνευσμένη από τα αληθινά γεγονότα που συνέβησαν από το 2005 έως το 2009, σε μια απομονωμένη κοινότητα Μενονιτών στη Βολιβία, ωστόσο αυτά αποτελούν απλά την αφορμή για τη μυθοπλαστική αλληγορία του βιβλίου και της ταινίας που μεταφέρουν το σκηνικό στις ΗΠΑ. Εκεί οι γυναίκες μιας αντίστοιχης θρησκευτικής κοινότητας ανακαλύπτουν ότι οι άντρες χρησιμοποιούσαν για χρόνια ηρεμιστικό αγελάδας για να τις ναρκώνουν και να τις βιάζον. Κάποιες βρίσκουν το θάρρος να καταγγείλουν το γεγονός. Οι γυναίκες έχουν ένα σύντομο διάστημα να αποφασίσουν τι θα κάνουν, θα συγχωρέσουν τους κακοποιητές τους, θα πολεμήσουν τους άντρες για τα δικαιώματά τους ή θα αποχωρήσουν ομαδικά. Όσοι κατηγορούν τον θεατρικού τύπου διάλογο για έλλειψη αληθοφάνειας, χάνουν την ουσία. Η ταινία ανοίγει σημαντικά θέματα σχετικά με τη σκέψη και την ηθική των καταπιεσμένων γυναικών και την επίδραση των πατριαρχικών σχέσεων σε αυτές και αξίζει της προσοχής μας, ανεξάρτητα από τις όποιες ενστάσεις και αδυναμίες.

Βίκυ Παπαδοπούλου

Δημήτρης
Γρηγορόπουλος

Μετατρέπουν τις επιθυμίες τους σε πραγματικότητα

Από την πλευρά των συστημικών δυνάμεων αναπτύσσεται και απολυτοποιείται μια αντίληψη για τα αυθόρμητα κινήματα, σύμφωνα με την οποία αυτά ακολουθούν μια σύντομη τροχιά ανόδου-πτώσης, έντασης και εκτόνωσης, ιδίως όταν υπάρχει ευρεία συμμετοχή της νεολαίας. Χαρακτηρίζοντας, λοιπόν, ως αυθόρμητη την κοινωνική κινητοποίηση μετά το έγκλημα στα Τέμπη, επιχειρούν να οριοθετήσουν τη δυναμική της σε ρηχά νερά...

Εξεγερτικό σεισμό προκαλεί ο άκρατος θυμός των εργαζομένων απ' άκρη σ' άκρη της χώρας. Ιδίως σε σημαντικό τμήμα της νεολαίας, ο εξεγερτικός θυμός, η ευαισθησία, η αλληλεγγύη, η θλίψη για τον άδικο χαμό των συνομηλίκων, συνυφαίνεται και με τη ριζική κριτική του πολιτικού συστήματος και του συστήματος ως οικονομικοκοινωνικού όλου. Γι' αυτό, εξαρχής και παράλληλα με το ριζοσπαστικό πνεύμα που διαπερνά το κίνημα, οι πολιτικοί και ιδεολογικοί φρουροί και διαχειριστές του συστήματος σπεύδουν να προφητεύσουν και να καθυστερήσουν τους κρατούντες, διαβεβαιώνοντας ότι το δυστύχημα στα Τέμπη, παρά το ότι κλονίζει την πολιτική εμπιστοσύνη στο σύστημα, δεν εκδηλώνεται σε συνθήκες που «να ευνοούν την περαιτέρω ενίσχυση ενός αντισυστημικού ρεύματος» (Καθημερινή, 12/3/2023). Ωστόσο, στην τρέχουσα συγκυρία, αυτή η εκτίμηση εκφράζει πιο πολύ τον ευσεβή πόθο των κρατούντων παρά την υφιστάμενη κοινωνική πραγματικότητα. Οι συστημικοί αναλυτές τεκμαίρουν, χωρίς την απαιτούμενη ποσότητα και ποιότητα στοιχείων, ότι ιδίως στην εξέγερση της νεολαίας κυριαρχεί το αυθόρμητο, ο θυμός, η τάση εκδίκησης και όχι η συνειδητή αξιολόγηση του καπιταλισμού ως ανορθολογικού και αντικοινωνικού συστήματος, το οποίο αποτελεί την καθοριστική κινούσα αιτία στο πλέγμα των άμεσων παραγόντων που χρεώνονται την ευθύνη για το τραγικό δυστύχημα.

Σ' αυτήν την κοινή κατεύθυνση κινείται η ιδεολογικοπολιτική παρέμβαση

ση του πολιτικού συστήματος (κυβέρνηση-αντιπολιτευόμενα κόμματα). Δηλαδή, στην ενοχοποίηση δευτερευόντων παραγόντων, όπως τα ανθρώπινα λάθη εργαζομένων, η απουσία σύγχρονης τεχνολογίας αποτροπής δυστυχημάτων, ακόμη και τα λάθη υπουργών και κυβερνήσεων. Αυτή την αλήθεια την αντιλαμβάνεται και η αγωνιζόμενη κοινωνική μάζα ως άμεση και εμπειρική αλήθεια (αυθόρμητη συνείδηση). Αυτή η αυθόρμητη συνείδηση, ιδίως σε συνθήκες κοινωνικής έντασης, όπως το έγκλημα των Τεμπών, αναγνωρίζει την ευθύνη των αστικών κομμάτων, αποδοκιμάζει, λιγότερο ή περισσότερο, ορισμένα απ' αυτά ή και συνολικά τα κυριότερα. Αν όμως το κίνημα δεν κατακτήσει τη βαθύτερη ταξική συνείδηση, την αναγωγή, δηλαδή, των κακώς κειμένων της κοινωνίας στον καπιταλιστικό ταξικό χαρακτήρα της, θα αρκεστεί σε επιμέρους αλλαγές, δεν θα προχωρήσει στην ανατροπή του καπιταλισμού, που αποτελεί την καθοριστική, διαρκή και εντεινόμενη πηγή των δεινών της κοινωνίας.

Τα αστικά κόμματα σε συνθήκες οξυμένης κρίσης, όπως το δυστύχημα των Τεμπών, αποδέχονται εν μέρει τις ευθύνες τους και τις θεωρούν το έλασσον τίμημα που θα πληρώσουν για ν' αποφύγουν το μείζον, την πολιτική απαξίωσή τους ή και την απαξίωση και άρνηση του συστήματος από το κίνημα. Στην προκειμένη περίπτωση, για να ενισχυθεί η αυθόρμητη εμπειρική συνείδηση των πολιτών — φταίνε οι τεχνικές ελλείψεις, τα ανθρώπινα λάθη, ο Α και ο Β πολιτικός και υπουργός, το Α ή Β αστικό κόμμα ή

Τα αστικά κόμματα σε συνθήκες οξυμένης κρίσης, όπως το δυστύχημα των Τεμπών, αποδέχονται εν μέρει τις ευθύνες τους, για να σώσουν τη διακυβέρνησή τους και κυρίως τον καπιταλισμό

και όλα. Ανάλογη είναι και η προτεινόμενη λύση από τα αστικά κόμματα, με διαφορές βέβαια στις μορφές, τις μεθόδους και το ποιο αστικό κόμμα θα είναι το ηγεμονεύον, η οποία συνίσταται σε επιμέρους βελτιώσεις των κακώς κειμένων, όχι όμως στη ριζική βελτίωση, που αναπόφευκτα συνδέεται με την ανατροπή της άεχνης πηγής των κακών, δηλαδή του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτές οι παραδοχές θα «ματώσουν» τα συστημικά κόμματα. Θα είναι όμως το έλασσον τίμημα, όπως οι μικρότερες ή μεγαλύτερες απώλειές τους στις επερχόμενες εκλογές, αφού και τα τρία κυβερνητικά κόμματα εμπλέκονται στην εγκληματική εγκατάλειψη της σιδηροδρομικής συγκοινωνίας.

Η περιορισμένη και υποκριτική αυτοκριτική των αστικών δυνάμεων, οι επιφερόμενες σχετικές βελτιώσεις ακόμη και η αλλαγή διαχείρισης γίνονται αυθόρμητα αντιληπτές απ' τους εργαζόμενους και τη νεολαία μέσω της πανίσχυρης διαφήμισης, προπαγάνδας και διδασκαλίας. Οι πολίτες

χειραγωγούνται, ώστε τη συνείδησή τους να διέπει η αντίληψη της μικροβελτίωσης, αν και όποτε προσφέρεται, ενώ απαξιώνεται ως επικίνδυνα ουτοπική και ανορθολογική η επισημονική συνείδηση μιας δίκαιης, ορθολογικής, ειρηνικής, σταθερά ευημερούσας ανθρώπινης κοινωνίας, καθώς και της ταξικής πάλης και της επανάστασης, που οδηγούν σ' αυτήν. Από την πλευρά των συστημικών δυνάμεων αναπτύσσεται και απολυτοποιείται και μια εμπειρική περί αυθόρμητου αντίληψη, ότι δηλαδή τα αυθόρμητα κινήματα, ιδίως όταν παρατηρείται ευρεία και δυναμική συμμετοχή της νεολαίας, ακολουθούν μια σύντομη τροχιά ανόδου-πτώσης, έντασης και εκτόνωσης. Επικαλούνται τα παραδείγματα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το 1973, το κίνημα των πλατειών το 2010-2012 κ.ά.

Αυτή η τροχιά ανόδου-πτώσης ερμηνεύεται απ' τον αυθορμητισμό, την έλλειψη γνώσης για τους όρους ισχυρών κοινωνικοπολιτικών αλλαγών, τον έντονο αρχικό ενθουσιασμό, που τον ακολουθεί η απογοήτευση και η παραίτηση, όταν οι μαχόμενοι διαπιστώνουν ότι οι ριζικές τομές δεν πραγματοποιούνται με μίαν «έφοδο στον ουρανό», με υποτίμηση της δύναμης του αντίπαλου και υπερεκτίμηση της δύναμης των εξεγερμένων. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι η εξέγερση του Πολυτεχνείου θα μπορούσε να συμβάλει στην ήττα της χούντας, αν αποτελούσε το έναυσμα ευρύτερης εξέγερσης στην Αθήνα και σε μεγάλες πόλεις της χώρας. Εξάλλου, το κίνημα των πλατειών θα μπορούσε ν' αποτελέσει το μοχλό ριζικών αλλαγών, αν ηγεμονεύονταν από ριζοσπαστικές πολιτικές δυνάμεις. Η ηγεμονία όμως του ΣΥΡΙΖΑ εγκλώβισε μεγάλο και δυναμικό τμήμα αυτού του κινήματος στη μέγγενη του ρεφορμισμού, με το προσωπίο του «ριζοσπαστισμού» και τελικά στη διαχείριση και τα εξοντωτικά μνημόνια που υιοθέτησε ο ΣΥΡΙΖΑ. Τα αυθόρμητα κινήματα δεν καταλήγουν «νομοτελειακά» στο «ξεφούσκωμα» και στην ήττα. Οδηγούν στη νίκη, όταν το αυθόρμητο μετατρέπεται σε συνειδητό, σε οργανωμένη πάλη, με κομμουνιστική πρωτοπορία που κατέχει και εφαρμόζει στην πράξη τους όρους της επαναστατικής ρήξης και του επαναστατικού μετασχηματισμού της κοινωνίας σε σοσιαλιστικό-κομμουνιστικό καθεστώς. Και ορισμένες τάσεις που αναπτύσσονται στο ριζοσπαστικό κίνημα στη χώρα μας καθόλου δεν συνάδουν με τις συστημικές προβλέψεις ότι το αναπτυσσόμενο κίνημα δεν έχει αντισυστημικό χαρακτήρα και προοπτική...

Γαλλία

Χρίστος Κρανάκης

«**L**a beauté est dans la rue» (η ομορφιά βρίσκεται στους δρόμους) αναγράφεται στη θυρική αφίσα του Μάη το μακρινό 1968. Σήμερα, 55 χρόνια αργότερα, το θυρικό σύνθημα επιστρέφει, όχι μόνο ως σλόγκαν αλλά και ως στάση ζωής. Αυτό φαίνεται από τα εκατομμύρια των Γάλλων που «πλημμυρίζουν» τις τελευταίες εβδομάδες τους δρόμους του Παρισιού και όλων σχεδόν των πόλεων της χώρας, δίνοντας έναν μεγαλειώδη αγώνα απέναντι στη μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού. Μπορεί ο Μακρόν να άντεξε (οριακά) την πολυκομματική πρόταση μομφής προς την κυβέρνησή του, με τη βοήθεια και της παραδοσιακής Δεξιάς των Ρεπουμπλικάνων, όμως η κοινωνική πίεση που δέχεται από τα σωματεία και τον λαό στους δρόμους είναι μια τελείως διαφορετική υπόθεση.

Η «πύρρειος» νίκη που πέτυχαν τη Δευτέρα στη γαλλική εθνοσυνέλευση ο Μακρόν και η πρωθυπουργός, Ελιζαμπέτ Μπορν, επ' ουδενί δεν μεταφράζεται σε τερματισμό της έντασης ή εδραίωσή τους σε θέση ισχύος. Με συνολικά 278 βουλευτές να ψηφίζουν υπέρ της πρότασης δυσπιστίας, ενώ μόλις 287 απαιτούνταν για την πτώση της κυβέρνησης και το μπλοκάρισμα της συνταξιοδοτικής αναδιάρθρωσης για τουλάχιστον δύο χρόνια, γίνεται φανερό ότι η απόφαση που ελήφθη για παράκαμψη της Βουλής προκειμένου να εγκριθεί το επίμαχο νομοσχέδιο –με χρήση του συνταγματικού άρθρου 49.3– έχει προκαλέσει σοβαρούς τριγμούς ακόμα και εντός του αστικού πολιτικού σκηνικού.

Αντιλαμβανόμενος ακριβώς αυτό, ο Μακρόν εμφανίστηκε στη συνέντευξη της Τετάρτης επικοινωνιακά πιο «προσγειωμένος» και συγκαταβατικός, αλλά επί της ουσίας ανένδοτος και προκλητικός, επιδιώκοντας να πείσει τον γαλλικό λαό για την «αναγκαιότητα» αλλαγής του συνταξιοδοτικού νόμου. «Πιστεύετε ότι εμένα μου αρέσει που προχωρώ σε αυτή τη μεταρρύθμιση; Όχι!», είπε ενδεικτικά, ξεκαθαρίζοντας παράλληλα πως αυτή «κρίνεται αναγκαία» και θα τεθεί σε εφαρμογή από τέλος του έτους. Ταυτόχρονα, ζήτησε μεγαλύτερη κοινοβουλευτική συναίνεση πάνω στο επίμαχο ζήτημα, ενώ δεσμεύτηκε πως θα (επιχειρήσει να) ξεκινήσει έναν γύρο διάλογου με τα σωματεία. Τέλος, υποσχέθηκε στη γαλλική κοινωνία πως η κανονικότητα θα επιστρέψει σύντομα και πως ο κύκλος βίας των τελευταίων εβδομάδων θα σταματήσει.

Παρά τις κάλπικες διαβεβαιώσεις του, όμως, φαίνεται πως «το ποτάμι πίσω δεν γυρνά» για τον γαλλικό λαό. Σε πρόσφατη δημοσκόπηση φάνηκε πως τα τρία τέταρτα των Γάλλων (74%) τάσσονται ενάντια στην επιλογή Μακρόν ναβάλει «μπρος» την αναμόρφωση του συ-

Η πύρρειος νίκη που πέτυχαν ο Μακρόν και η κυβέρνησή του στη Βουλή, με την οριακή καταψήφιση της πρότασης μομφής, δεν τους διασφαλίζει απολύτως τίποτα. Οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται σε όλη τη χώρα και στους περισσότερους κλάδους με μεγάλη αποφασιστικότητα, σαρώνοντας αυταπάτες, συνδικάτα και πολιτικές δυνάμεις.

Η ομορφιά βρίσκεται στους δρόμους του αγώνα

► Κλιμακώνεται η αναμέτρηση ανάμεσα σε λαό και κυβέρνηση

νταξιοδοτικού συστήματος μέσω του άρθρου 49.3 και να αποφύγει την ψήφιση του νόμου στην εθνοσυνέλευση — ενώ πάνω από το 65% δηλώνει αντίθετο στη μεταρρύθμιση έτσι κι αλλιώς. Ταυτόχρονα, ένα εντυπωσιακό ποσοστό της τάξεως του 60% τάσσεται υπέρ της συνέχισης των απεργιών και των κινητοποιήσεων έως ότου πέσει ο νόμος.

Το σίγουρο είναι ότι αυτές ακριβώς οι δράσεις αποτελούν και το κεντρικό θέμα της γαλλικής επικαιρότητας. Άρρηκτα συνδεδεμένες, πολιτικά και κοινωνικά, με τις πρόσφατες εργατικές και ευρύτερα κοινωνικές αντιστάσεις των τελευταίων χρόνων, συγκροτούν μια κατάσταση που παραπέμπει, για πολλούς, στον γαλλικό Μάη. Μπορεί η φοιτητική νεολαία να μην έχει εμφανιστεί με συγκροτημένους όρους στο πλευρό των εργατικών σωματείων, γεγονός που εδράζεται στις ιδιαίτερες κοινωνιολογικές συνθήκες της ταξικής πάλης στη Γαλλία και στο τσάκισμα του φοιτητικού συνδικαλισμού, παρ' όλα αυτά ο «Μάρτης του '23» θα μείνει στην

Ο συντονισμός των συνδικάτων δεν αποτελεί αποτέλεσμα κοπτοραπτικής «από τα πάνω», αλλά κατάκτηση των εργαζομένων

ιστορία ως μια πολιτική συνάντηση πολλών και διαφορετικών κοινωνικών σωματείων και ηλικιών.

Από τη μία, τον «ρυθμό» των κινητοποιήσεων δίνει ο συντονισμός των σωματείων-συνδικάτων, που φαίνεται πως παγιώνεται σαν μορφή οργάνωσης στο γαλλικό εργατικό κίνημα. Ο συντονισμός αυτός καταφέρνει να οργανώσει απεργίες και κινητοποιήσεις με ποιοτικό βάθος και μαζικότητα, ακριβώς επειδή δεν αποτελεί αποτέλεσμα κάποιου κοπτοραπτικής πολιτικών αντιλήψεων των «από πάνω», αλλά κατάκτηση των «από κάτω», οι

οποίοι με τη δυναμική τους ωθούν και δεσμεύουν τις ηγεσίες των σωματείων τους σε αγώνα διάρκειας. Για του λόγου το αληθές, οι δράσεις των εργαζομένων εκτείνονται κατά μήκος και κατά πλάτος της χώρας και δεν εντάσσονται στα πλαίσια των «τυπικών» ή «επιτελικών» κινητοποιήσεων. Αντίθετα, σε πολλές περιπτώσεις ομάδες περιφρούρησης κατειλημμένων εργοστασίων κατάφεραν να αμυνθούν των επιθέσεων της αστυνομίας, ενώ έκδηλη είναι και η επίδειξη ταξικής αλληλεγγύης μεταξύ συνδικάτων διαφορετικών κλάδων.

Από την άλλη, στις μαζικές κινητοποιήσεις των τελευταίων ημερών ξεχωρίζει όλο εκείνο το –συχνά «αόρατο»– φάσμα εργαζομένων, το οποίο μπορεί να μην είναι οργανωμένο σε επίσημες δομές (σωματεία, κόμματα, κ.λπ.) αλλά φαίνεται πως αρνείται να ανεχτεί ένα νέο γύρο οικονομικής κρίσης, σαν αυτόν που πλησιάζει. Εντός του κοινωνικού φάσματος αυτού, το πιο νεολαιίστικο τμήμα υιοθετεί ριζοσπαστικές πρακτικές και προχωρά σε ολονύχτιες συγκρούσεις με την αστυνομία, οι οποίες εκτείνονται ακόμα και σε αστικές περιοχές, προσδίδοντας στο κίνημα χαρακτηριστικά πανκοινωνικής εξέγερσης. Το ενδεχόμενο μιας κοινωνικής εκχειρίσας φαντάζει –προς το παρόν– μακρινό και ο ταξικός πόλεμος μόνο να φουντώσει μπορεί. Αφενός, η αστική μπάντα εμφανίζεται αποφασισμένη να περάσει (και αυτή) την αναδιάρθρωση ακόμα και εάν αυτό σηματοδοτήσει το οριστικό κλείσιμο του κεφαλαίου Μακρόν. Αφετέρου, το εργατικό κίνημα μοιάζει να έχει διδαχτεί από τα παρελθοντικά του σφάλματα και να επιδιώκει να πάει τον αγώνα «μέχρι τέλους».

Η απεργία της Πέμπτης, 23 Μαρτίου, μέρα που το Πριν όδευε προς το τυπογραφείο, αποτέλεσε ένα ακόμη σημαντικό σταθμό. Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται σε πολλούς κλάδους, όπως της εκπαίδευσης, του Δημοσίου, των λιμενεργατών, των διυλιστηρίων, των οδοκαθαριστών, των μεταφορών και της ενέργειας. Όσο για τα συνδικάτα, ακόμη και αυτά που θέλουν να θέσουν τέλος στις κινητοποιήσεις, είναι φανερό ότι δεν μπορούν, καθώς τα παρασέρνει το ποτάμι της λαϊκής οργής και αποφασιστικότητας.

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

► Ή νικά το Κίεβο ή μπαίνουμε στον πόλεμο

«Είτε η Ουκρανία θα καταφέρει να υπερασπιστεί την ανεξαρτησία της σήμερα είτε θα αναγκαστούμε να εισέλθουμε σε αυτή τη σύγκρουση. Κι αυτό επειδή οι βασικές μας αξίες, που αποτέλεσαν το θεμέλιο του πολιτισμού μας, θα απειληθούν. Έτσι, δεν θα έχουμε άλλη επιλογή από το να εισέλθουμε στη σύγκρουση». Τάδε έφη ο πρόεδρος της Πολωνίας στη Γαλλία, στη διάρκεια τηλεοπτικής του συνέντευξης πριν μερικές ημέρες, αποκαλύπτοντας, πρακτικά, ένα από τα επόμενα σενάρια που θα ενεργοποιήσει η χώρα του και το ΝΑΤΟ, φυσικά με τις πλάτες των ΗΠΑ. Αν και η πρεσβεία επιχείρησε στη συνέχεια να ανασκευάσει, τα λόγια του είναι ξεκάθαρα και δεν χωρούν παρερμηνείες. Οι σχεδιασμοί και οι εξελίξεις, άλλωστε, οδηγούν αντικειμενικά προς τα εκεί, καθώς ο πόλεμος είναι πολύ πιθανότερο να γενικευτεί παρά να σταματήσει.

Η επίσκεψη του Σι Τζιν-πίνγκ στη Μόσχα και η συνάντησή του με τον Βλαντιμίρ Πούτιν, λίγο μετά τη συμπλήρωση ενός έτους από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, αποτέλεσε μια πολιτική κίνηση με ιδιαίτερη σημασία και υψηλό συμβολισμό. Πάνω από όλα, ένα μήνυμα προς τις ΗΠΑ και συνολικά τη Δύση ότι Κίνα και Ρωσία συγκροτούν πλέον το αντίπαλο στρατόπεδο.

► Η ΕΕ πολεμά ήδη στην Ουκρανία

Με ένα εκατομμύριο βλήματα για τα δυτικής κατασκευής πυροβόλα της θα προμηθεύσει την Ουκρανία η ΕΕ εντός του έτους, προκειμένου να τα χρησιμοποιήσει στον πόλεμο με τη Ρωσία. Η απόφαση ελήφθη από τους υπουργούς Εξωτερικών των «27», οι οποίοι αποφάσισαν να διαθέσουν 2 δισ. ευρώ για την κοινή παραγωγή βλημάτων και άλλων πυρομαχικών, τόσο για τον εξοπλισμό του Κιέβου όσο και για τα δικά

τους οπλοστάσια. Πρόκειται για μια ακόμη απόδειξη ότι ο πόλεμος θα συνεχιστεί για πολύ ακόμη, ενώ δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, Ουκρανοί και Ρώσοι, θα συνεχίσουν να γίνονται κρέας για τα κανόνια. Την ίδια στιγμή, η Πολωνία έγινε η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που παρέδωσε στην Ουκρανία σοβιετικής κατασκευής μαχητικά Mig-29 (θα ακολουθήσουν αρκετά ακόμη και από άλλες χώρες), ενώ τα γερμανικά τανκς Leopard-2 φτάνουν ήδη στα πεδία των μαχών.

► Απεμπλουτισμένο ουράνιο από Βρετανία

Την ίδια στιγμή, η Βρετανία, η οποία παίζει τον ρόλο της εμπροσθοφυλακής της Δύσης σε αυτόν τον πόλεμο, ανακοίνωσε ότι το φορτίο με τα τεθωρακισμένα που θα φτάσει σύντομα στο Κίεβο θα περιλαμβάνει και βλήματα τα οποία περιέχουν απεμπλουτισμένο ουράνιο. Πρόκειται για πυρομαχικά που πρακτικά απέχουν ένα βήμα από τα τακτικά πυρηνικά όπλα, η χρήση των οποίων καταδικάζεται μετά βδελυγμίας

από ΗΠΑ, ΕΕ και ΝΑΤΟ. Ενώ Μόσχα και Πούτιν, όπως είναι φυσικό, απείλησαν με αντίποινα και χρήση των δικών τους υπερόπλων. Υπενθυμίζεται, βεβαίως, ότι το ΝΑΤΟ έχει χρησιμοποιήσει παρόμοιες βόμβες και στο παρελθόν, όπως για παράδειγμα κατά της Γιουγκοσλαβίας, στην επιχείρηση διάλυσής της. Μάλιστα, με θανάσιμες συνέπειες όχι μόνο για κατοίκους της χώρας, αλλά και για τους δικούς του στρατιωτικούς. Ψιλά γράμματα αυτά, θα πει κανείς...

Κόσμος γνάποδα

του Γιώργου Μιχαηλίδη

Εγκλήματα πολέμου διαπράττουν μόνο οι «άλλοι»

Με μια παρτίδα σκάκι που έχει φτάσει σε κρίσιμο σημείο μοιάζει ο πόλεμος στην Ουκρανία. Από όλες τις τελευταίες εξελίξεις ασφαλώς ξεχωρίζει η απόφαση του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου να ασκήσει δίωξη για εγκλήματα πολέμου στον πρόεδρο της Ρωσίας, Βλαντιμίρ Πούτιν. Συγκεκριμένα, η κατηγορία που αντιμετωπίζει ο Πούτιν είναι για βίαιη απόσπαση παιδιών από τις οικογένειές τους στην ανατολική Ουκρανία, παράνομες διαδικασίες απόδοσης ρωσικής υπηκοότητας σε ανήλικα και, κατά το δικαστήριο, απαχθέντα παιδιά, ώστε να υιοθετηθούν από ρωσικές οικογένειες.

Η ρωσική πλευρά, όπως ήταν φυσικό, απέρριψε τόσο τις κατηγορίες όσο και τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου, ενώ αξίζει να σημειωθεί ότι εκτός από αυτήν, Ηνωμένες Πολιτείες, Ισραήλ και Κίνα δεν έχουν υπογράψει επίσης τη σύμβαση που αναγνωρίζει τη δικαιοδοσία του — έστω κι αν ο Μπρίντεν χαϊρέτισε

τη δίωξη κατά του Πούτιν. Ούτως ή άλλως, είναι ιστορικά τεκμηριωμένο πως το ΔΠΔ δεν έχει επιχειρήσει ποτέ να ερευνήσει εγκλήματα πολέμου που αγγίζουν τα ισχυρά καπιταλιστικά κράτη της Δύσης. Μέχρι σήμερα, είχε περιοριστεί στο κυνήγι ηγετών της αφρικανικής ηπείρου και της νοτιοανατολικής Ασίας. Η «επικήρυξη» του ηγέτη της Ρωσίας συνιστά ανεπιφύλακτα αλλαγή επιπέδου. Σημασία έχει, όμως, και η συγκυρία.

Η απόφαση αυτή ανακοινώθηκε ενώ ο πρόεδρος της Κίνας ετοιμαζόταν να επισκεφτεί τη Μόσχα, με τις φήμες να μιλούν για νέα κινεζική ειρηνευτική πρωτοβουλία, μετά το επίτευγμα της διαμεσολάβησης για την προσέγγιση μεταξύ Σαουδικής Αραβίας και Ιράν. Οι δυο ηγέτες ανακοίνωσαν νέες συμφωνίες συνεργασίας, καθώς και κοινή στρατηγική όσον αφορά τη Λατινική Αμερική και την αφρικανική ήπειρο. Ακόμα πιο ενδιαφέρον είναι το γεγονός ότι ενώ

ο Σι Βρισκόταν στο Κρεμλίνο, ο Ιάπωνας πρωθυπουργός έσπευδε στο Κίεβο, όπου δήλωνε την πολιτική –αλλά όχι στρατιωτική– του στήριξη στην κυβέρνηση Ζελένσκι.

Στο στρατιωτικό πεδίο, ο ρωσικός στρατός φαίνεται για πρώτη φορά από το καλοκαίρι να ολοκληρώνει την κατάληψη δύο σημαντικών αστικών κέντρων στο Ντονμπάς, των πόλεων Μπάχμουτ και Αβντέεβκα, μια εξέλιξη που ενδέχεται να του δώσει σημαντική ώθηση για τη συνέχεια, καθώς πρόκειται για δυο προπύργια της ουκρανικής γραμμής άμυνας, για την κατοχή των οποίων οι δυο πλευρές έχουν χύσει ποταμούς αίματος τους τελευταίους μήνες. Δεν είναι τυχαίο, επίσης, ότι σε αυτή τη συγκυρία, οι ΗΠΑ, το Ηνωμένο Βασίλειο και πολλές ακόμη χώρες έσπευσαν να ανακοινώσουν νέα πακέτα στρατιωτικής στήριξης προς την Ουκρανία. Έχουμε την εξέλιξη ενός πολέμου με μεγάλο βάθος.

